

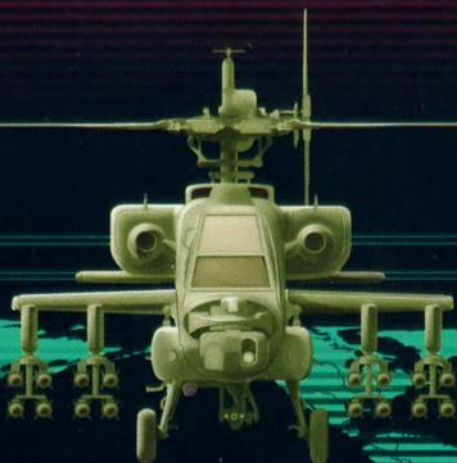
КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАТЮ РАЙЛИ

2334999/004F
POS 32560

TARGET/ 23548//
POS 3276.0
AIR//AIR

ГЕРОЯТ ОТ •ЕКСПЛОЗИВНО• СЕ ЗАВРЪЩА С ШЕДЕЛЖНА СКОРОСТ!

ОБЕКТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Матю Райли

Обект 7

На моя приятел Джон Шрутън

„Днес Америка се страхува най-много от това, че на военните ще им писне от неизлечимата некомпетентност на цивилните власти.“

Джордж К. Зюскинд,

Военно разузнаване

Изявление пред подкомитета на Щаба на Въръжените сили 22-ри юли 1996 г.

„Разликата между републиката и империята е в това кому е лоялна армията.“

Юлий Цезар

Благодарности

Ще се опитам да бъда кратък. Още веднъж благодаря сърдечно на: Натали Фриър – която взима присърце творческите ми изстъпления. Търпението и благодарството ѝ са безгранични.

На моя брат Стивън Райли – прохождащ писател, конструктивен и креативен критик и добър приятел, както и на съпругата му, Ребека Райън, тъй като двамата вървят в комплект.

На моите прекрасни родители, Рей и Денис Райли – затова, че като малък ме окуражаваха да събирам лепенки на героите от „Звездни войни“. Този филм ме подтикна да творя.

На най-добрите ми приятели Джон Шругън, Ник и Саймън Козлина, на целия клан Кей (и най-вече на Дон, който ме накара да понамаля размера на котките в „Храмът на инките“) и на Пол Уайт, който ме придружи в невероятното ми пътешествие в Юта, където събрах материала за книгата.

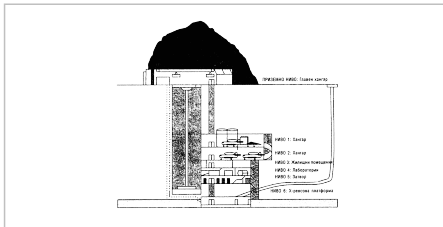
Специални благодарности на двамата ми американски приятели – капитанът от армията на САЩ Пол М. Уудс и о.з., сержантът от морската пехота Крис Ханкинсън, които бяха така добри да ми отделят време като военни консултанти на тази книга. Всички грешки са лично мои и са направени въпреки възраженията им.

И накрая, още веднъж благодаря на всички от издателство „Пан Макмилън“. Това е четвъртият ни съвместен проект и сътрудничеството ни е все така приятно. Благодаря на Кейт Патерсън (великолепен издател), на Джейн Новак (публицист), на Сарина Рауъл (великолепен редактор) и на Пол Кени (просто великолепен). И, разбира се, както винаги, на търговските агенти на „Макмилан“.

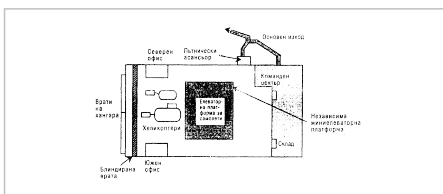
И на всички читатели за подкрепата.

Е, добре! Да почваме шоуто...

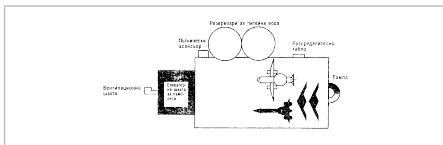
ВВС на САЩ Специален обект (секретен) №7

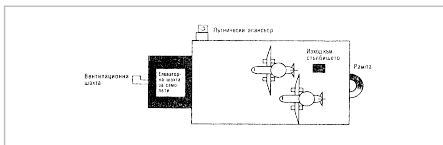
Приземно ниво: Главен хангар

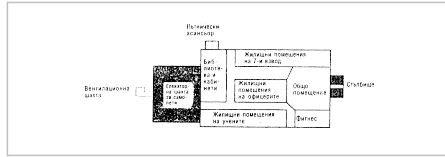
Ниво 1: Хангар

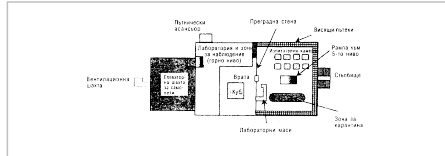
Ниво 2: Хангар

Ниво 3: Жилищни помещения

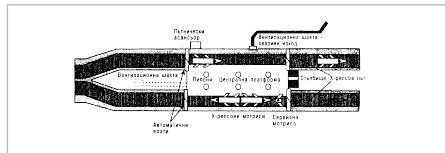
Ниво 4: Лаборатории и карантинна зона

Ниво 5: Затвор

Ниво 6: X-релсова платформа

УВОД

Автор: Кейлеб Кац

„Президентството“

(Реч, произнесена пред факултета по политически науки в Харвардския университет на 26-и февруари 1999 г.)

„Институцията Президент на САЩ е единствена по рода си в света.

Индивидът, поемащ този пост, мигновено се превръща в лидер на четвъртата по население държава в света, в главнокомандващ на въоръжените ѝ сили и в изпълнителен директор на онова, което Хари Труман нарече «най-могъщата корпорация на света».

Употребата на термина «изпълнителен директор» поражда неизбежна алюзия със структурата на една корпорация и до известна степен тази алюзия е съвсем уместна – въпреки че в целия свят няма изпълнителен директор, който да разполага с бюджет от два трилиона долара, с 82-ра въздушна дивизия, която да налага волята му, и с ядрено куфарче, което може да унищожи всеки противник.

Американският президент обаче е една уникална съвременна институция поради една-единствена причина – той е глава на правителството и на държавата едновременно.

В повечето държави тези две функции са разделени. Например във Великобритания държавен глава е кралицата, а глава на правителството е министър-председателят. Това разделение е наложено от историята на тираните – крале, носили короната, но и управлявали, водени единствено от ексцентричните си прищевки.

Но в САЩ човекът, който управлява държавата, е символ на тази държава. Всяка дума и всеки акт на президента са барометър за славата на нацията. Защото неговата сила е силата на народа.

Високомерният поглед, с който Джон Ф. Кенеди измери СССР над Куба през 1962 година.

Железните нерви, с които Хари Труман реши да хвърли атомна бомба над Япония през 1945 година.

Или уверената усмивка на Роналд Рейгън.

Неговата сила е силата на народа.

Но това политическо устройство крие и своите опасности. Защото ако президентът е въплъщението на Америка, какво става, когато се случи най-лошото?

Убийството на Джон Ф. Кенеди.

Оставката на Ричард Никсън.

Публичното унижение на Уилям Джеферсън Клинтън.

Смъртта на Кенеди бе смъртта на американската невинност. Оставката на Никсън бе нож в сърцето на американския оптимизъм. А унижението на Клинтън бе унижение за Америка пред целия свят – първият въпрос, който задаваха на Клинтън на срещи на най-високо равнище и пресконференции по целия свят, бе неизменно свързан със сексуалните му ексцесии.

Но мъртъв или опозорен, нерешителен или смел, президентът на САЩ е нещо много повече от човек. Той е институция – символ – и живо въплъщение на нацията. Той е носителят на надеждите и мечтите на 276 милиона души...“ (стр. 1–2)

Автор: Дж. Т. Фармър

„Смъртта на сенатор Джеремай Улф – съвпадение или организирано убийство?“

Статия от месечника „Теория на конспирацията“ (тираж 152 броя)

(Делва Прес, април 2001 г.)

„... Тялото било намерено в гората край усамотената ловна хижа на сенатора в планината Кускокуим в Аляска.

В интерес на истината, загиналият Джери Улф беше бивш сенатор, тъй като преди десет месеца за изненада на цялата общественост внезапно подаде оставка, като оправдава неочаквания си ход със семейни причини.

Улф бил открит жив, но в много тежко състояние, тъй като бил прострелян в гърдите с високоскоростен ловен куршум. Сенаторът бил откаран незабавно с хеликоптер в околната болница на град Блейн на двеста и петдесет километра от мястото на произшествието, където дежурният екип положил отчаяни усилия да спре загубата на кръв.

Но раната била твърде тежка. Джеремая Улф, бивш сенатор на САЩ, починал след четиридесет и пет минути реанимация.

Нищо странно, нали? Трагичен ловен инцидент. Не по различен от множеството ловни инциденти, които се случват всяка година навсякъде из страната.

Правителството иска да ви внуши точно това.

Замислете се над следното: в регистратурата на окръжната болница в Блейн е записано, че пациентът Джеремая К. Улф е починал в реанимацията в 16:35 часа на шести февруари 2001 г.

Това е единственият наличен документ от инцидента. Анамнезата и епикризата на сенатора са били конфискувани от ФБР.

Сега замислете се над друго: в същия този ден – на шести февруари 2001 г., – в другия край на страната, точно в 21:35 часа, домът на Джеремая Улф във Вашингтон е бил разрушен до основи от експлозия, в която загиват съпругата му и единствената му дъщеря. Впоследствие криминалният екип излиза със заключението, че инцидентът е причинен от повреда в газовата инсталация.

ФБР смята, че Улф – енергичен и млад сенатор, ревностен поборник срещу организираната престъпност и потенциален кандидат за президент – е станал жертва на изнудване, като изборът е бил – принципите или животът на най-близките хора.

Това не е нищо друго освен официална димна завеса.

Ако Улф е бил заплашван, то най-логичният въпрос е защо. Той е подал оставката си като сенатор преди десет месеца. И ако причината за смъртта му е фатална ловна злополука, защо всички документи от окръжната болница в Блейн са били конфискувани от ФБР?

Какво всъщност се е случило с Джери Улф? Засега просто нямаме отговор на този въпрос.

Накрая замислете се и над още нещо: местно време 21:35 във Вашингтон е местно време 16:35 в Аляска.

Това означава, че ако се абстрахираме от непотвърдените факти като ловни злополуки, мафиотско изнудване и дефектни газови клапани, безспорният факт е един: в края на деня, когато сърцето на бившия сенатор на САЩ Джери Улф спира да бие в спешното отделение в Аляска, домът му на другия край на страната се превръща в гигантско кълбо от огън...“

ПРОЛОГ

*Строго охраняваното крило на
Федералния затвор „Ливънуърт“
Ливънуърт, Канзас
20 януари, 12:00*

Това беше последното му желание.

Да изгледа церемонията по встъпване в длъжност на новия президент.

Естествено, така пътуването до Тер Хот щеше да закъснее с около час, но традицията в Ливънуърт повеляваше да се изпълни последното желание на осъдения, в рамките на разумното, разбира се.

Телевизорът хвърляше високофреkwотни стробоскопични отблясъци по бетонните стени на килията. Високоговорителят издаваше тенекиени звуци:

– ... заклевам се...

– ... заклевам се...

– ... да изпълнявам, предано длъжността на президент на Съединените щати...

– ... да изпълнявам предано длъжността на президент на Съединените щати...

Осъденият наблюдаваше напрегнато церемонията.

И тогава – въпреки факта, че му оставаха по-малко от два часа живот – по лицето му се разля усмивка.

Номерът върху затворническата му риза беше Т-77.

Беше възрастен, петдесет и девет годишен, с повехнало кръгло лице и мазна черна коса. Въпреки възрастта тялото му бе едро и силно – с мощен врат и широки рамене. Очите му бяха черни, бездънни и интелигентни. Родното му място бе Батън Руж, Луизиана и акцентът му също беше оттам.

Доскоро обитаваше отделението със строг режим на Ливънуърт – там държаха затворниците, чиято безопасност в общото отделение не беше гарантирана.

Преди две седмици обаче го бяха преместили в Предтранзитното – наричано още „Чакалнята за заминаващи“, – друго специално крило, в което осъдените на смърт изчакваха, за да бъдат откарани със самолет до федералния затвор в Тер Хот, Луизиана, където биваха екзекутирани чрез смъртоносна инжекция.

Бившият форт от Гражданската война Ливънуърт е максимално строго охраняван федерален затвор. Това означава, че тамошните затворници са федерални престъпници – определение, приложимо за серийни престъпници, чуждестранни шпиони, терористи, босове на организираната престъпност, както и военнослужещи на САЩ, продали военни тайни и извършили престъпление или дезертъорство.

Ливънуърт е може би най-жестокият затвор в Америка.

Но както по цял свят, обитателите на Ливънуърт – убийци и насилници – имат някакъв собствен морал и правосъдие.

Изнасилваните рецидивисти биват изнасилвани ежедневно. Дезертърите биват пребивани доста често, а понякога постъпват с тях още по-зле – изографисват на челата им буквата „Д“. Чуждестранните шпиони, като например четиримата араби, осъдени за бомбения атентат срещу Световния търговски център през 1993 година се прощават с някои части от телата си.

Но най-жестокото отношение е запазено за един особен тип затворници: предателите.

Оказва се, че колкото и жестоки престъпления и зверства да са извършили, американците в Ливънуърт – повечето от които разжалвани военни – все пак питаят дълбока любов към родината си. Предателите обикновено биват убивани още преди да са престояли в затвора и три седмици.

Уилям Ансън Коул, бившият аналитик на ЦРУ, продал на Китай информация за предстоящата мисия на „тюлените“ в Космическия център в Ксичан – информация, довела до залавянето, изтезаването и смъртта на шестима тюлени – е бил открит мъртъв в килията си на втория ден след постъпването му в затвора. Ректумът му е бил разкъсан от многократно изнасилване с чека за билиард, след което е бил удушен с примка, в която е бил втъкнат крак от легло – един вид симулация на китайския метод за изтезание чрез удушване с бамбукова пръчка.

Формално погледнато, затворник Т-77 се намираще в Ливънуърт за убийство – или по-точно, за поръчката на убийството на двама висши

военноморски офицери – престъпление, наказуемо със смърт от военните закони на САЩ. Но фактът, че двете жертви на престъплението бяха консултанти на Генералния щаб, беше издигнал престъплението до държавна измяна. Особено тежка държавна измяна.

Това – както и високият му чин – му беше спечелило място в строго охраняваното крило.

Но дори там мъжът не бе в абсолютна безопасност. По време на краткия си престой в това крило Т-77 бе пребиван неколкократно – на два пъти толкова жестоко, че се беше наложило да му преливат кръв.

В предишния живот се казваше Чарлз Самсън Ръсел и беше генерал-лейтенант от ВВС на САЩ. Кодово име: Цезар.

Имаше коефициент на интелигентност 182, което означаваше гениалност, и беше брилянтен офицер. Методичен, с остър като бръснач ум, изобщо идеалният командир, откъдето идваше и кодовото му име.

„Но най-вече... търпелив“ – мислеше си Цезар, докато наблюдаваше трепкащия екран.

Двамата мъже на екрана – председателят на Върховния съд и новоизбраният президент – довършваха дуета си в сивкавата светлина на зимното слънце под западната колонада на Белия дом. Новият президент беше положил ръка върху Библията.

– ... и ще давам най-доброто от себе си...

– ... и ще давам най-доброто от себе си...

– ... за да почитам, спазвам и защитавам с Божиата помощ

Конституцията на Съединените американски щати.

– ... за да почитам, спазвам и защитавам с Божиата помощ

Конституцията на Съединените американски щати.

„Петнадесет години“ – помисли си Цезар.

Беше чакал петнадесет години.

И най-после дочака.

Не беше лесно. Фалстартовете не бяха един и два – включая онзи, който стигна до кандидат за вицепрезидент, само за да претърпи съкрушително поражение на изборите. Други четирима бяха спечелили първичните избори в Ню Хемпшир¹, но след това не бяха оправдали

1. Политолозите в САЩ смятат, че тъй като бележат началото на кандидатпрезидентската надпревара, първичните избори в щата Ню Хемпшир са показателни за тенденцията и изхода на кампанията. – Б.пр.

очакванията на партиите си.

И разбира се, винаги се намираха такива като онзи Улф, които напускаха политиката преди да започне фактическата експлоатация на президентския им потенциал. Разходите бяха огромни и непредвидени, но майната му. Сенатор Улф по своему също бе допринесъл за осъществяването на целта.

Но сега...

Сега беше друго...

Сега той имаше президент...

Теорията му се градеше на един елементарен факт.

Всички президенти от последните четиридесет години бяха от двете елитни общности – тази на щатските губернатори или другата – на сенаторите на САЩ.

Кенеди, Джонсън, Никсън и Форд бяха сенатори преди да станат президенти. Картър, Рейгън и Клинтън бяха губернатори. Джордж Буш беше единственото изключение, защото беше конгресмен, а не сенатор.

Но генерал Чарлз Ръсел беше открил още нещо, а именно, че здравословното състояние на мъжете във властта е абсолютно непредсказуемо.

Пагубните последствия от политическия им живот – неимоверният стрес, постоянните пътувания, хроничната липса на опит – много често им се отразяваха зле.

И доколкото имплантирането на предавател в сърцето на действащ американски президент граничеше с немислимото, беше напълно възможно предавателят да се вкара в сърдечния мускул преди човекът да е станал президент и алтернативата – макар и ограничена – беше общността на сенаторите и губернаторите.

Защото в крайна сметка преди да е станал президент, човекът си е човек.

Статистиката от последните петнадесет години беше красноречива.

Четиридесет и два процента от сенаторите се подлагаха на операция за изваждане на жлъчни камъни, тъй като мъжете на средна възраст с наднормено тегло често страдат от заболявания на жлъчния мехур.

Едва четири от останалите петдесет и осем процента имаха щастието да избегнат каквато и да било хирургическа намеса.

Операциите на бъбреците и черния дроб бяха нещо обикновено – те

представяваха най-добрата възможност за имплантиране на устройството – както и често срещаните операции на простатата.

А беше възникнала и тази възможност.

По средата на втория си мандат като губернатор на един от югозападните щати настоящият президент се беше оплакал от болки в гърдите и затруднено дишане. Изследванията в болницата на ВВС близо до Хюстън установиха наличие на доброкачествен тумор в левия бял дроб на губернатора вследствие на интензивно тютюнопушене.

Туморът бе отстранен с помощта на хитроумни фиброоптични камери от последно поколение и свръхмалки кабелни хирургически инструменти, наречени нанотехнология, и на губернатора му бе забранено да пуши.

Онова, което той обаче не знаеше, бе, че по време на операцията хирургът от болницата на ВВС беше прикрепил за външната стена на сърдечната му камера една друга последна дума на нанотехнологията – радиопредавател колкото глава на карфица.

Предавателят беше направен от бързоразлагаша се пластмаса и с времето щеше да се асимилира частично във външната тъкан на сърцето на губернатора, приемайки формата на безобидна холестеролна плака, при което щеше да убегне от всякакви по-нататъшни изследвания, включително и рентгенов преглед. Всичко друго с по-голяма или по-необичайна форма щеше да бъде забелязано още при първия профилактичен преглед на новия президент и поради това бе просто недопустимо.

Като последна предпазна мярка, предавателят беше имплантиран в тялото на губернатора „студен“ или неактивиран. В противен случай антиподслушвателната система AXS на Белия дом щеше да регистрира неоторизирания радиосигнал на секундата.

Не.

Щяха да го активират по-късно, когато му дойде времето.

Както обикновено, в края на хирургическата намеса бе изпълнена още една операция: бе свален изключително точен гипсов отпечатък на дясната ръка на губернатора.

Той щеше да потрябва след време.

Охраната на затвора се появи след десет минути.

Окованият в белезници и вериги генерал Чарлз „Цезар“ Ръсел беше отведен от килията си и бе натоварен на чакащия го самолет.

Полетът до щата Индиана протече без произшествия, както и

угнетяващото пътешествие до стаята за инжекции.

След това на записите щеше да се види, че затворникът, разперил ръце като някакъв хоризонтален Христос на масата за прегледи, с присегнати в каиши китки и глезени, беше отказал да приеме последно участие. Не беше изрекъл никакви последни думи и не беше изразил последно разкаяние за престъплението си. Всъщност не беше изрекъл нито една дума по време на целия предсмъртен ритуал. Напълно в съответствие с цялото му поведение от началото на процеса до изпълнението на смъртната присъда – всъщност до екзекуцията му се стигна по бързата процедура, тъй като Ръсел не беше подал молба за помилване.

Военният трибунал, издал присъдата, беше казал, че престъпление то му е толкова гнусно, че никога няма да напусне жив федералния затвор.

Бяха прави.

Зловещата процедура се състоя в 15:37 часа на 20-и януари. Петдесет милиграма натриев тиопентал – за приспиване, – последвани от десет милиграма панкурониев бромид – за спиране на дишането – и накрая двадесет милиграма калиев хлорид, който спря сърцето на Ръсел.

След още три минути, в 15:40, съдебният лекар на окръг Тер Хот обяви генерал-лейтенант Чарлз Самсън Ръсел за мъртъв.

Тъй като генералът нямаше роднини, тялото му беше отнесено за незабавна кремация от служители на ВВС.

В 15:52 – двадесет минути след като бе официално обявен за мъртъв – докато тялото му пътуваше по улиците на Тер Хот, Индиана в задната част на линейката на ВВС, два заредени накрайника на дефибрилатор се опряха в гръдния кош на мъртвия генерал.

– Сега! – извика единият военен лекар.

През сърдечната система на генерала премина мощен електрически поток и тялото му подскочи.

Третият електрошок даде резултат.

На монитора на електрокардиографа запулсира слаба искра.

Сърдечната дейност на генерала беше възстановена.

След малко пулсът стана равномерен.

Генерал Ръсел беше наясно с факта, че смъртта настъпва, когато сърцето престане да снабдява тялото с кислород. Актът на респирация – дишането – насища кръвта с кислород, а сърцето изпомпва обогатената кръв до всеки телесен орган.

През тези критични двадесет минути животът на Ръсел бе спасен от хипероксидирана кръв – кръв, наситена по биогенетичен път с богати на кислород червени кръвни телца; кръв, която през двадесетте минути беше продължила да снабдява с кислород мозъка и другите жизненоважни органи на Ръсел – кръв, прелята на генерала след двете сериозни злополуки, които беше претърпял в Ливънуърт.

Военният трибунал беше казал, че Ръсел няма да напусне затвора жив.

Бяха прави.

През цялото това време допотопният телевизор в празната килия в чакалнята на федералния затвор в Ливънуърт работеше.

На екрана новоназначеният президент – усмихнат, щастлив, въодушевен – махаше на възторжената тълпа.

*Международно летище „О'Хеър“
Чикаго, Илинойс
3-ти юли (половин година по-късно)*

Първата бе открита в един празен хангар на края на летище „О'Хеър“, Чикаго.

Рутинната ранна утринна проверка с електромагнитния детектор откри слаб магнитен сигнал, излъчван от подозрителния хангар.

Хангарът се оказа абсолютно празен, с изключение на бойната глава, поставена точно в центъра на просторното куполообразно помещение.

Отдалеч приличаше на сто и петдесет сантиметров сребрист конус, поставен върху товарна палета. Отблизо приличаше на бойна глава на междуконтинентална ракета.

От главата излизаха многобройни проводници, които я свързваха с насочена нагоре миниатюрна сателитна антена. Правоъгълното прозорче на корпуса на ракетата беше запълнено с яркочервена течност.

Плазма.

Взривна плазма, тип 240. Изключително летлив течен експлозив за ядрени глави.

Достатъчен, за да изравни със земята цял град.

Разследването установи, че регистрираният в хангара магнитен сигнал е част от сложна система от датчици за движение. Ако някой

пристъпеше в радиус петнадесет метра от бомбата, червеният сигнален диод щеше да възвести, че броячът е задействан.

Според документите за лизинг празният хангар бе нает от ВВС на САЩ.

Впоследствие се установи, че според регистрационните книги на летището в хангара от месец и половина не е стъпвал къдрав човек от ВВС.

Обадиха се на транспортното звено на ВВС в базата „Скот“.

От ВВС започнаха да го усукват. Нямали никаква информация за плазмени ракети в граждански хангари. Щели да проверят какво става и при първа възможност щели да се обадят на летище „О'Хеър“.

Точно тогава съобщенията от цялата страна се посипаха като лавина.

Същите бойни глави – обкръжени от магнитни датчици за движение с насочени към небето сателитни антени – бяха открити в празните хангари на ВВС в трите основни летища на Ню Йорк: „Дж. Ф. Кенеди“, „Ла Гуардия“ и „Нюарк“.

След това се обадиха от „Дълес“ във Вашингтон.

След това от международното летище на Лос Анжелес.

Сан Франциско. Сан Диего.

Бостън. Филадельфия.

Сейнт Луис. Денвър.

Сиатъл. Детройт.

Общо четиринадесет устройства на четиринадесет летища из цялата страна.

С броячи. Включени. Готови да се взривят.

Очакващи сигнал.

ПЪРВА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 06:00

Трите хеликоптера се носеха над безжизнената равнина и раздираха тишината на ранното утро.

Летяха ниско в стегнат строй – както винаги – и завихряха пясъка и валмата от тръни. Полираните им повърхности отразяваха първите слънчеви лъчи.

Огромният „Сикорски“ VH-60N летеше най-отпред – отново, както винаги, съпровождан по фланговете от два страховити CH-53E „Супер Сталиона“. VH-60N е уникална американска военна машина с чисто бял покрив и ръчно полирани тъмозелени стени. Тя се произвежда за Правителството на САЩ в „затворените“ отдели с максимална секретност на авиозаводите „Сикорски“ в Кънектикът. Това не е боен хеликоптер – което означава, че отговарящата за поддръжката му морска пехота не го използва в никакви бойни операция.

Той има едно и само едно предназначение. И освен това няма други екземпляри в употреба – и причината е съвсем основателна, тъй като всичките му специални функции са известни само на шепа инженери и служители от морската пехота.

Парадоксът е в това, че въпреки цялата тази секретност VH-60N е най-известният хеликоптер в западния свят.

На дисплеите на въздушните диспечери се изобразява като „НМХ-1“, Първи взвод от морската пехота и официалната му радиопозивна е „Найтхоук“. Но с годините хеликоптерът, превозващ на къси и средни разстояния президента на САЩ, е станал известен като Морска пехота Едно.

Хеликоптерът, наричан „МП-1“, се използва сравнително рядко – за излитане от съвършената морава южно от Белия дом или за кацане в Кемп Дейвид.

Но не и днес.

Днес той реवेशе над пустинята и превозваше известния си пътник от една военна база сред голия пейзаж на Юта до друга.

Капитан Шейн М. Скофийлд от Морската пехота на САЩ, облечен в пълна парадна униформа – островръха бяла шапка, тъмносиня куртка със златни копчета, син панталон с червени кантове, лъснати до блясък ботуши, бял кожен колан с бял кожен кобур, от който се подаваше

инкрустираната ръкохватка на никелиран пистолет М-9 – бе застанал зад двамата пилоти в кабината на президентския хеликоптер и се взираше през бронираното му предно стъкло.

Скофийлд бе висок метър и седемдесет и пет, строен и мускулист, с красиво издължено лице и гъста черна коса. И макар да не влизаха в парадната униформа, носеше и широки сребристи слънчеви очила.

Те закриваха грозните вертикални белези на клепачите на двете му очи. Бяха останали от една предишна акция и бяха повод за кодовото му име „Плашилото“.

Жълто-кафявата пустиня се простираше чак до синия хоризонт. Безжизненият ландшафт се низеше под корема на хеликоптера.

Накрая Скофийлд видя в далечината възвишението, където се намираше крайната им цел.

В подножието на скалистия хълм имаше няколко сгради и дълга бетонна писта с осветление, което избледняваше под първите слънчеви лъчи. Основната сграда в комплекса бе огромен, вкопан наполовина в склона на възвишението самолетен хангар.

Това беше Специален обект (секретен) №7, втората база на ВВС, която щяха да посетят днес.

– Челен отряд Две, тук Найтхоук Едно, подхождаме към Обект 7. Моля потвърдете – каза по радиото пилотът на МП-1 полковник Майкъл Гриър – Стрелеца.

Не получи отговор.

– Повтарям. Челен отряд Две. Отговорете.

Пак не получи отговор.

– Заради радиозаглушаването е – обади се вторият пилот подполковник Мишел Далас. – Тези бази са седмо ниво на секретност и са обвити денонощно в сателитна радиосфера. Късовълнови излъчвания. Така пречат на евентуалните шпиони да предават информация отвътре.

Малко по-рано същата сутрин президентът беше посетил Обект 8, подобна изолирана база на ВВС на тридесет километра източно от Обект 7. Там, придружен от деветимата бодигардове от Секретната служба, беше провел бърза обиколка на съоръжението и беше инспектирал няколко нови самолета в хангарите.

През това време Скофийлд и останалите тринадесет морски пехотинци бяха останали на борда на МП Едно. Сикорски и двата суперсталиона бяха останали отвън, въртейки перки на празен ход под крилата на огромния Боинг-747, ВВС Едно.

Докато чакаха, неколцина пехотинци поведоха спор защо не са ги

допуснали в главния хангар на Обект 8. Стигна се до консенсус – почти-ващ единствено на неясни и непотвърдени слухове, – че всичко е заради това, че в Обект 8 се произвеждат някои от най-новите и най-секретни самолети.

Един от пехотинците, усмихнат чернокож с гръмоуен глас, казваше се Уендъл Хейнс, бил чул, че тук произвеждали „Аврора“, легендарния шпионски самолет, който развивал скорост девет пъти скоростта на звука. Настоящият най-бърз самолет в света, SR-71 „Блекбърд“, развиваше само три пъти скоростта на звука.

Други твърдяха, че в базата имало цяла ескадрила свръхманеврени изстребители В-2 „Стелт“.

Трети – по всяка вероятност впечатлени от изстрелването на китайската космическа совалка преди два дни – решиха, че Обект 8 е приютил супермодерната бойна совалка, базирана на конструкцията на Боинг-747. Този непознати за широката общественост съвместен проект Х-38 на ВВС и НАСА бе първото в света космическо средство за агресия.

Скофийлд не обръщаше никакво внимание на подобни глупости.

Това, че Обект 8 имаше нещо общо с разработването на свръхсекретни самолети, бе очевидно, ако не от друго, то поради един съвсем прост факт.

Въпреки че инженерите на ВВС се бяха постарали да я маскират добре, широката колкото шосе черна асфалтова писта на Обект 8 всъщност бе продължена с още два километра бетон, прикрит под тънък слой пясък и валма от тръни, разхвърляни на подходящите места.

Това беше писта, където трябваше да излитат и кацат самолети с голяма маса, като например совалки или...

В този момент президентът излезе от главния хангар и тръгнаха.

Първоначално Шефа беше възнамерявал да лети до Обект 7 с ВВС Едно. Колкото и да беше кратко разстоянието, пак беше по-бърз от МП Едно.

Само че в президентския самолет беше възникнала непредвидима авария – теч на гориво от резервоара в лявото крило.

И затова Шефа беше взел МП Едно, който стоеше в постоянна готовност точно за такива ситуации.

И затова сега Скофийлд се взираше в утринния сумрак към осветения като коледна елха Обект 7.

Докато оглеждаше комплекса хангари в далечината, му мина една странна мисъл – явно никой от колегите му на борда на вертолета не

беше чувал абсолютно нищо за Обект 7. Дори най-бегъл слух.

Явно никой не знаеше с какво се занимават в Обект 7.

Животът в най-близкото обкръжение на президента на САЩ сам по себе си бе отделен свят.

За Скофийлд той бе вълнуващ, но и плашещ.

Вълнуващ, защото го поставяше в орбитата на един от най-могъщите хора на планетата, и плашещ, защото този човек бе заобиколен от други, които паразитираха върху това могъщество.

Всъщност дори за кратката си служба на борда на МП Едно Скофийлд беше забелязал, че за вниманието на президента във всеки един момент си съперничат поне три групировки.

Първата беше екипът на президента, съставен най-вече от надути харвардски типове, назначени от президента като съветници по най-различни въпроси – националната сигурност, вътрешната политика, връзките с обществеността и политическият живот на президента.

Независимо от длъжността обаче, поне според Скофийлд, най-важната цел на всички президентски сътрудници беше максималната публичност на техния шеф.

Целта на втората група, която се старееше да обсеби вниманието на президента, бе в пълен контраст с първата – всъщност направо ѝ противоречеше. Това бе Секретната служба на САЩ. Ръководената от аскетичния, необщителен и абсолютно аполитичен специален агент Франсис К. Кътлър президентска охрана бе непрекъснато на нож с екипа на президента.

Кътлър – чиято официална длъжност бе шеф на президентската охрана, просто „Франк“ за президента – беше известен с хладнокръвието си и с пълната си непоносимост към политическите подлози. Когато някой се опитваше да се домогне до нещо чрез него, неизменният отговор на сивокосия и сивоок Франк Кътлър бе присвиване на очите и кратко и ясно „Не“.

Третата и последна група конкуренти за вниманието на президента бяха самите морски пехотинци.

Освен че се налагаше да търпят безобразното високомерие на президентските сътрудници – Скофийлд никога нямаше да забрави първия си полет на МП Едно, когато съветникът по вътрешната политика, някакъв надут двадесет и девет годишен адвокат от Ню Йорк, му беше наредил да му донесе двойно кафе със сметана, и то „по-бързичко“ – те

нерядко влизаха в конфликт и със Секретната служба.

Безопасността на президента бе основна задача на Секретната служба, но когато президентът пътуваше на борда на МП Едно, с него винаги летяха поне шестима морски пехотинци, защото така беше преценила Морската пехота.

Трите групи живееха в сложно и нелеко примирие.

На борда на МП Едно безопасността на президента беше задача на морските пехотинци. В такъв случай с тях летяха само ключовите фигури от Секретната служба – Франк Кътлър и още няколко агенти. Другите му бодигардове летяха в двата придружаващи хеликоптера.

Гриър заговори в шлемофона си:

– Найтхоук Три, тук Найтхоук Едно. Проверете какво става с Челен отряд Две. Тая радиосфера ни скапа дългочестотните връзки. Хващам ОК сигнала, но нямам никакъв гласов контакт. Никаква връзка. Като се приближите достатъчно, пробвайте да се свържете с Обект 8. Вижте и какво става с ВВС Едно.

– Разбрано, Найтхоук Едно – отвърнаха на късовълновия обхват. – Тръгваме.

Издад гърбовете на Гриър и Далас Скофийлд видя как десният суперсталион се отделя от групата и поема през пустинята.

Другите два хеликоптера от Първа ескадрила на Морската пехота продължиха по пътя си.

Някъде в една тъмна стая пред екрана на компютъра един мъж в синя униформа и със слушалки на ушите тихо каза в микрофона до устата си:

– Начало на сателитен тест на първичния сигнал... сега.

И натисна един бутон на таблото пред себе си.

– Какво е това, по дяволите... – Далас намести слушалката си.

– Какво става? – попита я Гриър Стрелеца.

– Не знам – отвърна тя и се завъртя на седалката си. – Току-що засякох нещо на микровълновия обхват.

Тя погледна дисплея на микровълновия – там се виждаше поредица от пикове и ниски интервали – и поклати глава.

– Много странно. Все едно някой насочи към нас късовълнов сигнал, който после отскочи в друга посока.

– Тази сутрин прегледахме за бръмбари – отвърна Гриър. – Два пъти.

Проверките за подслушвателни устройства на борда на МП Едно, както и на пътниците му, бяха рутинни и методични. Беше практически невъзможно някой да постави подслушващ или излъчващ уред в президентския хеликоптер.

Далас отново погледна екрана и сви рамене.

– Сигналът е прекалено слаб, за да се засече от локатор. И дума не може да става за говор или компютърни данни. Няма нито предаване, нито приемане на информация. Прилича на... ами сякаш някой ни проверява дали сме тук.

Капитанът на президентския хеликоптер се намръщи.

– Може да е атмосферно смущение или заблуден сигнал. Но по-добре да не рискуваме. – Гриър се обърна към Скофийлд. – Капитане, бихте ли проверил летателния апарат с вълшебната си пръчка?

– Сигнал получен – каза операторът в тъмната стая. – Тестът на първичния сигнал успешен. Уредът функционира. Повтарям. Уредът функционира. Превключвам на латентен режим. Започвам тест на вторичния сигнал...

Скофийлд влезе в пътническото отделение на МП Едно и прекара дигиталния анализатор AXS-9 по стените, седалките, тавана и пода – търсеше излъчвателя.

Пътническото отделение на президентския хеликоптер беше тапицирано с плюш. Всъщност дебелият килим и широките седалки подхождаха по-скоро на бизнес класата на пътнически самолет, отколкото на военно въздухоплавателно средство.

По-голямата част от пространството бе заета от дванадесет бежови кожени седалки. Върху всяка облегалка се мъдреше емблемата на президента на САЩ, както и върху широките облегалки за ръце и върху чашите за уиски и кафе, в случай че все пак някой забрави в чия компания пътува.

В дъното на основната кабина се намираще охранявана от морски пехотинец лакирана махагонова врата, водеща към най-важната част на хеликоптера.

Личният офис на президента.

Малък, но елегантно обзаведен – с много телефони, факсове,

компютри и телевизионни монитори – офисът на борда на МП Едно позволяваше на Шефа да наблюдава делата на нацията от всяка точка на планетата.

В дъното на президентския офис, точно зад люка, се намираше едно устройство, което влизаше в употреба при изключителни обстоятелства – спасителната капсула на президента.

Скофийлд провери основната кабина със спектралния анализатор.

Там седяха Франк Кътлър и петима души от неговата Секретна служба. Зяпаха през прозорците и не му обърнаха никакво внимание.

Освен тях в кабината бяха заместник-шефът на кабинета на президента и директорът му по комуникациите. И двамата прелистваха някакви дебели папки.

Двама морски пехотинци охраняваха двата аварийни изхода в задната част на кабината.

В кабината имаше и още един човек.

Набит безврат мъж в тъмнозелена армейска униформа, седнал кротко в креслото, което се намираше най-близо до офиса на президента. С морковеночервената си коса и рижите си мустаци той изобщо не изглеждаше обикновен, а истината бе, че изобщо не беше обикновен.

Карл Уебстър следваше президента навсякъде – не защото имаше някакви специални умения или опит, а защото на дясната му китка беше прикрепен един особено важен предмет: стоманено куфарче, съдържащо кодовете и ключовете на ядрения арсенал на Америка. Куфарчето, познато като „Футбола“.

Скофийлд свърши работата си, която включваше и една кратка „извинете ме“ проверка на президентския офис.

Нищо.

На борда на хеликоптера нямаше никакви бръмбари.

Върна се в пилотската кабина тъкмо навреме, за да чуе Стрелеца, който казваше в микрофона:

– Разбрано, Найтхоук Три. Благодаря. – Гриър се обърна към втория пилот. – ВВС Едно е в изправност. Имало е пробив на някакъв клапан. Ще остане в Обект 8. След посещението в Обект 7 ще върнем Шефа там. Плашило, какво намери?

– Нищо – отвърна Скофийлд. – Хеликоптерът е чист.

Гриър сви рамене.

– Сигурно е било някакво смущение. Благодаря, Плашило.

Гриър се сепна, защото в слушалките на шлема му прозвуча ново съобщение. Той разпозна гласа от другата страна и въздъхна с досада.

– Ще направим всичко възможно, полковник, но не обещавам нищо. – Гриър изключи микрофона и тръсна глава. – Шибаният Шомпол. – Обърна се към Скофийлд и Далас. – Дами и господа, многоуважаемият ни офицер за свръзка с Белия дом помоли да ускорим крачка. Следобед Шефа имал следобеден чай с Комитета на вашингтонските дами и офицер за свръзка Хагърти смята, че ще провалим разписанието.

Далас се изсмя.

– Много е готин тоя Шомпол!

Цялата кореспонденция между морската пехота и Белия дом минаваше през един полковник на длъжност „офицер за свръзка с Белия дом“, пост, който през последните три години се заемаше от полковник Родни Хагърти.

Повечето на борда на „НМХ 1“ определяха четиридесетгодишния висок и слаб, с тънки като молив мустачки и прекалено изискани маниери Хагърти не само като неприятен карьерист, но и като истински експерт по кабинетология, заинтересован повече от броя на звездите върху пагоните си, отколкото от делата на морската пехота. Но както ставаше често, началниците от морската пехота не забелязваха отрицателните му качества и непрекъснато го повишаваха.

Дори Скофийлд не го харесваше. Хагърти беше бюрократ, който напоследък съвсем откровено злоупотребяваше с властта си. Въпреки че официалната му позивна беше „Резачката“, стриктното придържане към протокола, включително най-безсмислените процедури, му бяха спечелили алтернативното прозвище „Шомпола“.

Точно в този момент самотният суперсталион с позивна Найтхоук Три кацна сред облак прахоляк на голата пустинна равнина на около километър западно от скалистото възвишение, което приютяваше Обект 7.

В мига, когато хеликоптерът докосна земята, отвътре изскочиха четирима морски пехотинци в пълно бойно снаряжение и се затичаха към ямата, издълбана в твърдата като скала земя.

В тази яма се намираше добре замаскираният авариен изход на Обект 7. Макар и да не очакваха подобно развитие на обстоятелствата, днес той щеше да е основният изход от комплекса, в случай че президентът се натъкнеше на някакви проблеми вътре.

Водачът на групата, лейтенант Корбин Хендрик – Колта пристъпи към прашния изкоп, следван от тримата си подчинени с изваден МР–5/10, наричан понякога и МР–10, или десетмилиметровата версия на

модела МР-5 на „Хеклер и Кох“.

Хендрик чуваше в слушалките си постоянния сигнал на радиофара на Челен отряд Две. Излъчвателят не можеше да предава гласови съобщения, но мощността му беше достатъчна за една много полезна функция – ако Челен отряд Две се натъкнеше на някакво препятствие или проблем, водачът му просто трябваше да изключи предавателя и тогава всички от президентския антураж щяха да разберат, че има опасност. Наличието на сигнал беше успокояващ факт.

Хендрик и отрядът му се приближиха до ръба на изкопа и надникнаха вътре.

– Мамка му... – изпъшка Хендрик.

Другите два президентски хеликоптера се насочиха към секретен Обект 7.

Гриър се обърна към Скофийлд и попита:

– Ей, Плашило, къде ти е харемът?

Скофийлд го изгледа иззад огледалните си очила и се усмихна пестеливо.

– Днес са на борда на Найтхоук Две, сър.

Гриър имаше предвид двете жени от бившия отряд на Скофийлд, които го придружаваха и сега – старши пехотен сержант Елизабет Гант Лисицата, и старши артилерийски сержант Джина Нюман – Майката.

В качеството си на бивш командир на разузнавателен отряд Скофийлд беше необичайно явление за президентската ескадрила.

Тъй като службата на борда на президентския хеликоптер беше свързана с доста церемониалности и тъй като не се броеше за „летателен стаж“, повечето военни гледаха да се отърват от назначение в президентския отряд. Всъщност, с много малко изключения, повечето военни в отряда имаха сравнително нисък чин и се натискаха за повишение.

За това присъствието на бившия командир на разузнавателен отряд бе твърде необичайно, но Гриър бе много доволен от това.

Той харесваше Скофийлд. Носеше му се слава на изключителен командир – такъв, който се грижи за хората си и в замяна получава най-доброто от тях.

Гриър беше чул за последната операция на Скофийлд и уважаваше младия капитан.

Освен това харесваше Майката и Гант – възхищаваше се на отношението им към работата и на непоклатимата им лоялност към

командира им – това, че им викаше „харема на Скофийлд“, бе израз на рядко демонстрирано от Гриър топло чувство.

Скофийлд беше свикнал да го възприемат като необикновен.

Всъщност точно това бе причината да го назначат на борда на МП Едно.

Преди година и половина, още като лейтенант на разузнавателен отряд, беше провел една акция в Антарктида – целта бе да изследва предполагаем извънземен космически кораб.

Най-краткото определение за тази акция беше „кошмар“.

По време на схватката с два чужди военни отряда и инфилтрирани-те в собствения му отряд предатели от дванадесетчлениния му отряд бяха оцелели само четирима. На всичкото отгоре Групата за разузнавателно координиране беше обявила Скофийлд за мъртъв и възнамеряваше много скоро да превърне тази лъжа в истина.

Завръщането му у дома – живи в добро здраве – хвърли медиите в истерия.

Снимката му се появи във всички големи вестници. Журналистите и фотографите го преследваха за интервюта и снимки. Скофийлд се превърна в жив паметник на борбата срещу корупцията в армията – героят, когото безименните генерали от собствената му войска искаха да унищожат.

И така пред командването на морската пехота възникна един много сериозен проблем – какво да прави със Скофийлд?

Трябваше да им се признае, че решиха проблема доста изобретателно.

Най-безопасното място, където можеха да скрият Скофийлд, бе точно пред физиономиите на медиите, но така, че да не могат да го докоснат.

Изпратиха го на борда на МП Едно.

Хеликоптерът домуваше на летището на морската пехота в Куонтико, Вирджиния и Скофийлд трябваше да живее в базата и да не допуска никого до машината. Щеше да работи на борда на президентския VH-60N, който кацаше рядко пред Белия дом и винаги на безопасно разстояние от журналистите.

Майката и Гант последваха командира си на новата служба. Четвъртият оцелял от злощастната мисия в Антарктида, редник Рибаяунд Симънс, беше напуснал морската пехота.

Оттогава беше изминала една година.

През това време не особено общителният Скофийлд се беше

сприятелител с много малко хора, основно обикновени служители от Секретната служба и от персонала на Белия дом. Освен това огледалните му очила го бяха направили любимец на палавите президентски внучета и където и да отиде, те неизменно настояваха да ги охранява той. Но въпреки това Скофийлд не беше на „ти“ с президента.

Обект 7 изпълни предното стъкло на МП Едно. Масивните врати на огромния хангар бавно се отвориха и отвътре се разля ярка електрическа светлина.

– Найтхоук Две, тук Найтхоук Едно, започваме спускане – каза Гиър.

В търбуха на Найтхоук Две старши сержант Елизабет Гант – Лисцата, седеше в креслото и се опитваше да прочете нещо от разтворената на коленете ѝ папка.

За разлика от МП Едно, тук шумът на двигателите беше абсолютно оглушителен. И тъй като тук не се возеше президентът, обзавеждането бе хиляда пъти по-скромно. Нямаше нито луксозни кресла, нито емблеми по облегалките.

Преди шест часа Либи Гант беше станала на двадесет и осем години.

Тя беше средна на ръст, със спортно телосложение, къса руса коса, сини очи и пълно бойно снаряжение – бронезилетка, МР-10 и униформа, която ѝ стоеше страхотно. А в парадната си униформа от сако, панталон и островръха шапка изглеждаше направо зашеметяващо.

Настроението на борда на Найтхоук Две беше сравнително добро, тъй като летяха в забранена за полети зона, така че не се налагаше полетът на МП Едно да се координира с гражданските въздухоплавателни средства и затова Гант използваше случая да почете малко лекции от училището за кандидат-офицери, в което се беше записала наскоро.

Тъкмо беше стигнала до лекция 9405 – „Тактическо командване за напреднали“, когато един тих глас наруши съсредоточения ѝ размисъл.

– Честит рожден ден.

Тя вдигна поглед от записките и въздъхна.

В креслото срещу нея се беше настанил Николас Тейт-трети, съветник на президента по вътрешните работи. Тейт беше привлекателен мъж с европейски черти – тъмнокож, мургав, с челюст на фотомодел – и освен това изключително самоуверен. Днес беше облечен в костюм на „Армани“ за три хиляди долара и естествено ухаеше на одеколон

„Армани“, явно последен писък на модата.

Подаде ѝ една малка кутия в красива опаковка.

– Двадесет и осем, нали така?

– Тъй вярно, сър – отвърна Гант.

– Моля те, наричай ме Ник. – Той кимна към подаръка. – Хайде, отвори го.

Гант неохотно разопакова пакета, отвори капака на морскозелената кутийка и пред погледа ѝ засия една разкошна сребърна огърлица.

Тънка и изящна, изработена от най-фини преплетени сребърни нишки, блестяща, с малък, но стилиен диамант, искрящ по средата.

– От „Тифани“ е – каза Тейт.

Гант вдигна поглед към него.

– Не ми е разрешено да нося бижута, когато съм униформена, господин Тейт.

– Знам. Надявам се да я сложиш другата събота, когато ще отидем на вечеря в „Нино“.

„Нино“ беше ресторант в Джорджтаун, много популярен сред вашингтонския хайлайф и най-скъпият в града.

Гант въздъхна.

– Аз имам приятел.

Твърдението ѝ беше почти вярно. След едно доста колебливо начало последния уикенд тя и Шейн Скофийлд най-после бяха излезли на нещо като среща.

– Е, хайде сега – отвърна Тейт. – Чух нещо такова. Една среща не означава сериозна връзка.

Ситуацията ставаше неприятна. Гант вдигна бижутото пред илюминатора.

– Знаеш ли, много ми прилича на една огърлица, която видях навремето в Париж.

– Така ли?

Думата „Париж“ накара един друг морски пехотинец да обърне глава към тях. Тейт не забеляза нищо.

– Да – продължи Гант. Бяхме там преди няколко месеца с Шефа и имах един свободен ден, и...

– Божичко, какво е това! – прекъсна я един дрезгав дамски глас.

– Здравсти, Мамо – поздрави Гант изникналата в прохода между седалките старши сержант Нюман – Майката.

– Как си, рожденичке? – усмихна се съзаклятнически Майката.

Двете с Гант не използваха за пръв път кодовата дума „Париж“.

Това беше техният сигнал за поява на досаден ухажор, при който другата трябваше да се притече на помощ. Редовен номер на приятелките по целия свят.

Вярно, че на сто и деветдесет сантиметровата и стокилограмова Майка не ѝ се налагаше да го използва често. С изсечените черти на тъмнокожото си лице, обръснатата глава и безцеремонното си поведение, тя бе пълна противоположност на Либи Гант. Всъщност позивната ѝ беше доста красноречива и нямаше нищо общо с никакви майчински чувства, защото беше част от известната фраза „Майка ти...“ Тя беше на „ти“ с всички оръжия и бойни техники и преди година бе произведена в респектиращото звание „старши артилерийски сержант“.

Майката имаше още една доста необичайна физическа черта, с която се беше сдобила по време на кошмарната антарктическа мисия – изкуствен ляв крак от коляното надолу.

Сблъсъкът с косатката-убиец я беше лишил от крайника ѝ. Но косатката пострада по-лошо, защото получи куршум в мозъка.

След инцидента Майката се беше сдобила със свръхтехнологична протеза, която, поне според производителите ѝ, гарантираше абсолютно пълноценен синхрон с движенията на тялото. „Костите“ от титаниева сплав, свободно въртящите се стави и хидравличните симулатори на мускули приемаха нервните сигнали, преместваха автоматично центъра на тежестта и бяха толкова сложни, че управлението им се осъществяваше от компютърен чип.

Майката впери поглед в бляскавата огърлица от „Тифани“.

– Леле, страхотно бижу! – Тя се обърна към Ник Тейт. – Сигурно ти е струвало доста парички.

– Мога да си го позволя – хладно отвърна Тейт.

– Сигурно ти е струвало повече от годишната ми заплата.

– Сигурно.

Майката го остави и се обърна към Гант.

– Извинявай, че ви се бъркам, рожденичке, но капитанът те вика в кабината за кацането.

– А, добре.

Гант се изправи и подаде огърлицата на Тейт.

– Николас, съжалявам, но не мога да я приема. Имам си приятел.

След което закричи към пилотската кабина.

Хендрик – Колта – стоеше пред аварийния изход и се вираше

невярващо надолу.

Гледката беше кошмарна.

Телата на всичките девет души от втория челен отряд на Секретната служба лежаха на пясъчното дъно на шахтата, сгърчени под всевъзможни ъгли, надупчени от куршуми. Пясъкът беше пропит с кръв.

Началникът на отряда агент Бейкър беше застинал със зинала уста, широко отворени очи и дупка на челото. В дланта му се виждаше ключът на ОК радиофара. Очевидно атаката бе протекла толкова светкавично, че дори не бе имал време да го натисне.

Зад труповете се виждаше стоманената врата в каменната стена – аварийният изход. Затворен.

Хендрик се обърна, извади радиото си и тръгна към Найтхоук Три.

– Найтхоук Едно.

Радиошум.

– Мамка му! Найтхоук Едно! Говори...

Пустинята сякаш оживя.

От пясъка се надигнаха фигури в маскировъчни покривала и Хендрик изведнъж се озова сред дузина мъже с автомати, които откриха стрелба.

Само след секунда един деветмилиметров куршум „Силвъртип“ прониза мозъка му. Разширението на газовете в кухня връх взриви черепа му.

Хендрик така и не видя кой го уби.

Не видя и как маскираният екип ликвидира хората му безмилостно, точно и ефикасно.

Не видя и как се качват на хеликоптера и отлитат към Обект 7.

Другите два президентски хеликоптера се снижиха заедно и кацнаха сред вихрушки от пясък пред огромния главен хангар на специален обект (секретен) №7 на ВВС на САЩ.

Гигантските врати откриха ярко осветената вътрешност и светлината озари ниското възвишение, където бяха построени четирите ниски сгради.

Щом колесниците докоснаха земята, отрядът от Найтхоук Две побърза да заеме позиции край МП Едно.

Групата по посрещането стоеше неподвижно и безмълвно в хладния утринен въздух на пътеката за рулиране пред хангара.

Оглавяваха я двама военни от ВВС – полковник и майор.

Зад тях се бяха строили четири редици от по десетима командоси в пълно бойно снаряжение – черни униформи, черни бронижилетки, черни шлемове и белгийски снайпери Р-90.

Скофийлд надникна през стъклото на пилотската кабина и моментално разпозна отличителните им знаци. Това беше един отряд, който почти никога не присъстваше на военните учения на армията на САЩ, отряд, обвит със секретност, отряд, който се използваше само за особено важни и опасни задачи.

Прословутият 7-и взвод за специални операции, елитната сухоземна част на ВВС.

През по-голямата част от Студената война този взвод бе базиран в Западна Германия с официалната задача да охранява американските въздушни бази от руските спецчасти. Неофициалните му подвизи обаче бяха много по-впечатляващи.

Организирането на дезертърството на петима важни съветски специалисти по ядрена техника от секретната база в една планина в Украйна. Убийството на висшия офицер на КГБ Владимир Наков в Москва през 1990 година, преди самият Наков да успее да убие Михаил Горбачов. И накрая дръзкото спасяване на шефа на източния отдел на ЦРУ Фред Конуей от страховития затвор Ксианги – непревземаемият лабиринт от мрачни килии и помещения за изтезания на небезизвестното китайско Външно разузнаване.

На вратовете на всичките членове на отряда висяха газови маски ERG-6. Това твърдо, черно и приличащо на долната част на хокейна маска снаряжение покриваше носа и устата на носещия го като маската на Джеси Джеймс от каубойските филми.

На празната пътека за рулиране пред Обект 7 стояха още трима мъже в колосани бели престилки. Учени.

Щом хората от морската пехота и от Секретната служба заеха местата си, от лявата врата на МП Едно се спусна стълба.

Двама морски пехотинци слязоха и заеха позиции пред нея в стойка „мирно“.

След тях се появи специален агент Франк Кътлър с ръка на кобура и напрегнат поглед. Секретната служба нямаше вяра на никого. Дори на ВВС на САЩ. Дори там можеше да се случи някой недоволен войник да стреля по президента.

Президентът излезе, следван от антуража си.

Последни излязоха Скофийлд и един млад капрал от морската пехота.

Двамата пилоти на МП Едно останаха както винаги на борда, в случай че се наложи спешно излитане.

Двете групи се срещнаха на празната писта под първите лъчи на зората – разквартируваният в комплекса взвод и антуражът на президента.

Вятърът вдигаше миниатюрни прашни вихрушки в краката им. По късно през деня се очакваше пясъчна буря.

Младият капитан от ВВС отведе президента при командващия отряда полковник – суров мъж с побелели коси и вежди. Президентът се приближи и полковникът козирува отсечено.

– Добро утро, господин президент. Аз съм полковник Джером Т. Харпър от медицинското и хирургическо командване на ВВС и началник на секретен обект номер седем на ВВС на САЩ. Това е майор Кърт Логан, командир на Седми взвод тук в базата. Вашите два челни отряда от Секретната служба ви очакват вътре в базата. Вашето посещение е чест за нас, сър. Добре дошли в Обект 7.

– Благодаря, полковник – отвърна президентът. – Водете ни.

Щом президентът влезе в огромния основен хангар, следван от ви-сокопоставения си антураж, майорът, който командваше 7-и взвод, се приближи до Скофийлд.

Майор Кърт Логан бе над един и осемдесет, ниско подстриган, с жестоко набраздено от шарка лице. Не се срещаша за пръв път, но Скофийлд се съмняваше, че майорът го помни.

Бяха учили заедно в курса по специално командване и водачество в учебния център на ВМС във форт Лодърдейл през 1997 година. На изпита Логан беше демонстрирал изобретателна и безмилостна тактика и беше завършил с четиридесет от четиридесет възможни точки. Преценяваше всички бойни ситуации на секундата и беше безкомпромисен към врага. Тогава новоизлюпеният командир на разузнавателен взвод Скофийлд беше завършил десети от шестнадесет курсисти.

Логан не се беше променил много. Стойката, склочените зад гърба ръце и стоманеният поглед издаваха увереност и вътрешна сила. Закалена в битките сила.

– Заповядайте, капитане – тихо каза Логан с южняшки акцент и му подаде някакъв документ. – Списъкът на хората ми.

Скофийлд пое листа и даде своя списък на Логан.

Размяната на списъци на персонала при инспекции бе обичайна практика, тъй като антуражът на президента искаше да знае кого

инспектира, а работещите в базата искаха да знаят кой ги инспектира.

Скофийлд погледна списъка на Обект 7. Колони от нищо незначещи имена.

ВОЕННОВЪЗДУШНИ СИЛИ НА САЩ
СПЕЦИАЛЕН ОБЕКТ (СЕКРЕТЕН) 07
ПЕРСОНАЛ НА ОБЕКТА КЛАСИФИКАЦИЯ (СТРОГО
СЕКРЕТНО)

КОМАНДВАНЕ
Харпър, Дж. Т. (командир)

СЕДМИ ВЗВОД

ИМЕ	ЧАСТ	ИМЕ	ЧАСТ	ИМЕ	ЧАСТ
Алварес, М. Дж.	A	Дилън, С. Т.	D	Логан, К. У. (майор)	A
Артърс, Р. Т.	C	Дохъни, Ф. Г.	A	Макконъл, Б. А.	B
Атлок, Ф. Д.	B	Игън, Р. Р.	B	Месик, К.	E
Бейнс, А. У.	C	Фрейзър, М. С.	C	Милбърн, С. К.	D
Бенет, Б.	E	Фредерик, Г. Н.	A	Моргън, А. Н.	C
Бигс, Н. М.	C	Фромър, С. Н.	E	Нанс, Дж. Ф.	D
Бойс, Л. У.	D	Гигс, З. И.	B	Оливър, П. К.	E
Боланд, К. С.	B	Гейл, А.	D	Нистрьом, Дж. Дж.	D
Калвърт, И. Т.	E	Голдинг, Д. К.	D	Прайс, А. Л.	C
Карни, Л. И.	E	Голдмън, У. Е.	A	Роусън, М. Дж.	C
Крисчън, Ф. К.	A	Грейсън, С. Р.	E	Сейлс, М. Т.	B
Колман, Г. К.	E	Хюджис, Р.	A	Сомърс, С. Р.	C
Кулс, М.	B	Инглис, У. А.	B	Стоун, Дж. К.	C
Крик, Д. Т.	D	Джонсън, С. У.	D	Тейлър, А. С.	B
Крийс, Т. У.	A	Джонс, М.	D	Уилс, Л. С.	C
Дейвис, Е. М.	C	Кинкейд, Р.	B	Улфсън, Х. Т.	A

Дейтън, Е. М.	Е	Литълтън, С. О.	Е		
---------------	---	--------------------	---	--	--

ЦИВИЛЕН ПЕРСОНАЛ

Бота, Г. В.	МЕД
Франклин, Х. С.	МЕД
Шоу, Д. И.	МЕД

Но Скофийлд забеляза нещо.

В списъка имаше повече хора, отколкото в строения на пистата 7-и взвод. Бяха изброени петдесет войници, а пред базата се бяха появили четиридесет. Скофийлд реши, че една част от десетима командоси е останала някъде вътре.

Докато Скофийлд разглеждаше списъка, Логан каза:

– Капитане, предлагам ви да преместите...

– Какъв е проблемът, майоре? – обади се някой зад гърба на Скофийлд. – И защо се обръщате към капитан Скофийлд? Тук аз съм командващият.

Хагърти Шомпола, офицерът за свързка с Белия дом. С английските си мустачки и очебийно незакалената в битки стойка Хагърти бе пълна противоположност на Логан.

Логан го изгледа от глава до пети преди да му отговори. Гледката явно не го впечатли.

– Останал съм с впечатление, че командир на МП Едно е полковник Гриър – отвърна студено Логан и беше прав.

– Ами, въ... да, формално погледнато сте прав. Но като офицер за свързка с Белия дом, всичко свързано с придвижването на хеликоптерите минава първо през мен.

Логан го изгледа студено, след което отвърна:

– Тъкмо питах капитана дали ще имате нещо против да вкарате хеликоптерите в хангара, докато трае инспекцията на президента. Предполагам, не желаете всички вражески сателити да отбележат визитата?

– Не, не, разбира се, че не. Разбира се, че не. Скофийлд. Погрижи се.

– Слушам, сър – отвърна сухо Скофийлд.

Гигантските двойни врати на хангара се затвориха с едно резониращо „бум“.

Сега двата челни хеликоптера на Първа въздушна ескадрила на морската пехота бяха спрели със свити перки в главния хангар на Обект 7-и въпреки внушителните си размери изглеждаха като играчки на фона на хангара.

Скофийлд провери хеликоптерите, застана в средата на огромното пространство и мълчаливо го огледа.

Онези от морската пехота, Белия дом и Секретната служба, които не бяха достатъчно високопоставени, за да обикалят с президента, около двадесетина души, се разхождаха безцелно покрай хеликоптерите или пиеха кафе в двата стъклени офиса от двете страни на вратите.

Скофийлд се изуми от размерите на хангара.

Беше невероятен.

Простираше се поне на сто метра навътре в планината и вътрешността му бе равномерно осветена от ярки халогенни лампи. По цялата дължина на тавана имаше релсова транспортна система. В момента в двата ѝ края висяха два огромни дървени кафеза.

В дъното срещу вратите към пистата имаше съвсем отделна двуетажна стая, която заемаше цялата ширина на хангара. Ъгловите прозорци на втория ѝ етаж бяха издадени така, че да гледат към пода.

В нишата под втория етаж до северната стена на хангара имаше малък пътнически асансьор.

Двата президентски хеликоптера бяха единствените летателни машини в хангара. Тук-там се виждаха най-обикновени бели влекачи – всъщност Скофийлд беше използвал два от тях, за да вкара хеликоптерите.

Най-впечатляваща от всичко обаче беше масивната квадратна елеваторна платформа за самолети в средата на помещението.

Размерите ѝ бяха потресаващи, както и тези на двата хидравлични елеватора от двете ѝ страни.

Платформата беше седемдесет на седемдесет метра и беше достатъчно голяма, за да качи дори самолет за радарно засичане Боинг 707 АУАКС – с все десетметровия въртящ се купол на опашката.

Платформата се поддържаше от скрити хидравлични системи и заемаше почти цялата централна площ на хангара. Подобно на обикновените самолетни платформи в североизточния край на тази също имаше отделна миниплатформа, която можеше да се използва независимо от голямата. Тя се придвижваше по релси, монтирани на стената на

елеваторната шахта, а не с помощта на телескопичната хидравлична система на основната платформа – нещо като платформа в платформата, ако можеше да се каже така.

Но днес персоналът на Обект 7 беше включил в действие цялото шоу.

Скофийлд стоеше на ръба на бетонната шахта и гледаше как голямата платформа се спуска и фигурите на президента, деветимата му охранители от Секретната служба и високопоставените им гидове от BBC се смаяват все повече и повече.

Докато Шейн Скофийлд стоеше в средата на просторния хангар и наблюдаваше шахтата, един друг човек наблюдаваше него.

Наблюдаващият се намираше в тъмния контролен център на Обект 7 на горния етаж на вътрешната сграда, образуваща източната стена на хангара. В стаята имаше още четирима униформени оператори, които говореха тихо в микрофоните си.

– ... Звено Алфа, покрийте общото помещение на ниво 3...

– ... Звено Ехо предлага да неутрализират разузнавателния отряд на Найтхоук Три отвън до аварийния изход. Откриха втория отряд. В момента Ехо паркират хеликоптера им в единия от външните хангари. Като свършат, ще се върнат в главния хангар...

– ... Звена Браво и Чарли да останат в главния хангар...

– ... Звено Делта докладва, че са заели позиция...

– ... Секретната служба се опитва да се свърже с основния си отряд на ниво 6. Симулираният сигнал ОК очевидно продължава да работи...

Майор Кърт Логан се приближи до фигурата в мрака.

– Сър. Президентът и охраната току-що влязоха в ниво 4. Всички звена са на позиция.

– Добре.

– Да действаме ли?

– Не. Нека си направи обиколката – каза мъжът. – Преди да започнем, трябва да свършим още нещо.

– Добро утро.

Скофийлд се обърна и видя усмихнатите лица на Либи Гант и Майката.

– Здравсти.

– Ралф още ти е сърдит – заяви Майката. – И иска реванш.

Ралф беше съпругът на Майката – добродушен дребосък с

физиономия като ухилена луна и безгранична поносимост спрямо ексцентричното поведение на жена си. Беше шофьор на тежкотоварен камион и имаше собствен „Мак“ с осемнадесет колела и рисунка на пронизано от стрела сърце и думата „Майка“ по цялата дължина на ремаркетото. Нисичкият и вечно усмихнат Ралф бе жива легенда сред общността на морските пехотинци.

Освен това беше горд собственик на ново барбекю и преди две седмици на задължителния неделен обяд при Майката беше обявил на Скофийлд състезание по баскетбол на коша в задния двор. Скофийлд го беше оставил да победи и Ралф го знаеше.

– Хайде да е другия уикенд – отвърна Скофийлд. – Ами ти? Как ми на вчера прегледа на крака?

– Сензационно, само това мога да кажа. Движението е напълно свободно и мога да тичам толкова бързо, колкото преди. Докторите май са много доволни. Мамка му, казах им, че миналата седмица съм изкарала 275 точки на боулинг, но те изобщо не се впечатлиха. Вече съм половин машина и искам нова позивна – шибания Дарт Вейдър.

Скофийлд се засмя.

– Добре, Дарт.

– Шомпола пак ли ти създава проблеми? – попита сериозно Гант.

– Както обикновено – отвърна Скофийлд. – Ей, честит рожден ден.

Гант се усмихна.

– Благодаря.

– Нося ти подарък. – Скофийлд бръкна в джоба на куртката си. – Не е кой знае какво, но... – Той се намръщи и опипа джобовете си. – По дяволите, мислех, че съм го взел. Сигурно е останал на хеликоптера...

– Не се притеснявай.

– Нали може да ти го дам после?

– Разбира се.

Майката огледа огромния хангар.

– Какво е това място бе, мамка му? Прилича на Форт Нокс².

– Форт Нокс е нищо в сравнение с това тук.

– Какво имаш предвид?

– Погледни пода пред вратите на хангара.

Майката и Гант обърнаха глави. В бетонния под пред вратите имаше редица квадратни нарязи с дължина един метър и поне толкова дълбоки.

2. Трезорът на федералния резерв на САЩ. – Б.пр.

– Погледнете сега нагоре.

Те погледнаха и видяха огромните метални профили, които пасваха идеално на нарезите.

– Блиндирана врата с бутално задвижване – поясни Скофийлд, – като на совалките клас „Нимиц“. Използват се за разделяне на хангара на изолирани зони в случай на пожар или експлозия. Забележете обаче, че в този хангар няма други блиндиращи врати. Тази е единствената, което означава, че изходът е единствен.

– Какво все пак имаш предвид? – попита Майката.

– Имам предвид, че онова, с което се занимават тук, е толкова важно, че дори не ми се мисли какво.

Голямата елеваторна платформа с президента на САЩ спря пред стоманената врата, на която беше изписано само едно огромно черно „4“.

Бетонната шахта се издигаше над главите им като тунел. Ярката изкуствена светлина на приземното ниво се беше превърнала в малък бял квадрат – на сто метра отгоре.

Масивната стоманена врата се вдигна веднага щом асансьорът спря. Полковник Джером Харпър поведе групата, като обясняваше бързо.

– До 1975 година тук се е помещавало Командването на Въздушната отбрана на Северна Америка или КВОСА. След това се е преместило в по-модерна сграда под планината Шайен в Колорадо. Комплексът е заобиколен отвсякъде с титаниева стена с дебелина половин метър, вкопана от своя страна под тридесет метра гранитна скала. Също като комплекса в Шайен, и този тук е построен така, че да издържи на пряко попадение на термоядрена бойна глава.

Харпър подаде на президента един лист, на който бе изобразен схематичен чертеж на подземната структура.

Хангарът беше най-отгоре – вкопан в планината на приземното ниво. Самолетната елеваторна шахта започваше от него и минаваше през всички нива дълбоко под земята.

Харпър поясни:

– Подземният комплекс се състои от шест нива. Първите две – нива 1 и 2 – представляват хангари за домуване на високорискови самолети като онези, които сте видели тази сутрин в Обект 8. На ниво 3 са разположени комуникациите и жилищните помещения на персонала. Ниво 5 е

затвор, на ниво 6 се намира Х-релсовата система. Всяко ниво е напълно херметично и защитено от радиация и отровни газове, а при евентуална херметизация комплексът разполага със запас от въздух за 30 дни. Хранителните запаси се съхраняват на ниво 3. В хангара на ниво 1 има резервоар за питейна вода с капацитет 400 милиона литра.

Групата стигна до един къс стръмен коридор, в чийто край се виждаше ниска солидна конструкция, наподобяваща врата на огромен сейф. Един командос побърза да я отвори.

– Преди четири години преместихме тук проект „Фортуна“, след като първият жизнеспособен ембрион достигна зрелост – каза Харпър. – Сега той най-после достигна стадий, в който може да бъде използван.

Президентът търпеливо изчака отварянето на дебелия един метър врата.

Франк Кътлър и другите осем души от личната охрана на президента стояха зад него – мълчаливи, неподвижни, невидими. Кътлър проверяваше на всеки три минути ОК сигналите от другите два екипа. Сигналите бяха силни и ясни.

Вратата най-после се отвори и президентът надникна.

И челюстта му увисна.

– О... Господи...

– Аз бих заложил на супербомбата – каза Елвис Хейнс и се облегна на стола си.

Елвис, Скофийлд, Гант и Майката седяха в единия от стъклените офиси до вратите на хангара. Там бяха и Гриър и Далас, останалите морски пехотинци от президентските хеликоптери, както и останалите трима агенти от Секретната служба.

„Началниците“ от Белия дом не бяха пожелали да се смесят с „бачкерите“ и седяха или в другия стъклен офис, или работеха в хеликоптерите, които според тях подхождаха повече на ранга им от спартанските офиси на ВВС.

Освен това – както сподели Тейт на Гант, когато я покани да остане с него на борда на МП Едно – кафето им било по-добро, защото имали машина за еспресо.

Гант отиде със Скофийлд и колегите си.

Хагърти Шомпола седеше в другия офис при служителите на Белия дом.

– Глупости – обади се дребният очилат капрал Гюс Горман. –

Супербомбата не съществува.

Горман беше хърбав, с голям диоптър, голям нос и дълъг мършав врат. Не изглеждаше секси дори в пълна парадна униформа. Сред колегите си бе известен с фотографска памет и бърза мисъл и позивната му „Мозъчко“ беше комплимент, а не обίδα.

– Глупости – отговори му Елвис, УПИМО³ и флота я сглобиха още през деветдесетте...

– Но така и не успяха да я задействат. Трябвал им някакъв елемент, който се намирал само в метеоритите, но не успели да си го набавят.

– А бе момчета, вие май вярвате на куцо и сакато – Чу се бавен глас от дъното на офиса.

Всички се обърнаха. Скофийлд не направи изключение.

Беше се обадил един от новите сержанти – енергичен младеж с дебели вежди, чип нос и тъмнокафяви очи. Той вземаше участие в разговорите много рядко и когато все пак го правеше, всички се изненадваха. Отначало повечето му колеги го мислеха за високомерен, но скоро откриха, че сержант Бък Райли-младши просто не обича излишните приказки.

Райли-младши беше син на уважавания от всички сержант Бък Райли, когото Шейн Скофийлд беше познавал много добре.

Бяха се запознали в битка, когато Райли-старши бе изпратен в каsapницата в Босна, за да спаси Скофийлд. Бяха се сприятелили, а после Райли-старши беше постъпил в отряда на Скофийлд. Това за съжаление го отведе на онази злощастна акция в Антарктида, където Райли беше убит по особено жесток начин от един враг, чието име Скофийлд не биваше да споменава под заплахата от наказание по силата на Закона за държавната тайна.

Мълчаливият, енергичен и сериозен Бък Райли-младши носеше с гордост позивната на баща си. В отряда го знаеха като Книга II.

Книга II погледна към Елвис и Мозъчко.

– Вие наистина ли вярвате, че УПИМО е конструирало бомба, която може да унищожи една трета от земната маса?

– Да – отговори Елвис.

– Не – отговори Мозъчко.

– Наистина не са. Супербомбата е мит, който услажда живота на теоретиците на световната конспирация по Интернет и дъртите клюкарки в морската пехота. Да ви дам ли други примери? Че ФБР изпраща

3. Управление за перспективни изследвания към Министерството на отбраната. – Б.пр.

дълбоко законспирирани агенти в затворите. Че ВВС държат ядрени бомби на всяко голямо гражданско летище, ей така, в случай че избухне внезапна война. Че военните лекари са открили ваксина против СПИН, но не им е позволено да я пуснат на пазара. Че ВВС са разработили магнитно задвижване, което позволява на превозните средства да се носят във въздуха. Че компанията, която е изгубила в търга за разработката на бомбардировачите стелт, е предложила на правителството напълно невидим свръхзвук бомбардировач с пречупване на околния въздух с помощта на ядрено захранване – и че макар да са изгубили търга, все пак са построили самолета?

– Не – отвърна Елвис, – но звучи много интересно.

– А вие, капитане? – Книга II се обърна към Скофийлд. – Чували ли сте тези слухове?

Скофийлд погледна младия сержант в очите.

– За другите не, но за последния съм чувал.

После огледа офиса и се намръщи. Нещо липсваше. И изведнъж се сети.

– Ей, къде е Уебстър?

Президентът на САЩ се вираше през полегатите прозорци. Челюстта му продължаваше да виси. В центъра на просторното помещение, върху L-образни подпори, имаше куб от прозрачна стъклоподобна материя, голям почти колкото стая.

Но вниманието на президента бе приковано от онова, което се намираше вътре в куба.

Той го наблюдаваше като хипнотизиран.

– Този куб е направен от свръхздрави полимерни влакна, разполага със самостоятелно кислородно захранване и е абсолютно херметичен – поясни полковник Харпър. – Ако целостта му се наруши, вътрешното налягане се повишава автоматично, за да не проникне никакъв въздух отвън.

Харпър посочи единия от тримата учени, които бяха посрещнали президента на пистата.

– Господин президент, искам да ви представя доктор Гюнтер Бота, на когото дължим проекта „Фортуна“.

Президентът се ръкува с Бота – шейсетинагодишен пълен оплешиваещ мъж, който говореше с южноафрикански акцент.

– Радвам се да се запознаем, господин президент.

– Доктор Бота е от...

– Знам откъде е доктор Бота – прекъсна президентът Харпър. – Вчера прочетох досието му.

Гюнтер Бота беше бивш служител на Медицинския батальон на Министерството на отбраната на ЮАР. Въпреки че този факт не бе известен на широката общественост, през осемдесетте години ЮАР бе втората след СССР страна в разработването и натрупването на биологично оръжие, насочено основно срещу черното мнозинство в страната.

Но скоро след падането на режима на апартейд Гюнтер Бота беше останал без работа и беше попаднал под прицела на Комисията за истина и помиряване. През 1996 година правителството на САЩ го беше наело тайно, точно както след Втората световна война беше наемало нацистки учени. Специалистите в областта на Бота бяха рядка ценност.

– Значи това е ваксината... – каза президентът, без да откъсва поглед от прозрачния куб.

– Да, сър – отговори Бота.

– Изпробвахте ли я? – попита президентът, без да се обръща.

– Да.

– Във водно-серумна форма ли?

– Да.

– А срещу последния щам?

– Вчера следобед я изпробвахме срещу 9,1 веднага щом пристигна.

– Господин президент – намеси се в разговора полковник Харпър, – ако желаете, можем да ви демонстрираме резултата.

Пауза. После президентът каза:

– Добре.

– Къде може да е отишъл? – попита Скофийлд.

Карл Уебстър – човекът, който отговаряше за Футбола – не беше нито в двата президентски хеликоптера, нито в двата офиса в хангара. Веднага се свързаха със Секретната служба, но разбраха, че не е тръгнал и с президента.

Уебстър го нямаше.

Това беше тревожно, защото протоколът бе категоричен относно движението на Уебстър – когато не беше с президента, не трябваше да се отделя от морските пехотинци.

– Я го виж този Седми взвод – обади се Гант, без да откъсва поглед от въоръжените с Р-90 три групи командоси, разположени из целия хангар. Командосите я гледаха безучастно.

– Никак не ми харесват – отвърна Скофийлд.

- Май са напомним – каза Гант.
- Какво?
- Виж им бялото на очите – жълто е.
- Стероиди ли?
- Аха.
- Сигурно затова гледат гадно.

– И Елвис не ги харесва. Някъде чул, че са, цитирам „неофициални расисти“. Прави ли ти впечатление, че няма нито един черен?

Беше права. С изключение на неколцина американци с азиатски произход, целият 7-и взвод беше бял като лилия.

- Да, и аз съм чувал нещо подобно – изрече Скофийлд.

Темата не бе особено приятна, но беше факт, че в някои части на армията расизмът все още беше проблем – най-вече спрямо чернокожите военнослужещи. И благодарение на жестоките мерки за подбор определени части като Седми взвод упражняваха неявна дискриминация.

Скофийлд кимна към тримата командири на групи, които, за разлика от останалите, не държаха автоматите си в ръце. Техните бяха предметни през гърбовете им.

- Знаеш ли как наричат петимата им командири?
- Как?

– Петте змии. Главният им командир Кърт Логан има на пряко подчинение първата част Алфа, която е от десет души.

Останалите четири части се командват от четирима капитани – Макконъл, Уилис, Стоун и Карни. Много са печени. Когато изобщо си дадат труд да присъстват на ученията във форт Брак, винаги печелят първо място. Веднъж една-единствена част от Седми взвод извади от строя три взвода тюлени – и то без Логан.

- А защо ги наричат петте змии?

– Защото им завиждат. По три причини. Първата е, защото в тактическо отношение са същите като змиите – атакуват светкавично, безмилостно и с всичка сила. Втората е, защото и петимата са абсолютно студенокръвни. Никога не общуват с другите служби и винаги се държат един за друг.

- А третата?
- Защото позивните им са все имена на опасни змии.
- Страхотно – кисело каза Гант.

Двамата със Скофийлд продължиха обиколката си из хангара. Гант промени темата.

- Знаеш ли, миналият уикенд наистина ми хареса.

– Така ли?

– Да. А на теб?

– О, да.

– Просто се чудех, нали разбираш, дали... ами... ти не...

– Чакай малко – прекъсна я внезапно Скофийлд. – Става нещо нередно.

– Какво?

Скофийлд огледа още веднъж трите части от Седми взвод.

Първата беше до пътническия асансьор. Втората стоеше до огромната елеваторна шахта. Третата пазеше югоизточната част на хангара, пред вратата на двуетажната сграда.

И тогава забеляза и надписа на вратата зад третата част.

И разбра.

– Побързай – каза той и ускори крачка към офисите.

– Кодовете за готовност са въведени, сър – каза Логан. – Футбола е готов. Уебстър беше... максимално отзивчив.

Радио операторите в контролния център продължаваха да докладват.

– ... аварийни херметизиращи системи готови...

– ... аварийни въздушни системи готови...

– Майор Логан – обади се един от тях, – продължавам да регистрирам топлинно излъчване пред аварийния изход.

– Размер?

– Същият. Между тридесет и четиридесет сантиметра. Не съм сигурен, но ми се струва, че са дошли по-наблизо.

Логан погледна сателитната картина. На увеличеното черно-бяло изображение на пустинята пред източната част на главния комплекс се виждаха двадесет и четири продълговати бели форми, подредени в широка около триста метра окръжност покрай аварийния изход.

– Тридесет до четиридесет сантиметра. – Логан се взря отблизо в образа. Много са малки, да да са хора. Може да е стадо пустинни плъхове. Дай максимален контраст, за всеки случай. Не ги изпускай.

Фигурата в сенките се обърна към Логан.

– Къде се намира в момента президентът?

– В изпитателната лаборатория на ниво 4.

– Свържи се с Харпър. Дай му зелена светлина. Кажете, че сме готови. Да започва.

– Обект едно не е имунизиран с ваксината – поясни доктор Гюнтер Бота с безстрастната интонация на учен.

Сега президентът се намираше в едно тъмно отделение на ниво 7 и се взираше в две ярко осветени изпитателни камери.

Във всяка от тях имаше по един чисто гол мъж. Газовите маски на лицата им и електродите, прикрепени по гърдите им, контрастираха първерзно с голотата им.

– Обект номер едно е бял мъж, височина сто шестдесет и осем сантиметра, тегло шестдесет килограма, възраст тридесет и шест. На лицето на субекта има стандартна газова маска. Започваме вкарването на агента.

В първата камера проникна тъмножълта мъгла. Мъжът беше жилест и слаб. Той се огледа ужасено, докато газът нахлуваше в херметичната камера.

Президентът се обади:

– Откъде взехте вируса?

– От Чанчун – отвърна Бота.

Президентът кимна.

Чанчун беше далечно градче в северна Манджурия. Китайското правителство отричаше, но там се намираше основният полигон за биологически оръжия на китайската армия.

Говореше се, че китайските власти изпращат там политическите затворници и заловените чуждестранни шпиони и ги използват като морски свинчета в опитите с вируси и нервнопаралитични отрови.

Голяят мъж в газовата камера продължаваше да се оглежда нервно.

– Вторичната инфекция настъпва след индиректното проникване през дерматологичните отвори – порите на кожата и открити рани – продължи напевно Бота. – Без прилагане на ефективна ваксина смъртта настъпва около тридесет минути след контакта. За индиректно заразяване скоростта е сравнително висока.

– Но – Бота вдигна показалец, – сравнена с ефекта при директно поглъщане на този агент, скоростта е направо нищожна. – Той натисна бутона на интеркома и се обърна към мъжа в камерата. – Свалете маската, ако обичате.

В отговор мъжът му показа среден пръст. Бота само въздъхна и натисна някакъв бутон на близкото табло. Обект Едно получи жесток електрошок от електродите.

– Казах, ако обичате, да си свалите маската.

Обект Едно свали бавно маската си.

И вирусът подейства моментално – и страшно.

Мъжът се хвана за стомаха и се разкашля жестоко.

– Както казах, много по-ефективно – отбеляза Бота.

Мъжът се преви и започна да хъхри.

– Стомашните неразположения започват десетина секунди след заразяването.

Мъжът повърна и оля пода на камерата с кафяво-зелено.

– Разлагането на стомаха започва до тридесет секунди...

Мъжът падна на колене и започна да се задушава. По брадичката му потече червеникава течност. Той се притисна до стената на камерата, точно срещу Бота.

– Черният дроб и бъбреците се разлагат до една минута...

Субектът изригна черна кървава смес по стената на камерата и падна на пода в агония.

– Всички органи се разлагат до деветдесет секунди. Смъртта настъпва до две минути.

След малко мъжът на пода на камерата застина неподвижно.

Президентът наблюдаваше със зле прикрита погнуса.

Твърде жестока смърт, дори за такъв човек.

Все пак се опита да оправдае зловещата смърт на Обект Едно с онова, което този човек беше извършил. Леон Рой Хейли и един негов приятел бяха измъчвали до смърт девет жени в задната част на микробуса си и се бяха смели, докато жените ги бяха молили за милост. Двамата бяха записвали на видео предсмъртните им мъки, за да им се наслаждават по-късно. Президентът беше гледал видеокасетите.

Освен това знаеше, че заради престъпленията си Леон Рой Хейли беше осъден на четиристотин петдесет и две години затвор и че никога нямаше да напусне затвора жив. И затова след пет брутални години в затвора той – както и всички останали осъдени на доживотен затвор изпитателни обекти в Обект 7 – беше предпочел да се подложи на научни опити.

– Обект Две – продължи монотонно Бота – прие ваксината във водно-серумна форма. Серумът бе разтворен в чаша вода, която той изпи преди около тридесет минути. Обектът е бял мъж, висок двеста сантиметра, с тегло сто и пет килограма, тридесет и две годишен. Започва вкарването на агента.

Жълтеникавата мъгла изпълни камерата.

Мъжът забеляза нахлуващия газ, но за разлика от първия обект, не реагира с нищо. Беше доста по едър от първия – освен че беше висок два метра, имаше широк гръден кош, масивни бицепси, огромни юмруци и малка глава, която някак не пасваше на тялото му.

Мъглата продължаваше да го обгръща, но погледът иззад газовата му маска говореше, че перспективата за мъчителна и жестока смърт не го притеснява ни най-малко.

Нямаше кашлица. Нямаше спазми. Маската го предпазваше от заразата.

Бота натисна бутона на интеркома.

– Свалете си маската, ако обичате.

Обект Две се подчини безпрекословно и свали маската си.

Президентът видя лицето му и пое дълбоко дъх.

Беше го виждал много пъти – по телевизията, във вестниците. Зловещата татуирана физиономия на Лусифър Джеймс Лиъри, серийния убиец, когото Америка беше нарекла „Хирурга от Финикс“.

Този мъж беше убил тридесет и девет стопаджии, повечето младежи, които беше качвал на междушатската магистрала от Лас Вегас до Финикс в годините от 1991-ва до 1998-ва. Лиъри беше оставял подписа си на всяко местопрестъпление – някакво бижу на жертвата, в повечето случаи пръстен – на същото място на шосето, откъдето я беше качил.

Изключеният от университета бивш студент по медицина Лиъри откарвал жертвите си в дома си във Финикс, ампутирал крайниците им и ги изяждал пред очите им. Откриването на къщата му от агентите на ФБР – с оплискано в кръв мазе и две живи, но полуизядени жертви – беше потресло Америка.

Дори в този момент Лусифър Лиъри изглеждаше като въплъщение на злото. Цялата лява половина на лицето му беше покрита с черна татуировка, изобразяваща пет отвесни белега, оставени сякаш от нокти. Татуировката беше впечатляваща с ужасяващите си подробности – от раздраната кожа до капките кръв – и очевидно трябваше да предизвиква нечовешко отвращение.

В този миг, за най-голям ужас на президента, Лиъри се усмихна и оголи страховитите си жълти зъби.

И президентът разбра.

Въпреки че беше свалил маската, Лиъри не беше засегнат от пренасяната по въздушен път зараза.

– Както виждате – отбеляза не без гордост Бота, – дори когато вирусът бъде вдишан директно чрез дробовете от въздуха, приетата

орално ваксина във водно-серумна форма предотвратява ефективно инфекцията. Ваксината неутрализира навлезлия в тялото вирус, като ограничава отделяната от него белтъчна диетилпропаназа, протеин, който унищожава пигментационния ензим метахидрогеназа и протеина на кръвната група DB...

– Говорете на нормален език, ако обичате – прекъсна го раздразнено президентът.

Бота се сепна, но продължи почти без пауза.

– Господин президент, току-що станяхте свидетел на квантов преход в биологичната война. Това е първото в света генетично конструирано биологично оръжие, изцяло синтетичен агент, който поради природата си няма естествено противодействие. Освен това ефективността му превъзхожда всичко познато досега. Това е чист конструиран вирус, етническо оръжие, което убива само хора от определена раса, хора, притежаващи изключителен за етноса си ген. В случая вирусът поразява само хора, притежаващи ензима метахидрогеназа и кръвния протеин DB. Това са ензимите, отговарящи за пигментацията на кожата и са характерни за бялата раса.

– Господин президент – продължи Бота. – Ензимът, който прави кожата ни бяла, ни прави и податливи на този вирус. Това е невероятно. Не знам как са го постигнали китайците. Моето правителство в Южна Африка години наред се опитваше да създаде вирус, който да причинява стерилитет само при чернокожите, ако бъде разпространен в питейната вода, но така и не успяхме. Ако се съди обаче по този агент, геномът му може много лесно да се модифицира така, че да поразява и афроамериканци, тъй като техният пигментационен ензим е разновидност на метахидрогеназата...

– Изводът – прекъсна го президентът.

– Изводът, господин президент, е, че единствените, които не са застрашени от вируса, са хората с азиатски произход, защото те изобщо не притежават тези пигментационни ензими. По този начин те са защитени от агента, докато всички бели и тъмнокожи измират.

Бота направи пауза, после каза високо:

– Господин президент, позволете да ви представя най-новото китайско биологично оръжие. Запознайте се с „Китайския вирус“.

– Казвам ви, че нещо не е наред – повтори Скофийлд.

– Глупости, капитане. – Шомпола махна пренебрежително. – Четете твърде много комикси.

– Тогава къде е Уебстър? Не го намерих никъде. Не може просто да

изчезне.

– Сигурно е в тоалетната.

– Не е. А къде са Найтхоук Три? Хендрик защо не се обажда?

Хагърти го изгледа тъпо.

Скофийлд продължи:

– Моите уважения, но просто погледнете разположението на групите от Седми взвод...

Хагърти се извъртя на стола си. Той, Скофийлд и Гант се намираха в южния офис на главния хангар заедно с малката група от Белия дом. Хагърти погледна небрежно през прозореца към командосите в хангара.

– Пазят всички изходи. – Хендрик сви рамене. – И какво от това? Просто не ни пускат там, където не трябва да ходим.

– Не, сър. Не е така. Погледнете внимателно. Северната група охранява основния асансьор. Средната охранява самолетния елеватор. Нищо лошо. Погледнете обаче групата пред вратата на контролната сграда.

– Е, какво толкова?

– Сър, те охраняват някакъв склад.

Скофийлд беше прав. Групата стоеше пред една врата с надпис „СКЛАД“.

– Браво, капитане. Ще отбележа наблюденията ви в доклада си. – Хагърти отново заби нос в папката си.

– Но, сър...

– Казах, че ще отбележа наблюденията ви в доклада си, капитан Скофийлд. Точка.

Скофийлд се изправи.

– Простете, сър, но участвали ли сте някога в сражение?

Хагърти застина и вдигна глава.

– Тонът ви не ми харесва, капитане.

– Участвали ли сте някога в сражение?

– Бях в Персийския залив по време на „Пустинна буря“.

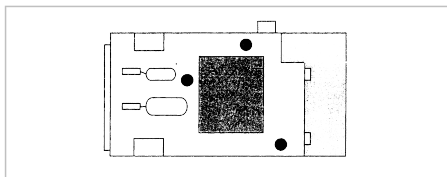
– На фронта?

– Не. Бях в посолството.

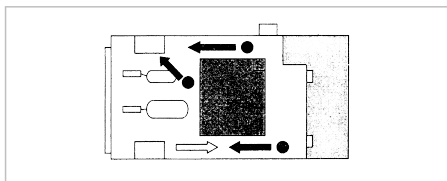
– Сър, ако някога бяхте участвали в битка, щяхте да знаете, че командосите не са заели отбранителни позиции. Те са в нападателни позиции. Нещо повече, позициите им са идеални за превземане на тези два офиса...

– Глупости.

Скофийлд сграбчи листа хартия, върху който пишеше Хагърти, и нахвърля отгоре му скица на хангара:

– Ето как са разположени сега. – Скофийлд отбеляза местата им с три дебели точки. – На дванадесет часа, на десет и на четири часа. Но като се придвижат ей така... – Скофийлд добави три стрелки:

– ... ще имаме сериозни проблеми. Всички пехотинци и хората от Секретната служба в северния офис ще поемат челния фронт на атаката, а хората от Белия дом тук в южния офис съвсем естествено ще побягнат в обратна посока – право към третата група на Седми възвод.

Хагърти погледа известно време чертежа на Скофийлд и накрая каза:

– Това е най-гъпото нещо, което съм чувал, капитане. Това са американски военни.

– За Бога, поне ме изслушайте...

– Не, вие ме изслушайте – процеди Хагърти през зъби. – Изобщо не си въобразявайте, че не знам кой сте. Знам всичко за станция „Уилкис“⁴. Знам какво е станало там. Но това, че някога сте бил някакъв вид герой, не ви дава право да размахвате някакви шибани конспиративни теории и да очаквате да ви вярвам. Служа в този корпус цели двадесет и две години и съм се издигнал до този пост благодарение на...

– Какво? Размахване на моливи ли?

Хагърти онемя и физиономията му почервения като цвекло.

– Достатъчно, Скофийлд. Нямам намерение да ви правя тук сцени, но в момента на казането ни в Куонтико ще бъдете арестуван и подведен под отговорност за сериозно неподчинение. А сега ми се разкарайте от главата.

Скофийлд поклати ядосано глава и излезе.

4. Местото, където се развива действието в трилъра „Експлозивно“ – Б.пр.

– Сър, а това са хората, които донесоха Китайския вирус – каза полковник Харпър и поведе президента към друга изпитателна камера на ниво 4.

Озоваха се пред едно помещение, дълго поне десет метра. През бронирания прозорец на стената се виждаха четирима мъже, които седяха в кресла и гледаха телевизия, окъпани в ултравиолетова светлина. И четиримата бяха азиатци.

Двама от тях видяха президента и побързаха да станат, като заеха стойка мирно.

– Господин президент, представям ви капитан Робърт Ву и лейтенант Чет Ли от Седми взвод...

Мобилният телефон на Харпър извънна.

Полковникът се извини и се отдалечи, за да проведе разговора.

– Радвам се да се запозная с вас, господа – каза президентът и присътпи към камерата. – Цялата страна ви е задължена и благодарна.

– Благодаря, сър.

– Благодаря, сър.

– Колко трябва да стоите тук? – зададе президентът задължителния любезен въпрос.

– Още два часа, сър – отговори Ву. – Донесохме новия щам вчера и трябваше да преседим тук двадесет и четири часа. Камерата се отключва автоматично от таймер. Заключение сме до 09:00 часа. За да е сигурно, че по нас няма повече гадинки.

– Е, аз няма да съм тук в девет, но ви уверявам, че много скоро ще ви се отблагодаря по подходящ начини.

– Благодаря, сър.

– Благодаря, сър.

– Това беше краят на обиколката ни, господин президент – каза полковник Харпър. – Елате, ако обичате, насам, за да ви покажа последното нещо.

Скофийлд и Гант стояха зад Мозъчко на борда на МП Едно.

Той седеше в креслото пред комуникационното табло и бързо натискаше някакви бутони.

– Нещо от Найтхоук Три и двата челни отряда? – попита Скофийлд.

– Нищо от Найтхоук Три. И само фаровете на двата отряда от Секретната служба.

Скофийлд се замисли за миг.

– Включени ли сме към локалната мрежа на Обект 7?

– Да. Така президентът получава обезопасена връзка по земната линия.

– Добре, включи ми охранителните камери на комплекса.

– Веднага.

Президентът изкачи стълбите до ниво 3 – жилищната част на Обект 7.

Полковник Харпър въведе него и деветимата му бодигардове в едно от ниските общи помещения – с кресла, маси за кафе, кухненски ъгъл и огромен телевизор „Панасоник“ на стената.

– Изчакайте минутка, господин президент – каза Харпър. – Ей сега ще пратя някой от горното ниво.

И излезе от стаята, като остави президента и охраната му сами.

На комуникационното табло на МП Едно просветнаха няколко черно-бели монитора.

На всеки от тях се появи изображение на различни части от Обект 7.

– Имаме контакт – обади се Мозъчко.

Скофийлд видя от най-различни ъгли безлюдните стълби – огромния хангар – нещо, наподобяващо станция на метрото – вътрешността на стъклените офиси в главния хангар, морските пехотинци и Секретната служба в първия и хората от Белия дом във втория – и едрозърнестия черно-бял образ на вътрешността на някакъв асансьор.

Последното изображение накара стомаха му да истине.

В асансьора имаше десет въоръжени до зъби командоси от Седми взвод.

Изведнъж някакво раздвижване на един от другите монитори привлече вниманието му.

Едната от камерите на стълбището.

По него бързо се спускаха множество въоръжени командоси от Седми взвод.

– Е сега вече ни се разгони фамилията – изръмжа той.

Скофийлд излезе от МП Едно и се огледа. Гант и Мозъчко го последваха.

Нямаше никаква видима промяна, но целият хангар изглеждаше

съвсем различно.

Изглеждаше зловещ.

Опасен.

Скофийлд видя трите групи командоси, подредени в огромното пространство на хангара – видя как командирът на едната докосва ухото си, сякаш получава съобщение.

– Останете тук – обърна се той към Гант и Мозъчко.

– Добре – отвърна Мозъчко.

– Ей – обади се Гант.

– Какво?

– Изглеждаш все едно си видял призрак. Стегни се малко.

– Ще се опитам – каза Скофийлд, излезе от прикритието на хеликоптера и закрачи небрежно към северния офис.

Беше изминал почти половината път, когато се случи.

Гръмко и внезапно.

Буум!

Огромната титаниева врата се стовари пред портите на хангара като завеса в края на представление. Назъбеният ѝ край пасна идеално на презите.

Скофийлд изостави всякакви преструвки и затича напред тъкмо когато двете най-близки до него групи командоси – онези на дванадесет и десет часа – вдигнаха автоматите и започнаха да стрелят.

Изминаха пет минути, през които не дойде никой, а президентът на САЩ не беше свикнал да чака.

Седеше в общото помещение на ниво 3 заедно с деветимата си охранители и всеки се взираше във всеки в пълно мълчание.

– Франк – обърна се президентът към шефа на охраната си, – виж какво става...

Огромният телевизор се включи.

Президентът и охранителите се обърнаха.

– Какво става, по дяволите... – обади се някой.

На екрана се виждаше яркожълтият знак на Националната бедствена телевизия – специална телевизия, която излъчваше на всички обхвати в случай на национално бедствие.

След това символът изведнъж изчезна и на негово място се появи едно лице.

– По дяволите... – Този път възкликна президентът.

Лицето на екрана бе на един мъртвец.

Лицето на генерал-лейтенант Чарлз Самсън Ръсел от ВВС с позивна „Цезар“.

Кръглото, осеяно с дълбоки бръчки лице на генерала заговори от всички екрани в Обект 7, а очевидно и от всички екрани в САЩ.

– Народе на Съединените американски щати. Добре дошли в Обект 7. Аз съм генерал Чарлз Ръсел от ВВС на САЩ. От твърде много време наблюдавам как тази страна се самоизяжда. Стига вече.

Гласът му бе спокоен, с отчетлив луизиански акцент.

– Федералните и щатските власти не могат да управляват страната. Свободната преса вече не е онзи коректив на правителството, който трябваше да бъде. Това състояние е срам и позор за всеки, който някога се е сражавал или умирал за тази страна. Не мога да позволя то да продължи.

Президентът се взираше невярващо в екрана.

– Затова смятам да ви предизвикам, господин президент, вас и системата, която представлявате. Чуйте ме добре. В сърцето ви е имплантиран радиопредавател. Беше прикрепен от външната страна на сърдечния ви мускул по време на операцията на левия ви бял дроб преди четири години.

Франк Кътлър се обърна ужасен към президента.

– Включвам сигнала сега – продължи Цезар и натисна един бутон върху червения уред с дълга черна антена в ръката си.

Франк Кътлър извади електронния анализатор от джоба си и го прекара по тялото на президента.

Крака... наред.

Стомах и кръст... наред.

Гърди...

Уредът полудя.

– Предизвикателството ми към вас е просто – отекна гласът на Ръсел в подземната база. – Както ви е добре известно, на всяко голямо летище в САЩ има поне по три хангара, предназначени за бомбардировачи, изтребители и артилерия на ВВС. В този миг в четиринадесет от тези хангари се намират четиринадесет бойни глави тип 240 с плазмено взривяване. Сред тези летища са „Джон Ф. Кенеди“, „Нюарк“ и „Ла Гуардия“ в Ню Йорк, „Дълес“ във Вашингтон, „О’Хейр“ в Чикаго, международното летище на Лос Анжелис и летищата в Сан Франсиско, Сан

Диего, Сиатъл, Бостън, Филадельфия и Детройт, Както също знаете, всяка плазмена глава има радиус на поразяване от двадесет и пет километра и тротилово еквивалент деветдесет мегатона. Всички бойни глави са в готовност.

В общото помещение на ниво 3 всички мълчаха.

– Единственото, което предотвратява детонацията на тези бойни глави, господин президент – усмихна се Чарлз Ръсел, – е биенето на сърцето ви.

Ръсел продължи:

– Всички устройства на летищата поддържат връзка с един геостационарен сателит, който се намира над тази база. Този сателит, господин президент, излъчва микровълнови сигнали с голяма мощност, които устройството в сърцето ви приема и отразява обратно към сателита.

– След активирането на това устройство то се задвижва от кинетичната енергия на сърцето ви. Ако то спре да бие, предавателят ще престане да функционира и сигналът няма да се отрази обратно към сателита – тогава той ще инструктира бомбите по летищата да се взривят.

– Господин президент – продължи той. – Ако сърцето ви спре да бие, Америка, която всички познаваме, ще загине. Америка ще живее дотогава, докато сърцето ви бие.

– Вие, сър, сте символът на една обречена култура: политик, човек, който търси сила, заради самата сила, но подобно на народа, който представлявате, вие живеете с измамната сигурност, че никога няма да ви се наложи да се сражавате за системата, която ви е делегирала такава власт.

– Е, спокойният живот свърши, господин президент. Сега ще трябва да платите сметката. Сега ще трябва да се биете.

– Аз, от друга страна, съм воин. Пролил съм кръвта си за тази страна. А вие колко кръв проляхте? Колко жертви принесохте? Николко? Страхливец.

– Но като честен патриот, аз ще дам на вас и на системата, която представлявате, един последен шанс да докажете, че струвате нещо. Защото народът на тази страна има нужда от доказателство. Той трябва да ви види как грешите – как се провалите – как го продавате, за да спасите кожата си. Той ви е избрал, за да го представлявате. Сега ще трябва да го направите – буквално. Ако загинете, загива и той.

– Този комплекс е напълно защитен, включително и срещу пряко ядрено попадение. Вътре се намира петдесетчленно подразделение от най-добрата сухопътна част на тази държава, Седми взвод за специални операции. Тези мъже имат заповед да ви убият, господин президент.

– Вие и вашата охрана ще трябва да се биете с тях не на живот, а на смърт. Който спечели, печели държавата. Който изгуби, умира.

– Разбира се, американският народ ще бъде държан в течение на резултата. Затова на всеки кръгъл час ще правя обръщения по Националната бедствена телевизия и ще ги осведомявам за хода на преследването.

Президентът вдигна поглед към най-близката наблюдателна камера.

– Това е абсурд! Не е възможно да си поставил...

– Джеремай К. Улф, господин президент – отговори Чарлз Ръсел от екрана на телевизора. Президентът млъкна на секундата.

В помещението се възцари абсолютна тишина.

– Мълчанието ви ми говори, че сте прегледали досието на ФБР.

Президентът естествено беше прегледал досието – странните обстоятелства, съпътстващи смъртта на бившия сенатор, го налагаха.

Къщата на Джеремай Улф в столицата Вашингтон беше експлодирала в мига на смъртта му в Аляска. Извършителите и на двете престъпления бяха останали неизвестни. Съвпадението във времето бе твърде подозрително, за да бъде пренебрегнато, но тъй като липсваха каквито и да било улики, средствата за масово осведомяване бяха обявили произшествието за трагичен инцидент.

Но президентът знаеше, че един аспект от смъртта на бившия сенатор така и не бе огласен, а именно повишеното количество на червените кръвни телца в кръвта на мъртвия, както и изключително ниското алвеоларно и артериално фосфатно налягане. Всички тези симптоми говореха за продължителен период на вентилация преди Улф да е бил застрелян – период на повишено отделяне на адреналин.

С други думи, бившият сенатор е бягал от някого, когато го бяха застреляли. Някой го беше преследвал.

Сега нещата се наместваха.

В сърцето на Улф е бил имплантиран предавател...

... И там Аляска някой го е преследвал и го е застрелял и когато сърцето му най-накрая е спряло, домът му в другата част на страната е експлодирал.

Гласът на Цезар Ръсел заглуши мислите му.

– Неочакваното оттегляне на покойния сенатор от правителството ми даде възможност за проба на устройството. И той се превърна в морско свинче, или с други думи – в експеримент за днешния ден.

Президентът и Франк Кътлър се спогледаха.

Цезар продължи:

– А, и в случай, че ви хрумне идеята да напуснете това съоръжение... – Той вдигна нещо пред камерата.

Стоманено куфарче.

Стоманеното куфарче на Карл Уебстър.

Белезниците още висяха на дръжката, само че втората халка вече не беше прикрепена никъде. Беше окървавена Цялата.

Футбола.

Отворен.

Президентът видя стъклената подложка за анализ на отпечатъка от дланта и клавиатурата. Анализаторът беше устройство за идентификация, което разпознаваше дланта на президента и единствено той можеше да активира и да деактивира термоядрения арсенал на САЩ.

Но Ръсел очевидно беше успял да подправи този отпечатък и беше въвел кодовете за готовност. Но откъде се беше сдобил с копие от ръката му?

– Освен с преподавателя в сърцето ви, господин президент, всички устройства по летищата са свързани в мрежа с възвратен таймер, нагласен точно на деветдесет минути, както сам виждате на екрана на Футбола. Единственият начин да спрете бомбите е на всеки деветдесет минути да поставяте дланта си върху анализатора, така че не си и помисляйте да избягате. За ваше сведение Футбола ще бъде в главния хангар.

– Това е един велик ден в американската история, господин президент, ден за равностетка. До утре сутринта, в зората на славния Четвърти юли, ще знаем дали сме се събудили в една нова и възродена Америка. Желая ви късмет, господин президент, и нека Бог се смили над душата ви.

В същия миг, сякаш по команда, вратите на общото помещение се отвориха с трясък и екип от Седми взвод, с газови маски на лицата, предвождан лично от майор Кърт Логан, нахлу в стаята и откри автоматичен огън.

Това бе началото на предизвикателството.

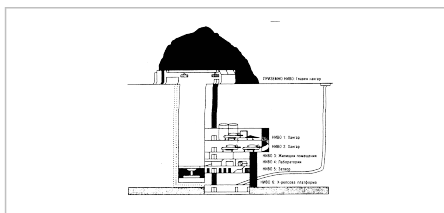
ВТОРА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 07:00

ВВС на САЩ

Специален обект (секретен) №7

07:00

Главният хангар се превърна в бойно поле.

Шейн Скофийлд тичаше към северния офис, а куршумите пробиваха дупки в пода около него.

Той изкрещя през вратата:

– Разпръсни се!

В същия миг стъклената стена се пръсна на хиляди парчета и Скофийлд потърси прикритие.

Обърна се и успя да види как двама от хората му се хвърлят през прозореца на офиса секунди преди преносимата ракета „Преда тор“ да взриви помещението.

Скофийлд се изгърколи под МП Едно и се озова до Либи Гант и Мозъчко.

Изстрелите заглушаваха всичко останало, но в някакво мимолетно затишие Скофийлд успя да чуе: „... ви късмет, господин президент, и нека Бог се смили над душата ви.“

– Мамка му! – изкрещя Мозъчко.

– Насам! – извика Скофийлд и запълзя под хеликоптера.

Отдолу имаше вентилационна решетка. Той я извади. Облицованата със стомана тъмна шахта потъваше дълбоко в земята.

– Хайде! – надвика Скофийлд шума от стрелбата.

Металният панел на корема на МП Едно се отвори с трясък – като насмалко не обезглави Скофийлд – и оттам изскочи една фигура с

насочен към главата му автомат М-16.

– Мамка му! Ти ли си? – Майката клекна и захвърли капака на аварийния люк. – Ей, честит ти рожден ден – извика тя и подхвърли на Гант един автоматичен пистолет М-10. – Извинявай, Плашило, но не намерих нищо за теб. Само това имаше в кабината. В предната оръжейна сигурно има повече, но ключът е в Стрелеца.

– Няма значение – отвърна й Скофийлд. – Първото, което трябва да направим, е да се махнем оттук и да се прегрупираме. След това ще мислим как да избием тия копелета. Оттук.

– Хвана ли нещо от онези тайна по телевизията? – попита го Майката, докато пълзеше към отвора на шахтата.

Гант и Мозъчко влязоха първи и започнаха да се спускат, опирайки се с крака в стените.

– Не – каза Скофийлд, – бях зает да се крия от куршумите.

– Ще ти разправа – отвърна Майката.

Президентът на САЩ се движеше по-бързо, отколкото когато и да било през живота си. По-точно казано, краката му почти не докосваха земята.

Деветимата му бодигардове бяха скочили в мига, когато Седми взвод влетя в помещението.

Четирима моментално заеха позиции между президента и командосите, измъквайки автоматите „Оси“ изпод саката си. 600-те изстрела в минута на изутата разбраха въздуха.

Другите петима буквално вдигнаха президента и го повлякоха към аварийния изход, като го прикриваха с телата си.

Вратата на аварийния изход се затръшна зад тях, но не и преди да видят как командосите от Седми взвод заемат като по учебник позиции зад креслата, вратите и мебелите, прикривайки се един друг, докато стрелбата им разкъсваше телата на четиримата охранители, които бяха останали вътре.

Изутата можеше да изстрелват по 600 куршума в минута, но Р-90, произведени от белгийската фирма „Верста“, произвеждаха по 900. Заоблените им ръкохватки, системата за вътрешно отвеждане на газовете и невероятните им пълнители с по сто патрона ги правеха по-скоро оръжия от някой фантастичен филм.

– Надолу по стълбите! Бързо! – изкрещя Франк Кътлър, докато куршумите тракаха по стоманената врата.

Президентът и онова, което беше останало от охраната му, изхвърчаха по стълбите, като прескачаха по три-четири стъпала наведнъж и се блъскаха на всяка площадка. Всички бяха извадили оръжията си – узита, зигзауери, всичко.

На президента не му оставаше друго, освен да тича.

– Челен отряд Едно! Обадете се! – изкрещя в микрофона си Кътлър.

Никакъв отговор.

– Челен отряд Едно! Обадете се! Наближаваме изход едно с Патриота и искаме да знаем дали е открит!

Отново никакъв отговор.

Горе в главния хангар Книга II беше попаднал в ада.

Куршумите оряха земята в краката му и върху главата му се сипеше счупено стъкло.

Бяха го притиснали заедно с Елвис в тясното пространство между външната стена на северния офис и бронираната врата на хангара. Дватамата се бяха хвърлили през прозорците веднага щом стъклените стени се разхвърчаха и секунди преди Цялото помещение да литне във въздуха от попадението на ракетата.

Тридесетимата командоси от Седми взвод бяха навсякъде – придвижваха се бързо и точно лавираха между хеликоптерите, прескачаха трупове с вдигнати автомати.

Книгата видя хората от Белия дом, които се изсипаха от южния офис в отсрещната част на хангара. Десетимата служители крещяха и се оглеждаха безпомощно. Разположената в източната част на хангара част на Седми взвод ги посрещна с безмилостен огън.

Дъждът от куршуми ги остави на място. Телата им продължиха още известно време да потръпват и да се гърчат от мощните изстрели.

Изведнъж се чу яростен вик и Гриър Стрелеца излетя от останките на северния офис – стреляше с никелираната си берета.

В същия миг двама командоси насочиха автоматите си към него и гърдите му се превърнаха в кървава каша.

Куршумите го изблъскаха чак до стената и трупът му се свлече на пода и застина.

– Ебало си е майката! – надвика стрелбата Елвис. – Не виждам как ще се измъкнем!

– Оттам! – Книгата посочи основния асансьор в северната част на хангара. – Не виждам друг начин!

– А как ще стигнем дотам?
– Ще вземем кола! – Книгата посочи огромните влекачи зад опашката на Найтхоук Две на десет метра от тях.

Четиримата свързочници в контролния център говореха бързо в микрофоните си.

– ... Част Браво, ликвидирайте всички вражески агенти извън северния офис...

– ... Част Алфа преследва охраната на президента по източното аварийно стълбище...

– ... Част Чарли, напуснете главния хангар. Виждам четирима пехотинци към основната вентилационна шахта...

– ... Част Делта, търпение, останете по местата си...

– Как така са прикрепили предавател към сърцето му? – попита Скофийлд, докато се спускаше с широко разкрасени крака, опрял ходила в сребристите стени на отвесната вентилационна шахта.

Гант и Мозъчко бяха доста по-надолу – пълзяха по стените на бездънната шахта.

– Ако сърцето му спре, бомбите се взривяват по всички големи летища във всички големи градове – каза Майката.

– Господи!

– Освен това на всеки деветдесет минути трябва да докладва, за да нулира таймера на Футбола. Ако не го направи, пак всичко хвърква във въздуха.

– На всеки деветдесет минути? – Скофийлд натисна едно копче на електронния си часовник и активира таймера му, като отчете петте минути закъснение. Цифрите започнаха да отброяват – 85:00 минути, 84:59... 85:58. Изведнъж над главите им се разнесе шумно тракане и Скофийлд вдигна глава...

Куршумите чаткаха по стоманените стени над главите им.

Някой стреляше в шахтата.

– Плашило! – извика Гант на три метра отдолу. Беше се пъкнала в един тесен хоризонтален тунел, излизащ от вентилационната шахта. – Ела тук!

– Хайде, Майка! По-бързо! – изкрещя Скофийлд.

Двамата започнаха да се спускат по-бързо.

Майката успя да спре точно навреме, но Скофийлд подмина тунела

и едва успя да се хване за ръба.

В същия момент в шахтата увисна едно здраво въже.

Седми взвод идваше.

Гант тичаше първа, следвана от Мозъчко. Тунелът беше висок около метър и половина, затова се налагаше да тичат приведени.

Гант стигна до една извивка и видя светлина. Затича се напред, но след няколко метра спря рязко и размаха ръце за да запази равновесие.

Мозъчко едва не се блъсна в нея, но за щастие не успя – иначе и двамата щяха да полетят право в дълбоката неколкостотин метра бездна.

– Мамка му... – възкликна Мозъчко.

– Какво става? – попита Майката, когато двамата със Скофийлд ги настигнаха. – Олеле...

Тунелът свършваше в главната елеваторна шахта – широка седемдесет метра пропаст от бетон.

Точно срещу тях от другата страна на бездната имаше огромна тежка стоманена врата, върху която беше изписана с черно цифрата „1“. Приличаше на врата на хангар.

А на сто метра отдолу – на четвъртото подземно ниво – беше хидравличната елеваторна платформа.

– В такива моменти съжалявам, че нямам „Магхук“ – каза Скофийлд. „Магхук“ беше кука за захващане, комбинирана с мощен магнит – специфичното оръжие на разузнавателните отряди на морската пехота.

– Горе в Найтхоук Две има няколко – обади се Майката.

– Нямахте да ни свършат работа – намеси се Гант. – Максималният обхват на магхука е петдесет метра. А тук са поне седемдесет.

– Не е лошо да се размърдаме – каза Мозъчко и погледна към тунела.

Скофийлд огледа огромната бетонна пропаст отпред. Очевидно я използваша непрекъснато – стените бяха покрити с грес и метален прах.

Шахтата обаче беше прорязана на равни интервали по цялата си ширина от дълбоки петнадесет сантиметра хоризонтални улеи, предназначени очевидно за полагане на кабели, без те да пречат на движението на платформата.

Но точно в момента не предлагаха никакво спасение.

Зад тях се чу тропане на тежки ботуши по метал.

Командосите бяха влезли в тунела.

Хората от Седми взвод се придвижваха бързо, приведени, с насочени напред автомати.

Бяха четирима, с изцяло черни униформи: шлемове, газови маски и бронирани жилетки. Тъй като не знаеха точно в кой тунел се е скрила групата на Скофийлд, останалите се бяха спуснали да проверят по-долните нива на вентилационната шахта.

Първите двама стигнаха до извивката и спряха. Бяха стигнали до края на хоризонталния тунел, там, където започваше шахтата на елеваторната платформа.

Но там нямаше никого.

Краят на тунела беше пуст.

При всяко посещение на президента на САЩ, където и да било, Секретната служба винаги планира предварително поне три аварийни маршрута за отстъпление.

В хотелите в големите градове това обикновено са задните и служебните изходи – например през кухнята, – както и покривът, откъдето президентът може да бъде взет с хеликоптер.

Алтернативен изход №1 за Обект 7 беше най-долното ниво – ниво 6. Това бе дългата осемстотин метра аварийна вентилационна шахта, която излизаше в пустинята на около километър от възвишението, под което беше построена базата. Първият челен отряд на Секретната служба беше разположен на ниво 6, а вторият горе в пустинята, при изхода на аварийната вентилационна шахта.

Президентът и петимата му бодигардове тичаха надолу по стълбите сред градушка от куршуми. Част Алфа на Седми взвод, водена от майор Кърт Логан, ги следваше по петите.

Стигнаха до един пожарен изход, на който пишеше: „НИВО 4: ЛАБОРАТОРИИ“. Отминаха го.

Още стълби, още една площадка, още една врата. На тази имаше голяма табела:

**НИВО 5: ЗОНА ЗА ОПИТНИ ЖИВОТНИ
НЕ ВЛИЗАЙ
ТАЗИ ВРАТА Е САМО ЗА АВАРИЙНИ ЦЕЛИ
ВХОД ПРЕЗ АСАНСЬОРИТЕ ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА НИВОТО**

Президентът претича и покрай нея.

Озоваха се в дъното на стълбището – пред една врата с надпис: „НИВО 6: X-РЕЛСОВА СТАНЦИЯ“.

Франк Кътлър тичаше начело на групата. Той стигна до вратата, отвори я...

... и бе посрещнат от ожесточена автоматична стрелба.

Лицето и гърдите му за секунди се превърнаха в червена пихтия. Началникът на охраната се свлече пред вратата. Мъжете точно зад него също загинаха.

Агент Джулиет Джансън се хвърли към вратата и я затръшна, но преди това успя да зърне ужасяващата гледка от другата страна.

Шестото и последно ниво на Обект 7 наподобяваше метростанция – с широка издигната платформа, разположена между два чифта свръхшироки релси. Целта им – вратата към аварийната вентилационна шахта – се намираше в бетонната стена зад десния релсов път.

Но дълбокият до гърдите трап на релсовия път пред тази врата беше пълен с командоси с автомати, насочени към пожарния изход.

В краката им лежаха окървавените трупове на деветимата от първия челен отряд на Секретната служба.

Вратата се затвори и специален агент Джулиет Джансън се обърна и изкрещя:

– Бързо! Обратно по стълбите! Веднага!

– До всички части! Внимание! Част Делта стреля по врага... – каза единият от операторите в контролния център. – Повтарям, част Делта стреля по врага...

Шейн Скофийлд се опитваше да не диша и да не издава никакъв звук.

Трябваше само да погледнат през ръба на шахтата.

Висеше, вкопчил пръсти в тесния улей в бетонната стена на елеваторната шахта, на около метър и половина под края на тунела.

В момента там имаше четирима въоръжени до зъби командоси, които преди секунди го бяха прочистили със стрелба.

Гант, Майката и Мозъчко висяха до него, вкопчили пръсти в прореза.

Чуха как един командос проговори в микрофона си:

– Чарли Шест, тук Чарли Едно. На ниво Едно във вентилационната

шахта няма никого. Продължаваме. Край.

Тежки стъпки и тишина.

Скофийлд въздъхна облекчено.

– Сега накъде? – попита Мозъчко.

– Натам. – Скофийлд посочи с брадичка огромната стоманена врата на хангара отсреща.

– Готов ли си? – изкрещя Книгата на Елвис.

– Готов! – изкрещя в отговор Елвис.

Книгата хвърли поглед към големия влекач „Волво“, прикачен към опасната част на Найтхоук Две. С широките си гуми, ниското си тяло и малката двуместна кабина возилото приличаше на тухла на колела или на хлебарка и точно затова летищните работници по цял свят го наричаха „хлебарката“.

В момента хлебарката на Найтхоук Две беше обърната към тежката титаниева врата, която преди няколко минути беше запечатала хангара.

В ръцете на Книгата имаше две никелирани берети – едната неговата собствена, а другата на един от загиналите морски пехотинци. Той изкрещя на Елвис:

– Сядай зад волана! Аз ще мина от другата страна!

– Разбрано!

– Добре! Хайде!

Затичаха с всички сили към влекача.

Пороят от куршуми ги обсипа моментално.

Елвис се хвърли на седалката зад волана и затръшна вратата. Книгата се опита да заобиколи волвото, за да седне от другата страна, но ожесточената стрелба го принуди да се метне на плоския стоманен покрив, откъдето изкрещя:

– Елвис! Давай!

Елвис завъртя ключа в стартера. 600-те коня на двигателя оживяха. Елвис включи на скорост и натисна педала на газта до ламарината.

Гумите изсвистяха. Влекачът пое право към изолиралата хангара от околния свят тежка бронирана врата, като влачеше Найтхоук Две, огромния хеликоптер СН–53Е „Суперсталион“!

Двете части от Седми взвод, които бяха останали в хангара – общо двадесет души – се разпръснаха из хангара, без да спират да стрелят по влекача.

Куршумите се забиваха в страничните врати на волвото.

Елвис изви волана и хлебарката сви рязко и се насочи към южния стъклен офис.

Книгата се изправи на коляно и изстреля пълнителя на едната бере-та в тичащите към влекача командоси.

Не постигна нищо. Убийците от Седми взвод бяха много по-добре въоръжени. Беше като да се изправиш с воден пистолет пред въоръжена с ракети въздух-въздух батарея. Книгата се скри зад кабината на волвото.

– Мамка му! – изкрещя Елвис от кабината.

На тридесет метра отпред, точно на пътя на влекача, беше застанал един командос с противотанкова ракета „Предатор“ на рамо!

Командосът натисна спусъка.

От цевта изскочи малък цилиндричен предмет, който полетя към хлебарката с невероятна скорост – оставяше смъртоносно права бяла дия.

Елвис реагира моментално и направи единственото, което му хрумна.

Изви рязко волана наляво.

Волвото се изправи на две гуми и в един миг изглеждаше, като че ли ще се преобърне в шахтата на елеваторната платформа.

Но колелата изскърцаха и влекачът завиваше... завиваше... докато накрая пое на север, по тесния проход между МП Едно и елеваторната шахта.

Найтхоук Две нямаше този късмет. Внезапният завой на Елвис го беше докарал точно на пътя на ракетата.

Ракетата удари хеликоптера и потъна в бронираното стъкло на пилотската кабина.

Резултатът беше наистина зрелищен.

Цялата предна част на СН-53Е избухна и обсипа всичко с парчета стъкло и метал. На мястото на облото стъкло на пилотската кабина зей-на огромна черна дупка.

Ракетата унищожи и предния колесник и сега огромната машина се влачеше по нос – по-скоро по останките от носа си – металът стържеше по бетона и пръскаше искри.

– Елвис! – изкрещя Книгата. – Давай към асансьора! Основния!

Командосите се хвърлиха встрани от пътя на движещия се с бясна скорост влекач.

Елвис рязко зави вдясно. Волвото мина само на милиметри от ръба на шахтата.

След три секунди влекачът и полуразрушеният хеликоптер спряха пред вратата на асансьора в северната част на хангара.

Книгата скочи от покрива и натисна бутона за повикване. Елвис тъкмо се беше присъединил към него, когато иззад влекача изскочиха двама въоръжени мъже.

Книгата се обърна с двата пистолета в ръце, готов да натисне спусъците.

– Ей! Ей! Ей! – извика единият и вдигна пистолета си.

– Спокойно, сержант – каза вторият. – Свои сме.

Книгата отпусна пистолетите.

Това бяха морски пехотинци.

Първият беше сержант Ашли Люйки, невероятно грозен мъж с буйни сраснали вежди, обсипан с белези чип нос и широка цял километър усмивка. Беше нисък и набит и позивната му беше убийствена: „Сексмашината“. С Елвис бяха почти на една възраст и с еднакъв чин и бяха приятели от години.

Вторият морски пехотинец обаче беше пълна противоположност на Сексмашината. Висок, красив и изящен двадесет и девет годишен капитан – казваше се Том Рийвс. Беше обещаващ офицер и го повишаваха с необичайна бързина. Всъщност при последното си произвеждане в чин беше изпреварил дори неколцина по-опитни лейтенанти. Въпреки безспорните му умения, колегите му го наричаха „Калвин“, защото приличаше на модел на белъо на Калвин Клайн.

– Господи! Къде си се учил да караш бе, Елвис? – попита Сексмашината. – На родео за самоубийци ли?

– Защо? Вие двамата откъде се появихте? – попита Елвис.

– Откъде мислиш бе, смотана главо? От Найтхоук Две. Скрихме се там, когато лайната попаднаха във вентилатора. И ни беше много добре, докато не ни подкарахте по пътя на оная скапана ракета...

В този миг над главите им засвистяха куршуми.

Десетима командоси от Седми взвод – част Делта – се приближаваха към тях.

– Да разбирам ли, че си имал някакъв план, когато си подкарал насам, сержант? – попита Калвин Рийвс.

В този момент асансьорът пристигна и металните му врати се отвориха. Слава Богу, беше празен.

– Това беше планът ми, сър – отвърна Книгата.

– Одобрявам – каза Калвин и групата побърза да се напъха в асансьора. Книгата натисна „Затваряне на вратите“.

Вратите започнаха да се плъзгат. Отвън долитаха куршуми и се забиваха в задната стена на кабината.

– Побързай... – пришпори го Елвис.

Вратите продължаваха да се затварят.

Някой се качи на покрива на влекача-хлебарка, чу се автоматичен откос...

Вратите се затвориха...

... секунда преди да се изкривят окончателно от пороя куршуми, който ги обсипваше.

Отне им доста време, но вкопчили пръсти в кабелния прорез, който обикаляше шахтата, успяха да се придвижат до вратата на хангара от другата страна.

Скофийлд увисна на една ръка и натисна един бутон върху контролното табло до вратата. Масивната стоманена плоскост веднага започна да се вдига.

Скофийлд се набра и влезе пръв.

Огледаха обстановката.

– Олеле... – възкликна Майката.

Пред тях се простираше огромен – изцяло подземен – хангар за самолети.

Черно-белите монитори в контролния център на приземното ниво показваха поредица изображения от подземния комплекс:

Джулиет Джансън и президентът, тичащи по стълбите.

Книга II, Калвин Рийвс, Елвис и Сексмашината в основния асансьор – демонтираха панела на тавана, за да се качат на покрива на асансьора.

Скофийлд и групата му – влизаха в подземния хангар.

– Окей, част Чарли, намерих онези от вентилационната шахта. Ниво Едно, в хангара. Четирима морски пехотинци: двама мъже и две жени. Ваши са...

– Част Браво, вашите цели току-що излязоха от пътническия асансьор през тавана на кабината. На път съм да изгубя визуален контакт. Но са в шахтата. Заклучвам всички врати в шахтата освен вашата. Вътре са. Извадете ги...

– Сър, част Ехо прочисти основния хангар. Чакам инструкции...

– Изпратете ги да помогнат на Чарли – каза Цезар, без да откъсва

поглед от монитора с изображението на Скофийлд.

– Ехо, тук Контрол, отидете в хангара на ниво 1 и се присъединете към Чарли...

– Част Алфа, охраната на президента се качва по стълбите. Идват право към вас. Част Делта, пожарният изход на ниво 6 не се охранява. Имате разрешение да влезете по стълбите и да стреляте...

Беше абсолютно гигантски.

Огромен подземен хангар, голям почти колкото другия на приземното ниво, ако не и повече.

Имаше и самолети.

Един модифициран Боинг 707 АУАКС с двата характерни купола на опашката. Два зловещи бомбардировача Б-2 Стелт, с абсорбираща радиовълните черна боя, футуристичен дизайн и пилотски кабинни, наподобяващи гневно смръщени вежди. И точно пред двата бомбардировача „Стелт“ един „Локхийд“ SR-71 – Блекбърд, най-бързият военен самолет на света, с елегантен свръхиздължен фюзелаж.

Огромните самолети се издигаха над Скофийлд и екипа му.

– Сега какво? – попита Майката.

Скофийлд се замисли и се вгледа в самолета АУАКС, чийто нос сочеше към елеваторната шахта. След това каза:

– Ще разберем дали това, което казват за сърцето на президента, е вярно.

Въздухът в пожарното стълбище беше пълен със свистящи куршуми.

Президентската охрана, вече само трима души, водеше Шефа по стълбите, като си проправяше път с узита, зигзауери и няколко пистолета, извадени от каишките на глезените.

Водеше един ранен в рамото млад агент – Хулио Рамондо.

Следваше го специален агент Джулиет Джансън, която беше поела командването на групата, по-скоро в действие, отколкото по протокол. Тя водеше президента.

Третият и последен оцелял агент се казваше Къртис – той покриваше гърба им, като стреляше надолу по стълбите.

Двадесет и осем годишната Джулиет Джансън беше най-младият бодигард на президента, но в момента това нямаше никакво значение.

Тя имаше магистърски степени по криминология и психология,

бягаше сто метра за 13,8 секунди и беше отличен стрелец. Баща ѝ беше американец – бизнесмен, а майка ѝ беше от Тайван – университетска преподавателка. Самата Джулиет имаше идеална мургава азиатска кожа, волева брадичка, красиви бадемови очи и смолисточерна коса до раменете.

– Рамондо! Виждаш ли вратата? – изкрещя Джулиет.

След отчаяния опит да стигнат до шесто ниво и след жестоката смърт на Франк Кътлър, президентът и охраната му се озоваха в капан.

Командосите от шесто ниво ги застигаха отдолу, а онези, които ги бяха подгонили от общото помещение на трето ниво, се спускаха отгоре.

Не им оставаше нищо освен да се доберат до някое от нивата между шесто и трето – в противен случай щяха да се окажат в средата на сандвича от смъртоносен огън.

– Да! – извика Рамондо. – Хайде!

Джулиет Джансън стигна на площадката при Рамондо, като влачеше президента след себе си. Отгоре се дочуваше гръмовен тропот на ботуши. Куршумите рикошираха над главите им.

На площадката имаше врата с надпис:

НИВО 5: ЗОНА ЗА ОПИТНИ ЖИВОТНИ
НЕ ВЛИЗАЙ
ТАЗИ ВРАТА Е САМО ЗА АВАРИЙНИ ЦЕЛИ
ВХОД ПРЕЗ АСАНСЬОРИТЕ ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА НИВОТО

– Смятам, че ситуацията е аварийна – каза тя и стреля три пъти със зигзауера си в ключалката, след което изрита вратата и набута президента в ниво 5.

Книгата огледа тъмната шахта на пътническия асансьор и забеляза на около петнадесет метра по-нагоре вратата към приземния хангар.

Той, Калвин, Елвис и Сексмашината стояха на покрива на кабината на спрелия асансьор. По стените на бетонната шахта бяха разположени нарядко няколко луминесцентни лампи.

– Защо излязохме от асансьора? – попита Елвис.

– Заради камерите – отговори Книгата. – Нямахме друг начин...

– Вътре сме като патици на гюме – намеси се Калвин Рийвс. – Господа, като най-старши поемам командването.

– И какъв е планът, капитан Америка? – попита Сексмашината.

– Продължаваме да се движим... – започна Калвин, но не успя да довърши, защото в този момент вратите на шахтата над главите им се отвориха и трима командоси откриха автоматична стрелба.

Куршумите рикошираха във всички посоки.

Книгата се наведе и се извъртя, при което забеляза въжетата на противотежестите, спускащи се покрай стената на шахтата и изчезващи отстрани на спрелия асансьор.

– Въжетата! – изкрещя той и се хвърли към стената, без да го е грижа за йерархията на командването. – Всички долу! Бързо!

Шейн Скофийлд се вмъкна в пилотската кабина на самолета АУАКС в хангара на ниво 1.

– Мозъчко.

– Отивам – Мозъчко изчезна в основната кабина на самолета.

– Затвори вратата – каза Скофийлд на Майката, която се беше качила последна, и също влезе в основната кабина. Вътрешността на АУАКС-а беше почти като на пътнически самолет – с тази разлика, че вместо седалки имаше големи плоски табла за следене.

Мозъчко вече се беше настанил пред едно табло и го беше включил. Скофийлд седна до него. Майката и Гант застанаха на пост до двата люка.

Пръстите на Мозъчко заиграха по клавиатурата на таблото.

– Майката каза, че сигналът е микровълнов – каза Скофийлд. – Сателитът го предава надолу, а след това радиочипът в сърцето на президента го отразява обратно.

Мозъчко написа още нещо.

– Има логика. Само микровълнов сигнал може да излезе от радиосферата на базата – и то само ако се знае ключовата честота.

– Каква ключова честота?

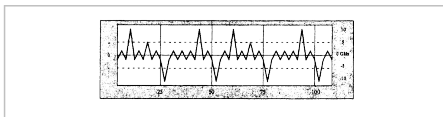
Мозъчко продължи да трака по клавиатурата.

– Радиосферата над базата е като чадър, огромен купол от хаотична електромагнитна енергия. Този енергиен чадър не позволява на неоторизираните сигнали да навлизат в базата или да я напускат. Но, като всяка добра система за заглушаване, и тази има определена честота за оторизирани сигнали. Това е ключовата честота – микровълнов обхват, който намира път през радиосферата, като избягва заглушаващите честоти. Нещо като тайна пътека през минирано поле.

– Значи този сателитен сигнал се излъчва на ключовата честота?

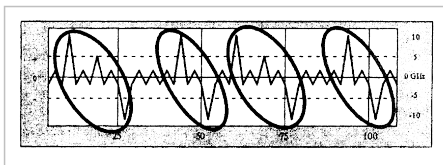
– Предполагам – отвърна Мозъчко. – Сега ще използвам купола на АУАКС-а и ще сканирам всички микровълнови честоти в базата. Тези самолетчета разполагат с най-добрата система за детекция и не би трябвало да ни отнеме... Ха! Открих я.

Той натисна ENTER и се появи нов екран.

– Сега виждаш ли? – Мозъчко разпечата образа от екрана. – Това е стандартна схема на отразяване. Сателитът изпраща търсец сигнал – ето тези положителни пикове с честота около 10 гигагерца – а след това приемателят на земята, в случая президентът, отразява сигнала обратно към сателита – това са пиковете в отрицателната част на диаграмата.

Мозъчко ограда пиковете върху разпечатката.

– Търсене и отразяване. – Ако се абстрахираме от интерференцията, отразеният сигнал се повтаря на всеки двадесет и пет секунди. Капитане, генералът от ВВС не лъже. В базата има нещо, което отразява микровълновия сигнал на сателита.

– А не може ли да е някакъв радиофар или нещо такова?

– Сигналът е неравномерен. Погледни, че честотата на отразяване не е една и съща. Забеляваш ли, че между пиковете от време на време се появява междинен пик? – Мозъчко посочи сигналите с по-малка амплитуда в два от кръговете.

– Какво означава това?

– Интерференция. Което означава, че отразеният сигнал се придвижва.

– Господи! Значи е вярно.

– И току-що стана още по-зле – обади се Гант откъм левия люк. – Вижте какво става отвън.

Скофийлд отиде до илюминатора и погледна.

И кръвта му се смрази.

Бяха поне двадесет.

Двадесет командоси от Седми взвод, тичащи през хангара с автомати Р-90 в ръце и газови маски ERG-6 на лицата – и бързо обкръжаваха самолета.

Първо усетиха миризмата.

Вонеше като в зоологическа градина – същата неповторима смесица от животински екскременти и талаш в затворено пространство.

Джулиет Джансън влезе в ниво 5, влачейки президента след себе си. Другите двама бодигардове побързаха да ги последват и да затворят стоманената врата.

Намираха се в просторно мрачно помещение. Три от стените представляваха поредици от бетонни клетки със стоманени решетки. Клетките покрай четвъртата стена изглеждаха малко по-добре – с прозрачни стени от фибростъкло, пълни с мастиленосиня вода. Джансън не успя да различи какво плува вътре.

Нещо изръмжа и тя се обърна.

Някакво огромно същество се размърда в една от стоманените клетки вдясно. Зад дебелията стоманена решетка се движеше нещо огромно, космато и тромаво.

Откъм клетката долетя неприятен пронизителен звук – сякаш някой чегърташе с нокът по черна дъска.

Специален агент Къртис се приближи до клетката и надникна през решетката.

– Внимавай – предупреди го Джансън.

Твърде късно.

В подземие то отекна кръвожаден рев и една огромна черна глава – страховитата комбинация от сплъстена козина, диви очи и остри петнадесетсантиметрови зъби – изскочи от тъмното и посегна да захване сащисания агент.

Къртис отскочи и падна по задник, докато животното – разярено и злобно, – се опитваше да го докопа с косматата си ноктестя лапа, удържано единствено от здравите стоманени прътове.

Джансън се свързе от първоначалния уплах и огледа животното.

Беше огромно, високо поне три метра, черно и космато – и изглеждаше абсолютно не на място в тази подземна бетонна клетка.

Джансън не можеше да повярва на очите си. Мечка.

И то много нещастна мечка. Козината ѝ беше сплъстена, проскубана и пропита с пот. Фекалиите на животното бяха полепнали по тялото му и превръщаха най-големия бозайник на сушата в някакво жалко чудовище от филм на ужасите.

В другите три клетки до северната страна на подземие то имаше още мечки – четири женски и две малки.

– Господи... – измърмори президентът.

– Какво става тук, по дяволите? – прошепна Рамондо.

– Не ме интересува. – Джансън поведе президента към тежката стоманена врата в другия край на подземие то. – Каквото и да става, трябва да се махнем оттук.

В хангара на ниво 1 цареше пълна тишина.

Огромният АУАКС стоеше в центъра на хангара, заобиколен от командоси.

– Надявах се нещата да се развият малко по-другояче – измърмори Скофийлд.

– Как са ни проследили? – попита Майката.

Гант погледна Скофийлд.

– Предполагам, че базата е фрашкана с жици до козирката.

– Съгласен съм – отвърна Скофийлд.

– Какво имате предвид?

– Камери – каза Скофийлд. – Някъде в тази база някой седи пред цял куп монитори и следи всяка наша стъпка, след което информира тези...

Баам!

Някъде отвън се чу глух тропот.

Гант надникна през илюминатора на аварийния люк.

– Мамка му! Качиха се на крилото.

– Господи – възкликна Скофийлд, – сега ще тръгнат към вратите. – Той се спогледа с Гант. – Смятат да шурмуват самолета.

Приличаха на мравки, полазили самолет-игралка. Осем командоси от Седми взвод – по четири от двете страни, крачещи по крилата на огромния Боинг 707.

Капитан Лутър Уилис – Питона, командир на третото подразделение на Седми взвод – част Чарли, стоеше на пода на хангара и наблюдаваше хората си върхът крилата на неподвижния самолет.

– „Авенджърите“ идват – докладва старшият сержант.
Питона само кимна студено.

Скофийлд крачеше по централния преход и проверяваше задните аварийни изходи. Гант и Мозъчко застанаха до страничните люкове.

- Отзад няма никого! – извика Скофийлд. – Лисица!
- На лявото крило са четирима! – извика в отговор Гант.
- Отдясно също четирима! – докладва Мозъчко.
- Майка!

Никакъв отговор.

– Майка!

Скофийлд затича към предната кабина. Майката не се виждаше никъде. Беше я изпратил да провери предните аварийни изходи – панела на пода на предната кабина и люковете над катапултиращите седалки в пилотската кабина.

Докато тичаше към пилотската кабина, успя да зърне през илюминатора въоръжените до зъби командоси върху лявото крило.

Той се намръщи: какво правеха там?

Не можеха просто така да влязат през люковете. Отворът беше толкова тесен, че четиримата морски пехотинци щяха да ги спрат дори с никелираните си пистолети.

И тогава забеляза „Авенджърите“.

Бяха два и тъкмо влизаха в хангара през рампата за коли в източния край на хангара.

Авенджърите бяха подвижни противосамолетни установки на базата на „Хъмви“ с неговото широко шаси и две квадратни кутии с по четири ракети земя-въздух „Стингър“. Под държаните на ракетите бяха монтирани двойка мощни картечници петдесети калибър. Устройството бе високоэффективен и високоманеврен унищожител на самолети.

– Разбрах какво ни готвят – високо каза Скофийлд.

Възнамеряваха да стрелят по самолета със стингърите и в суматохата да го атакуват.

„Добър план“ – помисли си Скофийлд. И доста неприятен за него и за тримата му морски пехотинци.

Двата авенджъра се разделиха, за да застанат от двете страни на самолета, след което изчезнаха от ограниченото полезрение на Скофийлд.

Мамка му.

Трябваше да направи нещо и то бързо...

ВРУУУМ!

Двигателите под крилата на АУАКС-а оживяха, оглушавайки всичко живо в затвореното пространство на хангара.

Сто на сто беше Майката.

Масивният Боинг 707 пое напред, изпълвайки хангара с невъобразимия рев на двигателите.

Осемте командоси по крилата изгубиха равновесие.

Скофийлд се втурна в пилотската кабина.

– Здравсти, Плашило! – надвика Майката грохота на двигателите. – Искаш ли да се повозим?

– Карала ли си някога самолет, Майка?

Веднъж видях как Кърт Ръсел кара в един филм! Надали е по-сложно от тира на Ралф...

Трак-трак-трак-трак-трак!

В стъклото на кабината се заби град от куршуми и го разби, обсипвайки Скофийлд и Майката с парчета стъкло.

Единият авенджър спря срещу лявата страна на самолета, прицели се в пилотската кабина и вдигна ракетите си.

– Майка! Бързо! Наляво! – изкрещя Скофийлд.

– Какво! – Ако завиеха наляво щяха да се озоват право срещу авенджъра.

– Изпълнявай! – Скофийлд скочи в дясната седалка на втория пилот, премести шурвала и даде пълна мощност на двигателите.

Огромният АУАКС се подчини незабавно, набра скорост, зави наляво и се насочи право срещу авенджъра!

Командосите от Седми взвод разбраха какво ще стане, изоставиха опитите да насочат ракетите срещу самолета и изскочиха от установката секунди преди огромният преден колесник на боинга да прегази авенджъра като консервена кутия.

– Иху! – изкрещя Майката, когато боингът подскочи, преминавайки върху останките от установката.

– Лошото е, че има още един – каза Скофийлд. – Лисица! Къде е другият авенджър?

Гант и Мозъчко продължаваха да прикриват люковете над крилата в основната кабина на АУАКС-а – Гант с автомата си МР-10, а Мозъчко с беретата.

– Отляво, зад нас! – извика Гант. От нейния илюминатор се

виждаше, че машината е от северната страна с подготвени за стрелба ракети. Видя как се издигна дим.

– Дръжте се! – извика тя. – Изстрелях ракетата!

Експлозията беше страшна. Задните колесници на боинга се вдигнаха от земята.

Откъм опашката нахлу дим. Огромният самолет подскочи и отново стъпи на колесниците.

– Удариха ни опашката! – изкрещя Гант.

Но това не беше всичко.

Вторият авенджър беше превърнал опашката на боинга в димяща дупка. Вертикалният стабилизатор лежеше огънат и счупен на пода на хангара, напълно откъснат от самолета.

АУАКС-ът продължи да завива, обсипван от куршумите на командосите. Движението му в огромното пространство на хангара изглеждаше направо комично – гигантска машина, придвижваща се с неочаквана за подобни размери и маса скорост и повратливост – и гледката си струваше.

Самолетът зави на сто и осемдесет градуса, като закачи с дясното си крило паркирания до него „Блекбърд“ SR-71, при което се озова точно в обратна на началната си позиция, с открита за стрелбата на командосите открита опасна част.

Куршумите се забиваха в стените и тавана на основната кабина. Гант и Мозъчко се проснаха на пода и прикриха главите си от парчетата пластмаса и дърво, които хвърчаха навсякъде.

– Мамка му! – изкрещя Мозъчко. – Това не сме го учили на Парис Айланд!

Книгата също бързаше.

Той се плъзна бързо по въжетата на противотежестите покрай асансьорната кабина, следван от Калвин, Елвис и Сексмашината.

Бяха се спасили от огнения бараж на покрива на асансьора, но трябваше да се измъкнат от шахтата преди командосите да преодолеят препятствието на кабината и да стигнат до тях.

Книгата спря пред двойка врати в стената на шахтата, – на тях пишеше „1“ – и веднага чу стрелбата – рикошетите на куршуми, експлозиите и свистящите гуми.

– Не тази! – каза Калвин Рийвс. – Да пробваме следващата.

Продължиха да се спускат в шахтата.

В хангара Уилис Питона наблюдаваше трескавия завой на АУАКС-а.

– Авенджър Две – каза той в микрофона съвсем спокойно. – Стреляйте по пилотската кабина. Две ракети.

В пилотската кабина на АУАКС-а Скофийлд натискаше педалите на пода.

– Майка! – Извика той. – Отиди в кабината! Покрий опашката! Гледай да не пуснеш нито един! Аз ще се заема с карането!

Майката сграбчи автоматата си и тръгна към задната част.

Скофийлд забеляза втория авенджър до северната стена, точно срещу пилотската кабина. Движеше се бързо и се подготвяше да стреля.

Скофийлд включи интеркома.

– Мозъчко! – отекна гласът на Скофийлд по вътрешната уредба. – Включи антиракетната електроника!

Отзад в основната кабина Мозъчко вдигна глава към високоговорителите.

– Ами да. Разбира се!

– За какво говори той? – извика Гант, когато Майката се присъедини към тях в основната кабина.

Но Мозъчко вече се беше хвърлил към едно табло и тракаше бързо по клавиатурата.

Гант надникна през илюминатора от нейната страна – оцелелият авенджър беше заел позиция и в момента се подготвяше да изстреля ракетите си.

– Този ще ни удари! – извика тя.

– Мозъчко... – чу се отново гласът на Скофийлд.

Мозъчко тракаше по клавиатурата като картечница. На екрана се появи надпис: „МИКРОВЪЛНОВ ЗАГЛУШИТЕЛ ЗАДЕЙСТВАН“.

– Дръжте се! – извика Гант.

Над авенджъра се издигнаха две облачета дим...

... точно когато Мозъчко натисна ENTER.

Двата стингъра излетяха и се насочиха в идеален синхрон към пилотската кабина на самолета.

И изведнъж полудяха.

Въпреки че главите проследяваха източника на температура, мощната противоракетна електроника на АУАКС-а успя да ги обърка –

разстрои сигналите на чиповете и вътрешните им логически системи. Вълната от радиошум, излъчвана от огромния купол на АУАКС-а, сякаш погълна двете бойни глави.

Двете ракети реагираха моментално.

И откачиха.

Синхронният им полет премина в небитието. Едната сви рязко надясно, а другата наляво. Дясната премина на сантиметри под корема на движещия се „Боинг“, а лявата прелетя точно над него.

От пилотската кабина Скофийлд наблюдаваше как едната ракета минава пред носа на самолета, след което за най-голямо негово изумление се насочи обратно към авенджъра, който я беше изстрелял!

След секунда ракетата се удари в бетонната стена и поразил с огромна скорост един триметров метален бокс на стената.

Навсякъде се разхвърчаха бетонни отломки. Ударната вълна разкъса широката стоманена врата на бокса и един деформиран къс от нея се затъркаля с дрънчене по пода на хангара. Няколко парчета бетон паднаха върху авенджъра.

Скофийлд не знаеше какво е имало в този бокс, но каквото и да беше било, очевидно се беше изпекло на секундата.

Из хангара обаче обикаляше още една неконтролируема ракета.

Втората ракета зави покрай разрушената опашка на боинга, като свистеше диво из въздуха, после също зави обратно и се заби в северната стена на хангара, точно до вратата на пътническия асансьор. Разхвърча се поредният залп бетонни отломки. Онова, което последва обаче, беше много по-странно.

Изведнъж от дупката в стената избликна мощен гейзер вода – да, вода.

Скофийлд се намръщи.

– Какво е това, по дяволите?!

Мощната експлозия разтърси стените на асансьорната шахта.

Книгата и другите трима морски пехотинци висяха пред вратата на ниво 3 – вратата на ниво 2 се беше оказала заключена, поради което се спуснаха до следващото ниво. Експлозията ги накара да вдигнат глави.

Гледката беше колкото неприятна, толкова и неочаквана.

На двадесет метра отгоре една част от бетонната стена до вратата на ниво 1 се пръсна на парчета и се срути върху главите им.

Малко след бетона последва и водата.

Онова, което валеше върху Книгата и колегите му, можеше да се оприличи единствено на струя от шибан пожарен маркуч. Водата се изсипваше с грохот от дупката на ниво 1 и се стоварваше с всички сила върху тях.

Не им оставаше друго, освен да се държат здраво за въжетата.

Но Книгата усети напора на водопада и разбра какво ги чака: щяха да паднат.

– ... До, всички части, внимавайте! Имаме пробив в големите водни резервоари на ниво 1. Повтарям: целостта на водните резервоари на ниво 1 е нарушена...

– ... Водата от резервоарите се излива в асансьорната шахта...

– Активирайте херметизацията – заповяда спокойно Ръсел. – Запечатайте шахтата. Нека събира вода.

– Слушам, сър.

Сексмашината падна пръв.

Ръцете му не издържаха на мощните струи вода, които се изливаха отгоре, и той пусна въжето и прелетя покрай Книгата.

Падаше бавно, като в някакъв кошмар, с широко отворени очи и уста, зинала във вик, погълнат от рева на водопада – след което изчезна в мастиленочерната бездна на шахтата.

– Мамка му! – изруга Книгата.

И направи единственото, за което се сети.

– Сержант! Не! – изкрещя Калвин, но беше късно.

Книгата отслаби хватката си върху въжето и се плъзна след Сексмашината.

Книгата падаше в мрака.

Спускането продължи доста време и тъкмо когато въжето започна да пари през белите му парадни ръкавици, дойде водата – дълбока вода – на дъното на шахтата.

Точно както се беше надявал.

Асансьорната шахта беше приблизително три на три метра и тъй като всичките ѝ врати бяха херметизирани, огромното количество вода

бързо запълваше дъното ѝ.

Естествено, Сексмашината беше изплувал и сега кашляше и плюеше вода. Но беше жив.

– Добре ли си? – извика Книгата.

– Аха!

След малко Калвин и Елвис също се спуснаха по въжетата на противотежестите. Отгоре продължаваха да бликат мощни струи.

– Добре, капитан Фантастик – обърна се Елвис към Калвин. – Чудното ни скривалище се пълни с вода! Какво ще правим сега?

Калвин се поколеба.

Книгата не. Той кимна към една двойна врата на няколко метра отгоре и каза:

– Много просто. Влизаме там!

Мозъчко надникна през дупката в опашката на самолета.

– Мамка му...

Мощният гейзер от дупката в стената над пътническият асансьор заливаше бетонния под на хангара.

– Що за водопад е това, по дяволите?

– Нищо особено. Просто поредният хаотичен и ужасен ден с Плашилото – обади се Майката.

– Ей! – Гант погледна през своя илюминатор. – Какво стана с онези типове на крилото?

Майката и Мозъчко се обърнаха, за да погледнат крилата на самолета.

Командосите от Седми взвод бяха изчезнали.

И тогава чуха злоещите стъпки по покрива на самолета.

АУАКС-ът продължаваше яростния си кръг из хангара, но колесниците му вече газеха в три сантиметра вода.

Завоят всеки момент щеше да опише пълен кръг – сега носът сочеше празното пространство от хангара, водещо към широко отворената врата на елеваторната шахта.

Скофийлд натисна педалите и направи опит да удържи контрола над огромния самолет.

Порталът към елеваторната шахта се показа пред погледа му. Водата се стичаше през ръба на шахтата като една истинска Ниагара и пропадаше нанякъде.

Хидравличната самолетна платформа определено беше най-добрият начин за измъкване от ситуацията, но доколкото си спомняше, я беше видял за последно на някое от долните нива...

И тогава, доста по-скоро отколкото беше очаквал, таванът на пилотската кабина експлодира сред облак от искри.

Всъщност не беше таванът, а един от аварийните люкове на тавана на пилотската кабина, който се отваряше в случай на катапултиране на седалката.

В момента, когато люкът се отвори, кабината бе подложена на ожесточен обстрел, който размаза уредите върху контролното табло.

Първата буря от куршуми бе последвана от втора, която разкъса тапицерията на празното пилотско кресло – лявото, онова, в което беше седяла Майката.

Скофийлд разбра какво ще последва и побърза да се смъкне в тясното пространство пред дясната седалка.

Само след секунда от люка се показаха два крака в кубинки и стъпиха тежко върху седалката – бяха на някакъв страховит командос от Седми взвод.

Маскираният войник се обърна и насочи автомата към задната част на пилотската кабина. След това погледна напред и надолу – където за огромна своя изненада видя свития на пода Скофийлд.

Невъоръженият и напълно беззащитен Скофийлд видя как показалецът в черната ръкавица обира хлабината на спусъка...

И ритна.

Не краката на мъжа, а лоста под седалката – лоста на катапулта.

Ритникът му попадна точно в целта.

Пилотската седалка с гръмко свистене излетя през люка на покрива и отнесе командоса!

Уилис Питона наблюдаваше с абсолютно и неподправено удивление как един от хората му излита с невероятна скорост от пилотската кабина на АУАКС-а покрай смаяните си колеги, стъпил върху катапултиралата седалка.

Войникът излетя като куршум и се удари – жестоко и шумно – в бетонния таван.

Хрущенето на врата му отекна зловещо в подземния хангар – звукът се чу дори сред воя на самолетните двигатели. Командосът загина на място, размазан от сто и петдесет килограмовата седалка, която

прекърши тялото му като вейка в бетонния таван.

Междувременно Скофийлд беше извадил беретата си и стреляше напосоки през люка на покрива, за да не позволи на никой друг да проникне в кабината.

След няколко секунди патроните му свършиха и Скофийлд се изправи и погледна през предното стъкло...

И видя, че самолетът се движи с пълна скорост към огромната врата на елеваторната шахта!

„Ох!“

В следващите части от секундата направи опит за решение на проблема.

Покривът гъмжеше от командоси – всъщност целият хангар гъмжеше от командоси.

А той, Гант, Майката и Мозъчко бяха хванати в капан в самолета.

Решението?

Елементарно.

Да се измъкнат от хангара.

Но от хангара нямаше измъкване. Бяха натикани в самолета и в мига, в който го напуснеха, бяха мъртви.

Освен, разбира се, ако не се измъкнеха от хангара на борда на самолета...

Ами да...

Скофийлд седна на седалката на втория пилот и пое контрола над самолета. Въпреки повредите от стрелбата уредите продължаваха да функционират.

Той отвори клапите докрай и насочи самолета право към огромната стоманена врата на елеваторната шахта.

– Какво прави, по дяволите? – възкликна Питона.

Гигантският АУАКС набра скорост и се засили към отворената врата на елеваторната шахта.

Командосите на покрива залитнаха от инерцията, видяха накъде се е насочил самолетът и очите им се разтвориха от ужас.

– Не вярвам да го направи – вълнуваше се Питона, докато наблюдаваше как хората му скачат от покрива на носещия се към шахтата самолет.

В кабината на самолета Скофийлд затегна предпазния си колан и натисна бутона на интеркома.

– Дами и господа, говори капитанът на самолета. Намерете си мястото и се овържете като хората, защото всеки момент излитаме.

Отзад, в основната кабина, Гант и другите двама морски пехотинци погледнаха към пилотската кабина. Вратата беше отворена и през предното стъкло съвсем ясно се виждаше огромната шахта.

– Той наистина ли... – почна Гант.

– Наистина – отговори Майката.

След което се хвърлиха едновременно към най-близките кресла и трескаво затърсиха предпазните колани.

Модифицираният Боинг 707 – лишен от опашката си – се носеше с пълна скорост по наводнения под на хангара право към пустата елеваторна шахта.

И в следващия момент пропадна – с носа надолу – като полудял камикадзе.

Продължи да пада – надолу, надолу, надолу – и накрая се стовари с грохот върху масивната хидравлична платформа, която беше спряла на ниво 4, на шейсет метра под хангара.

Носът на самолета се смачка в момента, в който удари елеваторната платформа. Всички незакрепени предмети в боинга се разхвърчаха като шрапнели. Двата леви двигателя се сгромолясаха върху платформата и отскочиха високо във въздуха.

Самолетът се закрепил на носа си и стоя така сякаш цяла вечност, след което бавно, като отсечено дърво падна върху лявото си крило и го откърши. Накрая осакатената машина подскочи за последен път и се срина върху платформата с оглушителен трясък.

Светът в АУАКС-а беше застинал на четиридесет и пет градуса наляво.

Майката, Гант и Мозъчко висяха на креслата си и позите им щяха да бъдат комични, ако не бяха драматични. Тъкмо разкопчаваха предпазните колани, когато Скофийлд нахлу в основната кабина.

– Хайде – викна той и помогна на Майката да се отвърже. – Трябва да изчезваме. Ще дойдат всеки момент.

– Накъде? – попита Гант.

Скофийлд загриза долната си устна.

– Трябва да намерим президента.

– Господи! Този бутна шибания самолет в дупката.

– Части Чарли и Ехо, започнете преследване...

– Президентът е на ниво 5 и се насочва към затвора...

– Разбрано, Браво. Да, във водата са, в асансьорната шахта. Добра идея...

– Какво прави Боата? – попита Ръсел. Капитан Бруно Макконъл. Боата беше командирът на част Браво, една от Петте змии.

– Той е на покрива на пътническия асансьор, сър. Възнамерява да пусне асансьора до долу и да удави тия копелета. А ако се опитат да изплуват отстрани, ще ги застреля.

Книгата и другите трима морски пехотинци цапаха на повърхността на все по-дълбоката вода в шахтата на пътническия асансьор.

Отгоре им продължаваха да се изливат огромни количества вода. Нямаше никакви изгледи да престане; нивото в шахтата се повишаваше бързо и ги издигаше към най-близката асансьора врата.

Изведнъж над главите им се чу прищракване на механизъм, последвано от бучене на двигател, което заглуши дори грохота на водопада.

Книгата вдигна глава – тъкмо когато водата спря.

Е, почти спря. Сега се стичаше по стените на шахтата, образувайки водна завеса пред въжетата на противотежестите.

– Какво става? – попита Сексмашината.

И Книгата я видя.

Надвисналата над главите им сянка – квадратна сянка, – която се приближаваше и ставаше все по-голяма и по-голяма.

– Какво е това? – попита Калвин Рийвс.

– Мамка му... – възкликна Книгата. – Асансьорът.

Пътническият асансьор се спускаше по шахтата. Водата се стоварваше с грохот върху покрива му и се стичаше по стените му.

Високо горе на приземното ниво двама снайперисти от Седми взвод лежаха през отворената врата, насочили инфрачервените си визьори към шахтата.

Мерниците им сочеха към покрива на асансьора в очакване някой да използва единствения изход от капана – пространството покрай

кабината на спускащия се асансьор.

– Коти – каза Книгата. – Много коти.

Чакаше ги или удавяне под тежката асансьора кабина, или куршум – враговете им несъмнено само чакаха някой да излезе отстрани...

Огледа бързо двойната врата на около половин метър над главите им. Там с черна боя пишеше „5“.

Ниво 5.

За момент се зачуди какво ли има на това ниво, но реши, че въобще не го е грижа. Вратата беше единственият изход.

Книгата се надигна от водата и стъпи на прага на вратата. Водната пелена се изливаше върху главата му.

Като всички останали врати в шахтата, и тази беше херметизирана.

Кабината на асансьора продължаваше бавния си и неумолим ход надолу.

Надигашата се вода стигна до основата на вратата, заля ботушите му и продължи нагоре.

Калвин Рийвс стъпи до него.

– Как ще отворим тази врата, по дяволите!

Отварящият механизъм трябваше да е някъде в стената.

– Не го виждам! – извика Книгата.

Кабината бавно изяждаше оставащото пространство и вече беше само един етаж над тях.

Водата продължаваше да се лее.

И тогава Книгата го видя – дебел кабел, който излизаше от бетонната стена вдясно от вратата и изчезваше под водата.

– Ама разбира се! – извика той. Механизмът за ръчно отваряне не можеше да е на нивото на вратата. Трябваше да е или над, или под прага, за да може да се достига, когато асансьорът заседне.

Без да разсъждава, Книгата пое дълбоко въздух и се гмурна във водата.

Тишина.

Зловещото безмълвие на подводния свят.

Книгата продължи да се гмурка, следвайки дебелия кабел.

След около три метра напипа една вградена в стената стоманена кутия. Отвори я, потърси механизма, намери шест мостчета и натисна петото.

Някъде отгоре се чу съскане – вратата се беше разхерметизирала.

Побърза да изплува.

– Бързо! Дай ръка! – бяха първите думи, които чу.

Беше изплувал на около метър от вече отворената врата.

Калвин Рийвс и Елвис вече бяха влезли. Сексмашината се държеше за касата на вратата и протягаше ръка към него.

Книгата вдигна глава.

Кабината беше на не повече от метър от главата му и се спускаше бързо!

Той протегна ръка, Сексмашината я сграбчи и го дръпна. Елвис и Калвин изтеглиха и двамата от водата секунда преди асансьорът да се плъзне покрай вратата и да спре – точно пред тях.

Всички замръзнаха.

Водата стигна до долната част на кабината и заля пода на ниво 5.

Книгата зачака напрегнато отварянето на асансьора – чакаше командосите от Седми взвод да изскочат и да почнат да стрелят.

Но това не стана.

Асансьорът беше празен.

Бяха в безопасност, поне засега.

Книгата огледа вече наводняващото се помещение.

Приличаше на някакво голямо преддверие. С дървени бюра и витрина от бронирано стъкло, пълна с автомати и всякакви съоръжения за потушаване на безредици. Плюс две килии.

Книгата се намръщи.

Имаше усещането, че е попаднал в приемната на затвор.

– Какво е това тук, за Бога? – възкликна той.

В същия момент от другата страна на ниво 5 Джулиет Джансън и президентът на САЩ се озоваха в някакъв нов ад.

Досега Джулиет мислеше, че животинските клетки са отвратителни.

Това беше още по-отвратително.

След като панически затвориха тежката врата в западната част на отделението с животните, навлязоха в една много по-страшна част от Обект 7.

Пред погледай се простираше широко мрачно помещение с нисък таван. Осветлението беше оскъдно – на тавана светеха едва една трета от лампите и отделни части от помещението тънеха в пълен мрак.

Но сумракът не можеше да прикрие истинския характер на това ниво.

То беше пълно с клетки.

Мръсни бетонни клетки – с дебели стени и поцинковани решетки, вкопани дълбоко в бетона. Клетките очевидно бяха стари и полумракът на ниво 5 им придаваше направо средновековен вид.

Становете и дрезгавият шепот от мрака иззад решетките издаваха същността на обитателите им.

Джулиет с ужас осъзна, че това не са клетки за животни.

Това бяха клетки за хора.

Затворниците чуха отварянето на тежката врата – чуха как Джулиет, президентът и двамата бодигардове влизат – и като един се втурнаха към решетките на килиите си.

– Ей, муци! – извика някакъв беззъб тип, докато красивата Джулиет със сребрист зигзауер в ръка минаваше покрай килията му, като водеше президента за ръка.

– Рамондо! – извика тя. – Блокирай вратата!

До вратата, през която бяха влезли, стърчаха множество стоманени резета. Рамондо дръпна две-три и залости вратата.

Затворниците нададоха крясъци и вой.

Като всички живи същества, те също долавяха чуждия страх и изпитваха удоволствие да го подклаждат. Едни крещяха мръсотии, други тракаха с металните си канчета по решетките на килиите, а трети просто издаваха непоносим пронизителен вой.

Джулиет решително закрочи през кошмарното помещение.

Отдясно видя някаква рампа с лек наклон, преградена със зарешетена врата. Рампата сигурно водеше към следващото ниво. Тя се запъти към нея.

– Ей, муци! Искаш ли да ми се развееш на пилоната!

Президентът наблюдаваше изумено целия този хаос. Облечените в сини джинсови дрехи небръснати откачени затворници протягаха ръце да го сграбчат през решетките си.

– Ей, дъртак! Бас лоя, че дупето ти е много меко и хубаво...

– Хайде. – Джулиет дръпна президента настрана.

Стигнаха до решетестата врата.

– Къртис, отвори я – заповяда тя.

Агент Къртис коленичи пред вратата и извади от джоба на самото

си някакъв високотехнологичен шперц.

Докато Къртис отваряше, Джансън огледа помещението.

Шумът и крясъците бяха невъобразими. От килиите стърчаха безброй ръце. Безброй физиономии се опитваха да се проврат през решетките. И този несекващ писък...

– Аааааааааа!

Явно никой от затворниците не беше познал президента. Но всички крещяха...

Изведнъж някъде отзад се разнесе силно и отчетливо „Дуум“.

Джулиет се извърна с автомат в ръка.

И видя един морски пехотинец в подгизнала парадна униформа с насочена към нея пушка-помпа „Ремингтън“.

Зад него имаше още трима, също мокри.

– Спокойно! Спокойно! – каза Книгата и свали пушката, която беше взел от оръжейната в предверието. – Ние сме!

Калвин Рийвс пристъпи напред и заговори сериозно.

– Какво става тук?

– Вече изгубихме шестима души и онези копелета от ВВС ни следват по петите – отговори Джулиет.

Агент Къртис успя да пхне шперца в ключалката и натисна един бутон.

Шперцът издаде звук, наподобяващ стържене на зъболекарска машина. Ключалката прещрака шумно и вратата се отвори.

– Какви са плановете ви, агент Джансън? – попита Калвин.

– Да се разкарам оттук – отвърна Джулиет. – Като начало трябва да се изкачим по тази рампа. Хайде.

Къртис и Рамондо поеа първи, следвани от Калвин. Джулиет побутваше президента след тях. Сексмашината и Елвис вървяха най-отзад. Книгата крачеше до Джулиет и ги прикриваше.

Тъкмо когато щяха да тръгнат по рампата, някъде отгоре един глас се извиси над останалите.

– Аз не съм затворник – аз съм учен! Познавам обекта! Мога да ви помогна!

Джулиет и Книгата се обърнаха да видят кой вика.

Човекът се беше вкопчил в решетката. По нищо не се различаваше от останалите затворници в целия този хаос.

Но по-внимателният оглед показваше, че е различен от тях.

Първо, не беше облечен в синя затворническа униформа, а в бяла лабораторна престилка върху риза и разхлабена вратовръзка.

Второ, нямаше вид на оскотял дегенерат. Всъщност точно обратното. Беше нисък, с очила и рядка русолява коса.

Джулиет и Книгата се приближиха към клетката му.

– Кой сте вие? – надвика Джулиет крясците.

– Хърбърт Франклин! – отвърна бързо той. – Аз съм лекар, имунолог! До днес сутринта работех върху ваксината! След това онези от BBC ме затвориха тук.

– Познавате ли обекта? – извика Книгата. Зад гърба му Джулиет хвърли бърз поглед към тежката врата, която разделяше затвора от клетките на животните. Някой думкаше от другата ѝ страна.

– Да! – каза Франклин.

– Какво мислиш? – обърна се Книгата към Джулиет.

Тя се поколеба, после се обърна към рампата.

– Къртис! Ела бързо! Трябва да отвориш една врата!

След две минути цялата група, включително новият ѝ член, тичаше нагоре по рампата.

Но докато изкачваха ниския наклон към следващия етаж, никой не забеляза водата, която започна да залива рампата.

Когато АУАКС-ът се стовари върху масивната елеваторна платформа, тя се намираше на ниво 4 – близо до мястото, което президентът и антуражът му бяха напуснали преди близо час.

Сега осакатеният Боинг 707 лежеше по цялата ширина на елеваторната платформа.

Цялата платформа беше осеяна с парчета огънат метал.

Две гуми на колесниците бяха гръмнали при падането. Самият боинг беше паднал на носа си, който се беше подгънал под него, а лявото крило се беше отчупило наполовина, поемайки огромната тежест на самолета. Десетметровите радарни куполи като по чудо бяха останали абсолютно невредими.

Шейн Скофийлд изскочи от останките на самолета и се завтече към гигантската стоманена врата. Гант, Майката и Мозъчко го последваха.

Малката врата в основата на големия самолетен портал се отвори без Никакви проблеми.

Още не прекрачил прага на вратата, Скофийлд вдигна пистолета си и стреля. Куршумът попадна в камерата на стената и я изпрати в небитието сред облак електрически искри.

– Стига камери – отбеляза Скофийлд и продължи напред. – С тях

успяват да ни следят навсякъде.

Тръгнаха нагоре по късия коридор и стигнаха до една солидна на вид врата с кормило като на банков сейф.

Майката го завъртя и вратата се отвори.

Скофийлд влезе пръв, вдигнал пистолета си.

Влезоха в някаква лаборатория. По стените бяха наредени множество компютри с работещи монитори. Цялото свободно от компютри и монитори пространство беше заето от терминали с клавиатури и лабораторни съдове от прозрачна пластмаса.

Иначе лабораторията беше безлюдна...

Изстрел!

Още един!

Гант беше ликвидирала две камери.

Скофийлд продължи да оглежда просторното помещение.

Най-впечатляващото в лабораторията бяха косо разположените прозорци точно срещу входа.

Той се приближи и погледна през тях...

... и видя просторно помещение, в чийто център висеше огромен прозрачен куб, който не се опираше нито в тавана, нито в стените.

Стената зад куба – същата, която разделяше нивото на две – не достигаше до тавана, а свършваше на около два метра под него и продължаваше под формата на дебело стъкло. През това стъкло Скофийлд забеляза множество пресичащи се висящи пътеки, монтирани над онова, което се намираше зад стената.

Вниманието му обаче бе привлечено от съдържанието на куба.

Кубът беше с размерите на голяма дневна. На този извод навеждаше и фактът, че „дневната“ беше пълна с най-обикновени мебели и уреди – диван, маса, кресла, телевизор, електронна игра и, най-странното от всичко, единично легло, застлано с покривка, изпъстрена с герои от анимационни филми.

На пода лежах разхвърляни играчки. Колички „Мачбокс“. Яркочълт космически кораб от „Епизод едно“. Няколко книжки с картинки.

Скофийлд поклати глава.

Приличаше на детска стая.

Точно в този миг обитателят на стаята излезе с небрежна походка от дискретно прикрития със завеса ъгъл на стаята – тоалетната.

– Какво става тук, по дяволите? – възкликна Скофийлд.

В северната страна на издигнатата лаборатория имаше стъпала, които водеха към куба.

Скофийлд ги изкачи и тръгна покрай източната стена на куба. Гант го последва. Майката и Мозъчко останаха отпред.

Скофийлд и Гант спряха пред огромния куб и впериха погледи в него.

Обитателят на куба ги видя и небрежно закрочи към стената на херметичното съоръжение.

Стигна до прозрачната бариера пред Скофийлд, наклони глава на една страна и каза:

– Здравсти.

Беше още момче.

– Сър, имам пълно визуално затъмнение в лабораториите на ниво 4. Започнаха да унищожават камерите...

– Учудвам се, че не се сетиха по-рано – отвърна Ръсел. – Къде е президентът?

– На ниво 5, придвижва се по рампата към ниво 4.

– А нашите?

– Част Алфа изчаква в карантинната зона на ниво 4. Част Делта спря в отделението с животните на ниво 5.

Цезар се усмихна.

Въпреки, че за момента Делта беше възпрепятствана, целта на придвижването ѝ беше съвсем ясна. Частта трябваше да изтласка президента нагоре в комплекса – където го чакаше Алфа...

– Кажете на Делта да шурмуват вратата и да тръгнат по рампата, за да им отрежат пътя за връщане.

Беше на не повече от шест години.

Рошавата му кестенява коса, която влизаше в очите, тениската с „Дисниленд“ и маратонките „Конвърс“ бяха същите като на милиони други американски момчета.

Само че това момче живееше в стъклен куб в сърцето на свръхсекретна база на ВВС на САЩ.

– Здравсти – отвърна предпазливо Скофийлд.

– Защо те е страх от мен? – попита изведнъж момчето.

– Да ме е страх ли?

- Да, страх те е. От какво те е страх?
- Откъде разбра, че ме е страх?
- Просто знам – отвърна загадъчно детето. Гласът му беше толкова спокоен, че Скофийлд си помисли, че гледа някакъв филм. – Как се казваш?
- Шейн. Но повечето ми викат Плашилото.
- Плашилото ли? Смешно име.
- А ти как се казваш?
- Кевин.
- Кевин чий?
- Как чий? – учуди се момчето.
- Скофийлд се поколеба.
- Откъде си, Кевин?
- Момчето сви рамене.
- Оттук. Никога не съм излизал оттук. Искаш ли да ти покажа нещо?
- Да.
- Знаеш ли, че „Туинкис“ осигуряват половината дневна необходимост от глюкоза на едно дете и освен това са вкусна закуска?
- Не, не знаех – премигна Скофийлд.
- А знаеш ли, че влечугите са толкова чувствителни към промените в земното магнитно поле, че според някои учени дори могат да предсказват земетресенията? О, по Ен Би Си знаят всичко – каза момчето.
- Мислиш ли? – Скофийлд и Гант се спогледаха.
- В този момент от другата страна на преградната стена отекна силен металически звук.
- Скофийлд и Гант се извърнаха и видяха, че осветлението в другата част на ниво 4 угасва.

Президентът на САЩ крачеше предпазливо по рампата, свързваща нива 4 и 5, заобиколен от трима агенти на Секретната служба, четирима морски пехотинци и един кротък учен.

В края на рампата имаше голяма подвижна решетка – нещо като гаражна врата, само че хоризонтална.

Джулиет Джансън натисна един бутон на стената и хоризонталната врата се плъзна, разкривайки зловещия мрак отгоре.

– Вратата на рампата се отваря... – прошепна в микрофона си един от десетте командоси в карантинната зона на ниво 4.

– Останалите деветима членове на част Алфа се бяха прикрили на най-различни места в източната секция на карантинната камера и бяха насочили автоматите си към рампата в средата на помещението. С газовите маски и очилата си за нощно виждане приличаха на огромни хищни насекоми, дебнещи жертвата си.

Хоризонталната врата се плъзна бавно, пропускайки широк сноп светлина в тъмното помещение. Единствената друга светлина в тази зона идваше от стъкленото помещение зад стената, която разделяше ниво на две.

– Стойте настрана, докато не се качат всички – заповяда Кърт Логан. – Никой не трябва да излезе оттук жив.

Двамата агенти от Секретната служба Къртис и Рамондо пристъпиха в полумрака с вдигнати узита. Калвин Рийвс и Елвис ги последваха.

Президентът влезе след тях заедно с Джулиет. Държеше неохотно един малък пистолет „Зигзауер“ Р-228, който Джулиет му беше дала ей така, за всеки случай.

Зад тях вървяха ученият Хърбърт Франклин, Книгата и Сексмашината, които ги прикриваха с пушките-помпи.

Книгата изобщо не хареса помещението.

Различни многобройните силиуети на най-различни съоръжения. Точно вдясно, до южната стена на огромното помещение, имаше някаква продълговата осмоъгълна камера. Отляво се виждаха потънали в мрак осем камери с размери на телефонни будки. Едва доловимата светлина откъм другата част на помещението падаше върху множеството окачени пътеки, увиснали на три метра под тавана.

В мига, в който Книгата стъпи на нивото, вратата в пода се плъзна и отрязва пътя им за отстъпление.

Калвин беше натиснал бутона на пода и я беше затворил.

Книгата преглътна. Лично той би я оставил отворена.

Включи полицейския фенер, който беше взел от преддверието на ниво 5, хвана го под дулото на пушката си и прокара лъча му из тъмното помещение.

Калвин Рийвс пое стратегическото командване.

– Вие двамата – прошепна той на Къртис и Рамондо, – проверете онези телефонни будки и застанете пред вратата на стълбището. Хейнс, Люики, Райли – обърна се той по фамилия към Елвис, Сексмашината и Книгата – претърсете зад тази карантинна камера и подсигурете другата

врата. – Той посочи преградната стена. – Джансън. Ние с теб оставаме с Шефа.

Къртис и Рамондо изчезнаха към изпитателните камери и след секунди се появиха пред входа на стълбището.

– Няма никой – каза Рамондо.

Книгата, Елвис и Сексмашината навлязоха в мрака зад карантинната камера. Видяха само един тесен и пуст коридор. Нищо друго.

– Вижте какво има там – каза Книгата, когато тримата морски пехотинци излязоха иззад продълговатата осмоъгълна камера, и те тръгнаха към вратата в преградната стена.

Рийвс следваше стандартната тактика за сражение в ограничено затворено помещение – когато от врага няма и следа, подсигури всички изходи и определи позициите си.

Това беше най-голямата грешка.

Не само защото ограничи възможностите си за отстъпление, но и защото направи точно това, което очакваше от него.

Кърт Логан – който вече се намираще в ограниченото и затворено помещение.

Докато Елвис и Сексмашината напредваха към преградната стена, Книгата прокара лъча на фенера по десетметровата карантинна камера. Беше огромна.

В края ѝ откри малка стъклена врата и насочи светлината през нея.

И подскочи.

В него се виждаше радостно ухилена азиатска физиономия, притиснатата до стъклената стена.

Азиатецът сочеше нещо на тавана на карантинната камера.

Книгата проследи пръста му с фенера и вдигна глава...

... и пред погледа му попадна приличното на богомолка лице на командос от Седми взвод с очила за нощно виждане и газова маска!

Единственото, което спаси живота на Книгата, беше фенерът.

Най-вече защото, макар и за миг, той заслепи мъжа на покрива на карантинната камера. Командосът извърна поглед от светлината, тъй като инфрачервените му очила я усилваха 150 пъти.

Но това време бе достатъчно за Книгата.

Пушката-помпа гръмна и командосът рухна от покрива на карантинната камера.

Нищожна утеха, като се имаше предвид, че в същия момент от покрива на камерата и от вътрешността на телефонните кабинички се изсипа легион от черни фигури, които откриха безмилостен огън и превърнаха помещението в ад за Книгата и нещастната му група.

Горе при вратата на стълбището Къртис и Рамондо се озоваха под кръстосания обстрел на автомати Р-90. Двамата агенти бяха убити на място и трупото им се свлякоха на пода с безброй кървави рани.

Джулиет Джансън блъсна президента на пода. Над главите им засвистяха куршуми.

Калвин Рийвс нямаше този късмет.

Картечният обстрел го застигна в гръб. Той се свлече на колене с удивена физиономия – беше направил всичко както трябва и защо се беше получило така? След това трупът му падна и главата му изкъртя на пода, на сантиметри от Хърбърт Франклин.

Куршумите свистяха из въздуха.

Без да спира да стреля, Джулиет вдигна президента и го повлече към прикритието на лабораторните маси до преградната стена – и изведнъж забеляза надигналия се от пода командос, който се беше прицелил в главата на президента.

Извърна автомата си към командоса. Твърде бавно...

Изстрел!

Главата на мъжа от Седми взвод експлодира и се килна назад. Тялото му се стовари на пода.

Джулиет се извърна да види кой е изстрелял смъртоносния куршум, но за свое огромно учудване не видя никого.

Книгата, Елвис и Сексмашината се хвърлиха под лабораторните маси в мига, когато стрелбата започна. Отвърнаха на огъня, целейки се в тримата командоси зад изпитателните кабинички.

Скоро обаче стана пределно ясно, че въоръжението на пехотинците изобщо не може да се сравнява със свръхскоростните автомати на Седми взвод. Мощта на вражеския огън направо попиляваше оборудването в лабораторията.

Елвис се притисна към пода и викна:

– Мамка му! Много кофти!

– Айде стига бе! – изкрещя Книгата и започна да стреля с пушката-помпа. Не уцели никого, но тогава се случи нещо много странно – трите черни фигури при кабините се свлякоха мъртви на пода.

Книгата недоумяващо зяпна разчистеното бойно поле.

Застаналият до вратата на стълбището командир на част Алфа видя какво стана.

– Мамка му! Тук има още някой! – изкрещя гневно той в микрофона си. – Някой ни избива!

Изведнъж половината глава на командоса до него изчезна и го опръска от глава до пети с кръв и мозък.

– Мамка му! – Logan беше очаквал да изгуби най-много двама души – а ето че вече беше изгубил цели шестима. – Част Алфа, изтегли се! Всички при стълбите! Спешна евакуация, веднага!

И отвори вратата. Няколко куршума едва не отнесоха и неговата глава. Оцелелите командоси побързаха да се оттеглят в прикритието на източното стълбище, но не и преди да изпразнят по един пълнител в талата на падналите си другари.

Самият Logan стреля безмилостно в тялото на мъртвия командос на пода до себе си. После хукна след останалите. Настъпи тишина.

Книгата, Елвис и Сексмашината все така клечаха под масите, забулени от лютив барутен дим.

Тишина.

Оглушителна тишина.

Джулиет Джансън и президентът лежаха на пода под една маса на два метра от Книгата и другите двама, покрити с прах и пластмасови отломки.

Изведнъж на масата над главите им тупнаха два крака в ботуши.

Всички погледнаха нагоре и зяпнаха Шейн Скофийлд, капитан от морската пехота на САЩ, в пълна парадна униформа и с никелирани берети в ръцете.

Той им се усмихна.

– Здравсти.

Междувременно в баровете, офисите и домовете в САЩ и по целия свят хората не откъсваха очи от телевизорите.

Материалът беше доста оскъден и затова Си Ен Ен и останалите телевизионни мрежи непрекъснато въртяха няколкото минути запис, с който разполагаха. Най-различни експерти излагаха най-различни мнения.

Правителствените агенции се размърдаха, въпреки че нямаше какво толкова да правят, тъй като местоположението на кошмарния обект бе известно само на неколцина избраници.

Във всеки случай там, където се намираше президентът, приближаваше осем сутринта и целият свят очакваше следващата сводка на кръгъл час.

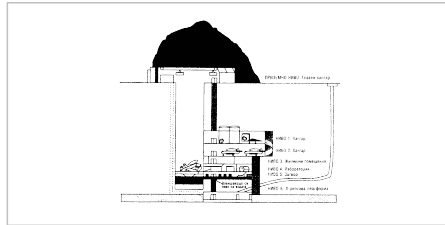
ТРЕТА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 08:00

ВВС на САЩ

Специален обект (секретен) №7

08:00

Космическият отдел, онази част от Военното разузнавателно управление, която се занимава с космическия потенциал на другите държави, се намира на втория подземен етаж на Пентагона, точно три етажа под прословутата Ситуационна зала.

Името на отдела бе впечатляващо, но Дейвид Феърфакс знаеше, че нищо не е по-далеч от истината.

Накратко, назначението в Космическия отдел се смяташе за наказание, защото в Космическия отдел никога не се случваше нищо.

На Източния бряг приближаваше десет сутринта, а Феърфакс – напълно забравил за хаоса във външния свят – тракаше по клавиатурата на компютъра си, като се опитваше да дешифрира няколко телефонни разговора, които ВРУ беше прихванало през последните месеци. Онези, които бяха провели разговорите, се бяха погрижили да се снабдят с много добри шифриращи устройства. Феърфакс трябваше да разбие кода им.

„Интересно как се променят времената“ – помисли си той.

Дейвид Теодор Феърфакс беше шифроаналитик, кракер на кодове. Беше среден на ръст, слаб, с небрежно поддържана кестенява коса и очила с телени рамки, и изобщо не приличаше на гений. Всъщност с тениската, джинсите и маратонките си той приличаше по-скоро на някакъв смотан студент, отколкото на правителствен аналитик.

Брилянтната му курсова работа по въпросите на теоретичните

нелинейни изчисления обаче беше привлякла вниманието на ВРУ – главното разузнавателно управление на Министерството на отбраната. ВРУ работеше в много тясно сътрудничество с Националната агенция за сигурност, която прехващаше комуникациите по цял свят и разбиваше шифрите им. Това обаче не означаваше, че не поддържа собствен екип от дешифровчици – които нерядко шпионираха самата НСА – и Дейв Феърфакс беше част от този екип.

Феърфакс се беше влюбил професията си от пръв поглед. Обичаше предизвикателствата и двубоя на мозъци: едните се мъчеха да скрият нещата, а другите полагаха всички усилия да ги разкрият. Живееше с максимата: „Няма непробиваем код“.

Шефовете му го забелязаха много скоро.

В началото на деветдесетте в очите на американските власти се появи един трън на име Фил Цимерман и неговият непробиваем кодиращ софтуер, наречен „PGP“. През 1991-ва, за най-голямо неудоволствие на американските агенции, Цимерман качи PGP в Интернет – и неудоволствието се дължеше най-вече на факта, че американците не успяха да го кракнат.

PGP използваше шифроваща система, известна като „публичен ключ“, в чиято основа стоеше факториел⁵ от много големи прости числа. В случая „много големи прости числа“ означаваше числа с над 130 цифри.

Беше непробиваем.

Твърдеше се, че проверката на всички възможни варианти на едноединствено съобщение ще отнеме на всички суперкомпютри на планетата време, колкото е възрастта на вселената, умножено по дванадесет.

Правителството се ядоса не на шега. Стана ясно, че терористите и чуждестранните правителства вече използват PGP, за да кодират съобщенията си. През 1993-та срещу Цимерман беше заведено съдебно дело затова, че е качил PGP в Интернет и така е изнесъл от САЩ оръжие, доколкото кодиращият софтуер попадеше в правителствената дефиниция на „военен материал“.

Но през 1996-а, след като цели три години беше преследвала Цимерман, Главната прокуратура на САЩ за всеобщо учудване изведнъж изостави делото.

Просто ей тъй.

5. Факториел от число $n = a!$ е произведението на всички естествени числа по-малки или равни на числото – например факториел от 5 е $5! = 1.2.3.4.5 = 120$. – Б.пр.

Оправдаха се, че нещата били излезли извън контрол и че случаят вече не си струвал усилията и в крайна сметка пратиха делото в архива.

Онова, което главната прокурорка обаче така и не спомена, беше, че същата сутрин директорът на ЦРУ ѝ се беше обадил, за да ѝ каже, че PGP е разбит.

И както е добре известно на всеки криптограф професионалист, фактът, че си разбил шифъра на врага си, не е нужно да става негово достояние.

Човекът, който разби PGP, беше никому неизвестният двадесет и пет годишен математик от ВРУ Дейвид Феърфакс.

Беше се оказало, че нелинейният компютър на Феърфакс вече не е само теоретичен. Прототипът му бе конструиран с едничката и много належаща цел да разбие PGP. Машината имаше невероятен изчислителен потенциал и извличаше с удивителна лекота факториел от много големи прости числа.

Няма непробиваем код.

Но историята е мащеха за шифроаналитиците – поради простата причина, че не им е позволено да говорят за най-големите си победи.

Дейв Феърфакс не беше изключение. Може и да беше кракнал PGP, но никога нямаше да може да го спомене пред никого и за него резултатът от цялата безкрайно важна и заплетена афера се измерваше в незначително увеличение на заплатата и повишение на по-добра длъжност.

И сега работеше в Космическия отдел и анализираше поредица неотризиранни сателитни телефонни обаждания, влезли и излезли от една далечна база на ВВС в Юта.

Но днес интересните неща се случваха в една изолирана по подобен начин стая в коридора срещу неговата.

Смесеният екип от шифроаналитици на ВРУ и НСА проследяваха кодираните сигнали на изстреляната преди няколко дни от Ксичан китайска космическа совалка.

„Ето това е интересно – мислеше си Феърфакс. – Много по-интересно, отколкото да разшифроваш телефонни обаждания от някаква тъпа военновъздушна база в пустинята.“

Записаните телефонни разговори излизаха на екрана на компютъра му във вид на водопад от числа – такова бе математическото представяне на поредицата телефонни разговори, проведени в Юта през последните няколко месеца.

На главата му имаше слушалки, които произвеждаха непрекъснат поток от радиостатични шумове. Погледът му беше прикован в екрана.

Едно беше ясно: онзи, който беше кодирал тези съобщения, си беше свършил работата добре. Феърфакс се занимаваше с тях вече цели два дена.

Изпробва няколко стари алгоритъма.

Нищо.

Опита няколко по-нови.

Нищо.

Щеше да го разбие, ако ще и да му отнемеше месеци.

Опита програмата, която беше разработил, за да кракне най-новата кодираща система на „Водафон“...

– ... Kan bevestig dat in-enting plaasvind... – за секунда в слушалките оживя непознат гърлен език.

Очите на Феърфакс заблестяха.

„Хванах те...“

Приложи програмата към няколко други телефонни разговора.

И чудото стана – белият шум в слушалките изведнъж се преобрази в ясни гласове, които говореха на чужд език, примесен със странни откъслечни фрази на английски.

– ... Toetse op laaste poging word op die vier-en-twintigste verwag. Wat van die onttrekkings eenheid?...

– ... Recondo span is alreeds weggestuur...

– ... Voorbereidings onderveg. Vroeg oggend. Beste tyd vir onttrekking...

– ... всичко си е на мястото. Потвърдете, че е на трети...

– ... Onttrekking 'n probleem wees. Gestel ons gebruik die Hoeb land hier naby. Verstaan hy is 'n lid van Die Organisasie...

– ... Sal die instruksies oordra...

– ... акцията е в ход...

– ... Die Recondos is gereed. Verwagte aankoms by beplande bestemming binne nege dae...

Феърфакс погледна екрана и се усмихна.

Няма непробваем код.

Той посегна към телефона.

* * *

След краткото сражение в зоната за карантина Скофийлд и другите се оттеглиха в отсрещната част на ниво 4 – при лабораторията с

огромния прозрачен куб, – заключиха вратите и простреляха всички табла на охранителната система.

От всичките зони на обекта, които Скофийлд беше огледал досега, тази позволяваше най-лесна защита.

Като се изключеха вратите на пътническия асансьор, които вече бяха блокирани, останалите подстъпи към мястото бяха късата рампа към самолетния елеватор и стълбата към прозрачния куб.

Джулиет Джансън се отпусна изтощена на пода.

Президентът също.

Морските пехотинци – Книгата, Елвис, Сексмашината, Майката и Мозъчко – се събраха и набързо си разказаха за преживелиците в наводнената асансьорна шахта и в АУАКС-а.

Новият член на разнородната им група – ученият с престилката Хърбърт Франклин – седна в ъгъла.

Скофийлд и Гант останаха прави.

Вече разполагаха с малко повече оръжие, което бяха взели от труповете на командосите в зоната за карантина – автомати, няколко радиопредавателя, три изключително мощни циклонитови гранати и два експлозива с размерите на нокът, известни като лок-бластери.

Хората на Логан обаче си бяха свършили работата.

Стрелбата по собствените им хора беше имала за задача не само да ги доубие – целта ѝ беше да повреди оръжията им и врагът да не може да ги използва. Поради това единственият трофей от битката се оказа само един автомат Р-90. Всички останали бяха годни само за старо желязо, както между впрочем и полуавтоматичните пистолети на командосите.

– Майка – каза Скофийлд и ѝ подхвърли автомата Р-90. – Дръж под око изхода на рампата. Елвис, ти гледай стълбите към куба.

Майката и Елвис заеха позиции.

Скофийлд обаче не направи онова, което би направил почти всеки друг – не отиде при президента. Виждаше, че президентът не е ранен и че всичките му крайници са си на място – а и сърцето му продължаваше да бие, – значи всичко беше наред.

Вместо това отиде при Джулиет Джансън и каза:

– Докладвай.

Тя вдигна поглед към сребристите огледални стъкла на слънчевите му очила.

Беше го виждала на президентските хеликоптери, но досега не бяха разговаряли. Но все пак беше подочула това-онова от другите агенти.

Той беше онзи от антарктическата мисия.

– Направиха ни засада в общото помещение на ниво 3, веднага след като излъчиха съобщението по Националната бедствена телевизия – каза тя. – И оттогава ни следват по петите. Тръгнахме към аварийния изход на ниво 6, но те ни причакаха и там. Върнахме се нагоре по стълбите и пак ни причакваха. Измъкнахме се през 5 и се качихме по рампата до 4 – и отново ни чакаха.

– Жертви?

– Осмина агенти от личната охрана на президента. Плюс един член отряд долу на ниво 6. Общо седемнадесет души.

– Франк Кътлър?

– Загина.

– Нещо друго?

Джансън кимна към дребния човечец с лабораторната престилка.

– Взехме го от ниво 5 преди да попаднем на засадата в зоната за карантина. Каза, че бил учен. Бил работил тук.

Скофийлд огледа Хърбърт Франклин. Ниският очилат мъж беше свел глава.

– А вие? – попита Джансън.

Скофийлд сви рамене.

– Бяхме горе в главния хангар. Спуснахме се през някаква вентилационна шахта до един от подземните хангари, ликвидирахме едно хъм-ви и потрошихме един АУАКС.

– Нищо ново под слънцето – добави Гант.

– Как разбрахте, че зад вратата има засада? – попита Джансън.

Скофийлд сви рамене.

– Тъкмо стояхме долу пред куба и осветлението в зоната за карантина изгасна. Помислихме, че може да е някой на наша страна, който се опитва да ни скрие от камерите. Решихме да проверим какво става и се качихме на висящите пътеки. Като видяхме кои са и как обграждат изхода на рампата, решихме, че чакат големия удар – той кимна към президента – и затова устроихме малка контразасада.

В другия край на стаята Мозъчко седна до президента и каза почтително:

– Господин президент.

– Здравейте – отговори му президентът.

– Как сте?

– Още съм жив, което не е никак зле, като се имат предвид обстоятелствата. Как се казваш, синко?

– Горман, сър. Капрал Гюс Горман. Но повечето ми колеги ми викат Мозъчко.

– Мозъчко ли?

– Точно така, сър. – Мозъчко се поколеба. – Сър, ако нямате нищо против, чудех се, ако не ви представлява голяма трудност, дали мога да ви задам един въпрос.

– Защо не? – отговори президентът.

– Ами добре. Добре. Вие като президент сте наясно с разни неща, нали?

– Да...

– Точно така. Страхотно. Защото винаги съм искал да знам следното: е ли Пуерто Рико протекторат на Щатите, защото там се отбелязват най-много случаи на наблюдаване на НЛЮ годишно?

– Моля?

– Ами, помислете, защо иначе, по дяволите, сме се вкопчили в скапаното Пуерто Рико? Там няма нищо друго...

– Мозъчко – обади се Скофийлд от другия край на помещението, – остави президента на мира. Господин президент, по-добре елате да видите това. Наближава осем и Цезар всеки момент ще започне бюлетина си.

Президентът отиде при Скофийлд – но преди това изгледа Мозъчко много странно.

Точно в осем часа лицето на Ръсел се появи на всички телевизори в Обект 7.

– Драги сънародници – избоботи плътният му глас, – играта продължава вече час и президентът все още е жив. Но перспективите му за оцеляване съвсем не са светли.

– Личната му охрана е ликвидирана почти напълно, потвърдена е смъртта на осем от деветимата му бодигардове. Бяха елиминирани и още два отряда на Секретната служба – челните екипи на последния етаж на съоръжението и пред изхода на комплекса. Всеки отряд се състоеше от девет души – което означава, че общите загуби на президента възлизат на двадесет и шест души. И двете операции протекоха без загуби в жива сила за моите командоси от Седми взвод.

– Трябва да ви кажа, че на сцената все пак се появиха рицари в

бляскави доспехи. Малка банда морски пехотинци – членове на помпозния екип на президентския хеликоптер, в зашеметяващи парадни униформи – се притекоха на по...

В този момент телевизорите в Обект 7 внезапно изгаснаха и екраните им почерняха.

В същия момент цялото осветление на комплекса премигна и Обект 7 потъна в пълен мрак.

Всички присъстващи в лабораторията на ниво 4 вдигнаха поглед към тавана.

– Изненада... – обади се Гант.

След секунда осветлението се включи и телевизорите оживяха. Лицето на Цезар все така изпълваше екрана и той продължаваше да говори.

– ... което означава, че петте отряда на Седми взвод трябва да се справят с шепа морски пехотинци. Дотук стигна играта в осем часа. Ще се видим отново в девет.

Телевизионните монитори изгаснаха.

– Лъжец – каза Джулиет Джансън. – Когато стигнахме до ниво 6, челният отряд вече беше изтребен. Избили са ги преди да започне лудницата.

– Освен това лъже, че няма загуби – намеси се Мозъчко.

– Подляр.

– И какво правим сега? – обърна се Гант към Скофийлд.

– Превъзхождат ни и в численост, и в позиции, и във въоръжение.

Скофийлд се чудеше и си мислеше съвсем същото.

Седми взвод ги превъзхождаше отвсякъде. Всички ресурси бяха в техните ръце и – Скофийлд сведе поглед към парадната си униформа – което беше по-важно, бяха подготвени за битка.

– Хм – каза той замислено. – Оpozнай врага си.

– Какво?

– Основен принцип. Трябва да наклоним везните в наша полза, но за тази цел са ни нужни знания. Правило първо: Оpozнай врага си. Окей. И така, кои са те?

Джансън сви рамене.

– Седми взвод. Ударният сухопътен отряд на ВВС. Най-добрите в армията. Добре обучени, добре въоръжени...

– И натъпкани със стероиди – добави Гант.

– Не само със стероиди – обади се нечий глас.

Всички се обърнаха.

Беше ученият Хърбърт Франклин.

– Кой сте вие? – попита Скофийлд.

Дребният човек се размърда неспокойно.

– Казвам се Хърби Франклин. До днес сутринта бях имунолог към проекта „Фортуна“. Само че преди всички вие да пристигнете тук, ме заключиха в килията.

– Какво искате да кажете с това „не само стероиди“? – попита Скофийлд.

– Ами, искам да кажа, че командосите в тази база са... и подсилени... не се сещам за по-точна дума.

– Как така подсилени?

– Усъвършенствани. Подобрени така, че да могат повече. Не сте ли си задавали въпроса защо се представят толкова добре на ученията? И защо продължават да се бият, когато всички останали припадат от изтощение?

– Да...

Франклин бързо продължи:

– Мускулите и общият им тонус се поддържат с анаболни стероиди. А кръвта им е с повишена окисляемост благодарение на инжекциите с изкуствен еритропротеин.

– Изкуствен еритропротеин? – повтори изумено Гант.

– Краткото му име е ЕПО – продължи Хърби. – Това е хормон, който стимулира производството на червени кръвни телца в костния мозък и така увеличава количеството на кислорода в кръвта. Спортистите, изложени на големи натоварвания, и най-вече велосипедистите, го употребяват от години. Командосите от Седми взвод са по-силни от вас и могат да тичат цял ден. По дяволите, капитане, когато постъпиха тук, тези мъже и без това бяха доста яки, но оттогава всеки ден поглъщат най-новите постижения на фармацевтиката и сега са по-здрави, по-силни и поиздръжливи от всеки нормален човек.

– Ясно – отвърна Скофийлд. – Схванах картината. – Помисли си за малкия Кевин, който живееше в прозрачния куб на пет метра отук. – И само с това ли разполагате? Само с това ли се занимава базата? Да подсилва елитни бойци?

– Не – отвърна Хърби и хвърли предпазлив поглед към президента. – Усъвършенстването на командосите от Седми взвод е странична задача, защото те охраняват базата.

– Тогава с какво, по дяволите, се занимава тази база?

Хърби отново пое дъх, но тъкмо преди да отговори, се чу друг глас.

– В тази база се съхранява най-важната ваксина, разработвана някога в САЩ.

Скофийлд се обърна.

Говореше президентът.

Скофийлд се възхити на самообладанието му. Президентът все още носеше антрацитеночерния си костюм и вратовръзката. Със спретнато сресаната си посивяваща коса и добре познатото прошарено с бръчки лице приличаше на уважаван викториански търговец – уважаван викториански търговец, който се е потил здравата през последния час.

– Ваксина ли? – попита Скофийлд.

– Да. Ваксина против последния китайски генетичен вирус. Вирус, който поражавя само хора от бялата раса въз основа на тяхната ДНК. Агент, наречен „Китайски вирус“.

– И донорът на тази ваксина е?... – попита Скофийлд.

– ... е човек, плод на генно инженерство – довърши президентът.

– Какво?

– Човек, капитан Скофийлд, човек с променен още на ембрионален стадий генетичен код, така че да е неуязвим за Китайския вирус и чиято кръв се използва за производство на ваксина за целия американски народ. Човешка ваксина. Първото генетично изменено човешко същество на планетата, капитане. Малкият Кевин.

Скофийлд присви очи.

Това обясняваше много неща – безпрецедентната охрана на комплекса, визитата на президента и момчето, живеещо в прозрачния куб. Освен това президентът знаеше името на детето.

– Създали сте дете, което използвате като ваксина? Моите уважения, сър, но това не ви ли смущава?

Президентът се намръщи.

– В моята работа няма чисто черно и чисто бяло, капитане. Само сиво, безкрайно сиво. И в този сив свят аз трябва да вземам решения – трудни решения. Кевин е бил създаден много преди да стана президент, но след като аз бях избран, трябваше да дам разрешението си програмата да продължи. Дадох това разрешение. Не твърдя, че ми е било приятно, но когато сме изправени пред оръжие като Китайския вирус, нехуманните решения се превръщат в необходимост.

Настъпни мълчание. Книгата го наруши след няколко секунди.

– Какви са тези затворници на долното ниво?

– И животните? Тях за какво ги използват? – добави Джулиет.

Скофийлд се намръщи. Не беше влизал на ниво 5 и за пръв път чуваше за някакви затворници и животни.

– Животните се използват и в двата проекта – отговори Хърби Франклин. – Ваксината и усъвършенстването на Седми взвод. Мечките от остров Кодиак се използват заради съставките на кръвта им. Известно е, че по време на зимния си сън всички мечки имат изключително висока окисляемост на кръвта. Това беше фактът, който даде начало на изследването за подобряване на кръвта на командосите.

– А какво има в аквариумите? – попита Джансън.

Хърби се поколеба.

– Един много рядък вид гущери – комодски варани. Това са най-големите гущери на планетата, стигат до три метра, приблизително колкото обикновен крокодил. Имаме шест.

– Тях за какво ги използвате? – попита Скофийлд.

– Комодските варани живеят само в Индонезия. Много добри плувци са, плуват дори между островите, но също толкова добре се придвижват и на суша – могат да застигнат бягащ човек и го правят доста често. Имунната им система е нещо невероятно. Те са практически неуязвими за която и да било болест. Лимфните им възли произвеждат свръхконцентриран антибактериален серум, който е в основата на оцеждането им в продължение на стотици хиляди години.

Президентът се намеси.

– Продуктите на базата на кръвта на комодските варани са съвместими със строежа на човешката кръв и като такива са основа на имунната система на Кевин. Вземаме от Кевин кръвна плазма, която се използва за производството на серум, който може да се вкара в източниците на питейна вода в страната – водно-серумен разтвор – и така ще имунизираме цялото население срещу Китайския вирус.

– Слагате химикали в източниците на питейна вода! – удиви се Скофийлд.

– О, не се случва за пръв път. През 1989-а сложихме антиботулинова противоотрова, а през 1990-а – ваксина против антракс – заради Ирак. Американците не го знаят, но са ваксинирани против най-сериозните биологични оръжия по света.

– А защо държите и затворници? – попита Книгата. – Те за какво, са?

Дребният учен сви рамене.

– Затворниците са съвсем друга работа. Те не осигуряват нито кръвни продукти, нито серуми. Ролята им е съвсем проста. Използваме ги като морски свинчета при опити с ваксината.

– Господи! – изуми се Гант, когато видя списъка с имената на затворниците. След като им беше разяснил ролята на затворниците, Хърби беше распечатал имената им на един от компютърните терминали в лабораторията.

Бяха общо четиридесет и двама, всичките с по няколко доживотни присъди или осъдени на смърт, които бяха получили шанс да се спасят от електрическия стол.

– Изметта на изметта – каза Хърби.

Скофийлд беше чувал няколко имена.

Силвестър Маклийн – убиецът на деца от Атланта. Роналд Нунан – хлебар от Хюстън, застрелял няколко души със снайперска пушка. Лу-сифър Лиъри – серийният убиец от Финикс. Сет Гримшоу – прословутият главатар на Черната лига – ултражестока терористична организация, която твърдеше, че ООН е марионетка на САЩ.

– Сет Гримшоу ли? – обърна се Гант към Джулиет Джансън. – Не беше ли онзи, който...

– Същият – отвърна Джансън, като погледна нервно към президента. – В началото на февруари. Точно след встъпването в длъжност.

– О, Боже! – възкликна Гант. – Надявам се килиите им да са заключени както трябва.

– Добре. – Гласът на Скофийлд върна всички към настоящето. – Дайте да се съсредоточим тук и сега. Затворени сме в това помещение. Искат да убият президента. И ако той загине, радиопредавателят в сърцето му ще замлъкне и единадесет американски града ще се превърнат в дим.

– И то пред погледа на цяла Америка – добави Джансън.

– Не е задължително – каза президентът. – Защото Цезар не знае за директивата Линдън Джонсън.

– Каква е тази директива? – попита Скофийлд.

– Това е една особеност на Националната бедствена телевизия, за която знаят само президентът и вицепрезидентът. По същността си тя е нещо като предпазен клапан и е въведена в действие от Линдън Джонсън през 1967 година. Целта е да предпази Ен Би Ти от прибързана

употреба.

– И какво прави?

– Осигурява четиридесет и пет минутно закъснение на всяко излъчване по системата, освен ако не бъде въведен кодът на президента. С други думи, позволява четиридесет и пет минути за охлаждане на страстите и избягване на излишна паника, освен при най-драматични обстоятелства. Сега е 8:09 и първото предаване вече е излъчено, но ако намерим предавателя на Ен Би Ти в комплекса, можем да предотвратим поне следващите.

Скофийлд прехапа устни и се замисли.

– Трябва да има и друг начин. Нещо, което да направим, само ако се озовем на подходящото място и в подходящото време. – Той се обърна към Хърби. – Разкажи ни нещо повече за комплекса.

Хърби сви рамене.

– Какво да ви разкажа? Това е крепост. Преди е била централа на КВОСА. Когато е затворена, е затворена. Работата е в това, че според мен никой никога не е очаквал да бъде използвана като средство някой да бъде задържан вътре.

– Дори всичко да е заключено, все пак трябва да съществува някакъв начин за излизане – каза Скофийлд. – Нещо, което да отвори вратите, след като кризата отmine.

Хърби кимна.

– Да. Заключващият таймер.

– Какво е това?

– В случай на пълно затваряне се активира предпазна система с таймер. На всеки кръгъл час оцелелите в базата разполагат с пет минути, за да въведат един от трите възможни кода.

– Какви са тези кодове? – попита Гант.

– Нали знаете, че това съоръжение е построено така, че да издържи на мащабна размяна на ядрени удари между САЩ и бившия Съветски съюз. Кодовете са създадени с оглед на такова развитие на нещата. Възможни са само три кода. Първият просто продължава да държи базата затворена. Ядрената криза продължава и базата остава затворена. Вторият код предполага, че кризата е приключила, и обявява край на блокадата – блиндираните врати се вдигат и всички входове и изходи се отварят.

– А третият? – попита Гант.

– Третият е нещо като половинчата мярка – позволява навън да излезе вестносец. Оторизира отваряне на индивидуални изходи за

куриери, които да напуснат съоръжението.

– А какво става, ако до и пет не бъде въведен никакъв код? – попита Скофийлд.

– Мисълта ви е бърза, капитане. Точно тук е номерът. Ако не бъде въведен никакъв код, компютърът на комплекса е предупреден, че базата може да е завзета от врага, и дава още един шанс за въвеждане на код през *следващите* пет минути на кръгъл час. Ако и тогава не бъде въведен код, компютърът приема, че обектът е попаднал в ръцете на врага, и активира механизъм за самоунищожение.

– Механизъм за самоунищожение! – ахна Мозъчко. – Какъв?

– Сто мегатонна термоядрена глава, погребана под комплекса – отвърна Хърби.

– Господи...

– Не са ли я махнали след разпадането на СССР? – намеси се Гант.

– Не. Когато базата била преобразувана в хранилище на биологични оръжия, решили, че механизмът за самоунищожение може да потрива. Ако стане авария и вирусът се разпространи из съоръжението, целият заразен комплекс – включително самият вирус – ще бъде унищожен от свръхвисоката температура на термоядрения взрив.

– Добре – каза Скофийлд. – Значи, ако искаме да излезем, трябва да изчакаме петминутния прозорец на кръгъл час, да намерим компютър, свързан с централната мрежа, и да въведем правилния код.

– Точно така – отвърна Хърби.

– И какви са кодовете? – попита Скофийлд.

Хърби безпомощно сви рамене.

– Не знам. Аз мога да дам команда за заключване, ако вирусът се разпространи, но нямам пълномощия да я отменя. Само момчетата от ВВС могат...

– Извинете ме – обади се Джансън, – но не забравяме ли нещо?

– Какво например? – попита Мозъчко.

– Например Футбола. Куфарчето на президента. Онова, което откраднаха, за да му попречат да напусне комплекса. Той трябва да полага дланта си върху анализатора на всеки деветдесет минути, иначе плазмените бомби в градовете ще гръмнат.

– По дяволите! – сепна се Скофийлд. Изобщо беше забравил за Футбола. Той погледна часовника си.

Беше 8:12.

Всичко беше започнало в 7:00. Което означаваше, че президентът трябва да е при куфарчето в 8:30.

Той вдигна поглед към останалите.
– Къде е Футбола?
– Ръсел каза, че щели да го оставят в главния хангар на приземното ниво – каза президентът.
– Какво мислиш? – обърна се Гант към Скофийлд.
– Мисля, че не разполагаме с голям избор. Трябва по някакъв начин да съберем ръката му и куфарчето.
– Но това не може да продължава до безкрай.
– Вярно, не може. По някое време ще трябва да измислим дългосрочно решение. Но дотогава се налага да се справяме с краткосрочни.
– Ако изведем президента горе, ще е равносилно на самоубийство – каза Джансън. – Те сто на сто ни очакват.
– Права си. – Скофийлд стана. – И затова няма да го правим. Ще направим точно обратното. Ще донесем Футбола тук.

– Първото, което трябва да направим – каза Скофийлд, – е да се погрижим за камерите. Докато камерите работят, нямаме никакъв шанс. – Той се обърна към Хърби Франклин. – Къде е централното разпределително табло?

– Мисля, че е в хангара на ниво 1, на северната стена.
– Добре. Майка, Мозъчко, погрижете се за тези камери. Ако се наложи, прекъснете захранването. Не ме интересува, просто изключете наблюдаващата система. Ясно ли е?
– Ясно – отвърна Майката.
– Вземете и доктор Франклин. Ако е излъгал, застреляйте го.
– Ясно – Майката изгледа Хърби с подозрение. Хърби една не се задави.

– А ние какво да правим? – попита Джулиет.
Скофийлд закрачи към късата рампа, водеща към огромната шахта на елеваторната платформа.

– Останалите отиваме горе да поиграем футбол.

– Рестартирането на системата завърши...
– Статус? – попита Ръсел.

Десет минути по-рано, по време на втората изява на Цезар по Ен Би Ти, електрозахранването на целия комплекс беше излязло от строя и някои от второстепенните системи бяха изключени.

– Потвърждавам: основното захранване беше прекъснато – каза

един от радиооператорите. – В момента използваме аварийното захранване. Всички системи функционират.

– Изгубихме увеличеният сателитен образ на околността. В момента подновявам връзката със сателита...

Друг оператор:

– Прието. Основното захранване е било прекъснато в разпределителната кутия на ниво 1 точно в 08:00 часа от оператор 008–72...

– Осем-седемдесет и две ли? – намръщи се Цезар.

– Сър, нямаме визуална обратна връзка. След изключването на основното захранване камерите не работят...

Цезар присви очи.

– Всички части, докладвайте.

– Тук Алфа – чу се гласът на Кърт Логан. – Превключваме на друга честота. Възможно е врагът да се е сдобил с наше радиооборудване...

– ... Честотата превключена – отговори старшият оператор. – Продължавай, Алфа Едно...

– Намираме се в хангара на ниво 2. Отиваме към пътническия асансьор за randevu в главния хангар. Докладвам шестима мъртви...

– Тук Браво Едно, ние сме в главния хангар и покриваме Футбола. Целият личен състав е налице. Нямаме жертви...

– Тук Чарли Едно. Придвижваме се в тандем с Ехо през общото помещение на ниво 3. Имаме един загинал и двама ранени от онази гадост с АУАКС-а преди малко. Разбрахме, че врагът е бил видян за последно на ниво 4. Подготвяме се за навлизане през люковете между нива 3 и 4. Чакам съвет...

– Чарли и Ехо тук Контрол... – прекъсна го Ръсел. – Продължавайте да ги гоните. Не могат да бягат вечно.

– Тук Делта. Ние сме още на ниво 5. Нямаме жертви. Когато разбихме вратата на ниво 5, целите бяха стигнали до ниво 4 по рампата. Имайте предвид, че наводнението в затвора на 5 е сериозно. Чакаме инструкции...

– Делта, тук Цезар – спокойно каза Ръсел. – Върнете се на ниво 6 и покрийте X-релсовите изходи...

– Прието, сър.

Двадесет командоси в черни униформи затичаха в колона по един от коридорите в жилищната зона на ниво 3 – части Чарли и Ехо.

Стигнаха до един херметичен люк в пода, голям колкото да премине един човек. Командирът въведе код и кръглият капак се разхерметизира със свистене, разкривайки широкото около половин метър

пространство между пода на ниво 3 и тавана на 4. Точно под него имаше още един херметичен люк – входът към ниво 4.

Един от командосите се провря в тясното пространство.

– Контрол, тук Чарли Едно – каза Уилис Питона в шлемофона си. – Намираме се при люка към лабораторията на ниво 4. Подготвяме се за шум откъм тавана.

– Действайте – отговори гласът на Цезар.

Питона кимна на командоса в дупката.

Той натисна бутона за херметизация и капакът на люка падна на пода три метра по-надолу. След това скочи на ниво 4. Последваха го още трима с готови за стрелба автомати.

Нищо.

Лабораторията беше празна.

Откъм стените се дочу глух механичен звук.

Командосите се обърнаха като един.

Хидравличната елеваторна платформа се движеше.

Части Чарли и Ехо се затичаха по наклона от лабораторията към елеваторната шахта.

Пристигнаха тъкмо навреме, за да видят как дъното на огромната самолетна платформа се издига над главите им и се отправя към главния хангар.

Питона заговори в шлемофона си:

– Контрол, тук Чарли Едно. Отиват за Футбола.

Гигантската самолетна платформа се издигаше шумно в бетонната шахта.

Движеше се бавно, понесла върху себе си останките на потрошения АУАКС.

Самолетът лежеше килнат напред, като ранена птица, със забоден надолу нос, вирната счупена опашка и широко разперени криле. Невредимият радарен купол стърчеше над цялата жалка картина.

Масивният елеватор напредваше през гресираната бетонна шахта.

Докато преминаваше покрай вратите на хангара на ниво 1 обаче три миниатюрни фигури скочиха от платформата и изтичаха в подземния хангар.

Това бяха Майката, Мозъчко и тежко дишащият след тях Хърби Франклин.

Отиваха да изключат централното разпределително табло, в което, според Франклин, се намираще системата на наблюдение на Обект 7.

Командосите от Седми взвод бяха излезли от хангара доста отдавна и той беше абсолютно пуст. Двата бомбардировача „Стелт“ и самотният SR-71 стърчаха безмълвно в подземие като трио заспали стражи.

Майката си погледна часовника и долепи гръб до лявата стена на хангара.

8:20.

Десет минути, та президентът да стигне до Футбола.

Докато се промъкваше покрай стената и оглеждаше помещението за врагове, забеляза един голям правоъгълен бокс. Триметровата стоманена врата на бокса висеше полуразрушена на пантите си.

– Ами да – каза тя.

– Какво? – попита Хърби зад гърба ѝ.

– Скоро се счепкахме тук с онези от Седми взвод. Те изстреляха два стингъра – единият удари този бокс, а другият проби някакви резервоари за вода над вратата на пътническият асансьор.

– О! – каза Хърби.

– Я да видим какво е останало.

Малко по-нагоре огромната елеваторна платформа се издигаше към главния хангар.

Първи се показаха над ръба на квадратната шахта останките на АУАКС-а.

След това обезобразената опасна част на фюзелажа...

... след това съвсем здравият радарен купол...

... след това прекършените крила...

Останалата част от потрошения самолет се издигна бавно и тогава с едно гръмко буум! Платформата се закова наравно с ръба на шахтата.

Настъпи продължителна тишина.

Навсякъде из приземния хангар личаха следите от битката, която се беше разразила тук преди час и половина.

МП Едно – все още прикачен към влекача си – стоеше от западната страна на платформата, а полуразрушеният му близник Найтхоук Две и хлебарката му стърчаха северно от платформата, близо до пътническият асансьор.

От източната страна на АУАКС-а обаче се виждаше нещо съвсем ново: екип от десет командоси от Седми взвод – част Браво –

разположени между елеваторната платформа и вътрешната сграда, прикрити зад полукръгла барикада от дървени палети и контейнери „Самсонайт“.

Върху стола в центъра на барикадата лежеше отворен един познат стоманен куфар, от чиято вътрешност проблясваха червени и зелени лампички и осветяваха клавиатура и стъклена подложка на анализатор на отпечатъци.

Футбола.

Капитан Бруно Макконъл Боата – сивоокият командир на част Браво – огледа подозрително обезобразения АУАКС.

Счупеният самолет просто стърчеше в центъра на огромния хангар – притихнал, неподвижен – чудовищна купчина старо желязо.

Тишина.

– Какво става при вас, Майка? – прошепна гласът на Скофийлд в слушалката ѝ, която бяха взели от един загинал агент на Секретната служба.

Долу на ниво 1 Майката проучваше повреденото разпределително табло. Ракетата беше унищожила половината. Останалата половина не беше в много добро състояние – някои устройства работеха, други висяха на разтопените си кабели, изтръгнати от гнездата. В момента Хърби Франклин тракаше по клавиатурата на оцелелия компютърен терминал.

– Секундичка – отговори тя в микрофона на китката си.

– Ей, Айнщайн, какво става?

Франклин се намръщи.

– Нищо не разбирам. Някой вече е идвал тук преди двадесет минути, точно в осем часа. Прекъснал е основното захранване. В момента цялата база е на аварийно захранване...

– Можеш ли да изключиш камерите?

– Няма нужда. Били са отрязани, когато е било прекъснато основното захранване. – Хърби се обърна към Майката.

– Вече са изключени.

Горе в главния хангар вратите на пътническия асансьор се отвориха.

От кабината излязоха Кърт Логан и останалите трима оцелели от част Алфа, и се запътиха към Боата.

– Какво става? – попита Логан.

– Нищо... – отговори Боата. – Засега.

* * *

– Контрол, тук Чарли Едно – разнесе се гласът на Уилис Питона от високоговорителите в контролния център. – На ниво 4 няма никого.

– Прието, Чарли Едно. Качете се на приземното ниво с пътническия асансьор. Ехо да останат долу. Цезар каза да обикаляте из най-долните нива. Изгубихме всякакъв образ от камерите и някой трябва да наглежда...

На ниво 1 Майката включи микрофона на китката си.

– Плашило, Майката съм. Камерите са изключени. Повтарям: камерите са изключени. Отиваме към самолетната шахта.

– Благодаря, Майка.

– Хайде на работа – обърна се Скофийлд към президента, Книгата и Джулиет в тъмнината.

Погледна часовника си:

8:25:59

8:26:00

Наистина се налагаше да побързат.

– Лисица, Елвис, Сексмашина, готови. Тръгваме на нула. Три...

Главният хангар тънеше в тишина.

– Две...

МП Едно стърчеше на десет метра от останките на АУАКС-а и блестеше под изкуственото осветление.

– Едно...

Командосите от Браво не сваляха очи от боинга. Показалците им държаха спусъците на автоматите.

– ... нула.

Скофийлд натисна бутона на миниатюрното дистанционно управление на едната от циклонитовите гранати, която беше взел от трупове-те на командосите в карантинната зона. Скритият в алуминиева черупка експлозив беше шест пъти по-мощен от С4 и поразяващата му сила беше огромна, истински супервзрив.

В мига, в който натисна бутона, циклонитовата граната в

пилотската кабина на АУАКС-а избухна и обсипа хангара с огнен дъжд от стъкло и шрапнели.

И тогава всичко се случи едновременно.

Част Браво се хвърли на земята, за да се прикрие от експлозията.

Върху главите им се посипаха парчета горящ метал, които се забиха в дървената барикада като стрели в мишена за дартс.

След като се окопитиха, командосите видяха три сенки, които излязоха от вентилационната шахта под МП Едно.

– Ето ги! – посочи Боата.

Едната фигура излезе изпод президентския хеликоптер, а другите две се шмугнаха в отворения люк на корема му.

Само след миг двигателите на МП Едно оживяха. Роторите му се разпериха и се завъртяха, макар влекачът да продължаваше да е закрепен за задния му колесник.

Върху самотния пехотинец, който беше изскочил изпод корема му – Сексмашината – се посипа град от куршуми. Той се затича към влекача и го откачи от колесника, след което се вмъкна в тясната кабина на хлебарката.

– Какво правят, по дяволите?... – възкликна невярващо Кърт Логан, когато влекачът зави покрай елеваторната шахта и се насочи право към командосите, които охраняваха Футбола. После викна на Боата и хората му:

– Стреляйте!

Те откриха огън.

Картечният откос разби предното стъкло на влекача.

Сексмашината се сниши под арматурното табло в шофьорската кабина. Куршумите разкъсаха облегалката и пълнежът се разхвърча из кабината.

Хлебарката продължи да се носи с пълна скорост през хангара.

В този момент МП Едно изведнъж се вдигна във въздуха и резониращият в затвореното пространство грохот на двигателите му заглуши всички останали звуци.

Гант беше поела управлението, а Елвис прещракваше безброй ключове.

– Елвис! Пукай ракетите! – извика Гант. – И гледай да не уцелиш Футбола!

Ракетата „Хелфайър“ със съскане се отдели от гнездото си под ко-рема на хеликоптера, остави снежнобяла следа и се насочи с безумна скорост към вътрешната сграда в източната част на хангара.

Удари я в самия център – точно над главите на охраняващите Фут-бола командоси – и се взриви.

Средната част на сградата се превърна в порой от стъкло и парчета от плоскости. Цяла секция от стъкления втори етаж се свлече зад командосите.

Те побягнаха от отломките, но налетяха на друга опасност: летяща-та към тях хлебарка на Сексмашината.

Настъпи хаос.

Ад.

Пандемониум.

Точно според плана на Скофийлд.

Той наблюдаваше объркването от основната кабина на повредения АУАКС. Часовникът му показваше:

8:27:50

8:27:51.

Оставаха две минути.

– Книга, хайде. – Той се обърна към Джулиет и президента. – Вие останете тук, докато намерим Футбола. Ако можем, ще го донесем. Ако не, ще трябва да излезете.

Скофийлд и Книгата изскочиха от дупката в опашката на самолета и се втурнаха през хангара.

В същия миг шестте цеви на миникарточницата „Вулкан“ под носа на хеликоптера изригнаха унищожителен огън.

Командосите, които вече търчаха във всички посоки, се разпръснаха още по-хаотично. Някои се скриха зад барикадата, други намериха убежище сред развалините на АУАКС-а и започнаха да стрелят по президентския хеликоптер.

Куршумите отскачаха от бронираното предно стъкло на пилотската кабина, където беше Гант. Стените на големия „Сикорски“ можеха да издържат пряко попадение на ракета земя-въздух, така че стрелбата изобщо не я притесняваше.

До нея Елвис кръстеше „И-ху!“ и ръсеше куршуми по командосите.

* * *

Скофийлд и Книгата наближиха командосите, които охраняваха Футбола.

Движеха се в пълен синхрон, с вдигнати автомати, и стреляха – много странно – по бясната хлебарка на Сексмашината и по МП Едно.

Фактът, че стреляха по собствените си хора, се обясняваше най-добре от това, че бяха облечени в черните дрехи, черните бронезилетки и закриващите половината лице газови маски на командоси от Седми взвод – униформи, които бяха съблекли от труповете в зоната за карантина на ниво 4.

Стигнаха до барикадата и Скофийлд видя Футбола на стола.

След което видя въжето.

– Мамка му!

Президентският куфар беше прикован с дебело метално въже към една скоба на пода. Въжето приличаше на титаниево.

Часовникът.

8:28:59

8:29:00

– Мамка му! – Скофийлд включи микрофона на китката си. – Джансън! Футбола е прикован към пода. Не можем да го вземем. Доведи президента.

– Окей – чу се отговор.

– Лисица! Сексмашина! Дайте ми още половин минута хаос! След това знаете какво.

– Както кажеш, Плашило! – отговори Лисицата.

– Разбрано, шефе! – обади се и Сексмашината.

Джансън и президентът изскочиха от дупката в опашката на самолета – също в пълни бойни униформи на Седми взвод – и също стреляха по хлебарката на Сексмашината.

Джансън държеше зигзауера си с две ръце като професионалист. Президентът не беше толкова печен, но се справяше съвсем прилично за човек, който никога не е служил в армията.

МП Едно описа широк кръг в огромния хангар – заглушаваше всички останали шумове.

Влекачът на Сексмашината зави покрай барикадата, която защитаваше Футбола, направи рязък ляв завой, прегази няколко отломки от АУАКС-а и изчезна зад него.

* * *

На първия етаж на вътрешната сграда Цезар наблюдаваше хаоса долу.

Видя самоубийствените маневри на президентския хеликоптер в затвореното пространство на хангара! Видя хлебарката, която се врязва в останките на АУАКС-а върху платформата.

Видя и собствените си командоси, които стреляха по тези две неочаквани заплахи така, сякаш бяха очаквали всякаква организирана атака, но не и чак такава лудост.

– Мамка му! – изрева той. – Къде са Чарли?

– Още се изкачват с асансьора, сър.

И тогава, докато наблюдаваше командосите си в хангара, в една секунда на пълна яснота Цезар го видя и челюстта му увисна.

– Не...

За негово най-огромно удивление единият от хората му се приближи до Футбола – около който, разбира се, продължаваха да стоят неколцина от Браво, само че гледаха в други посоки – свали едната си черна ръкавица и под зорките погледи на трима други самозванци в черни униформи прокара длан по стъклената плочка на анализатора.

Часовникът на Скофийлд продължаваше да отброява секундите.

8:29:31

8:29:32

Сред рева на хеликоптерните двигатели и какофонията на стрелбата, президентът се приближи към куфарчето, охраняван от Скофийлд, Книгата и Джулиет Джансън.

Свали ръкавицата си, огледа се още веднъж и мина покрай Футбола, като постави небрежно длан върху анализатора в секундата, когато таймерът на екрана показва 0:24.

Куфарът издаде звук и таймерът моментално превключи от 0:24 на 90:00, след което отново започна да отброява секундите.

Скофийлд видя, че работата е свършена, и заедно с Книгата се приближи до президента и Джансън.

– Вдигайте автоматите и стреляйте – каза и поднесе китката си до устните. – Лисица, Елвис, Сексмашина: изчезвайте. Ще се видим на долния етаж. Майка, платформата. Бързо.

Майката стоеше в огромния хангар на ниво 1 и гледаше към елеваторната шахта.

Дъното на платформата висеше на седемдесет метра отгоре и шумът от битката се чуваше чак тук.

Тя натисна бутона за повикване, платформата се разтресе рязко и започна да се спуска.

В контролната зала над хангара Цезар сграбчи микрофона.

– Боа! Logan! Президентът е горе! Мина под носовете ви, пипна анализатора и сега се оттегля към елеваторната платформа. За Бога, облечен е в нашата шибана униформа!

В главния хангар Кърт Logan се извърна на място и ги видя – четиримата командоси от Седми взвод върху бавно спускащата се платформа. Майорът забрави МП Едно и подивялата хлебарка.

– Платформата! – изкрещя той. – Браво, бързо при платформата! Алфа, заемете се с хеликоптера и убийте тая шибана хлебарка!

МП Едно беше изпълнил диверсантската си мисия си и вече се снижаваше. Гант приземи огромния хеликоптер на същото място, откъдето го беше вдигнала – над вентилационната шахта до източния край на елеваторната платформа, след което с помощта на Елвис намести машината така, че люкът отдолу да е точно над отвора на шахтата.

После скочи и се затича натам. Елвис се хвърли към лявата врата и я отвори за Сексмашината.

Сексмашината скърцаше със зъби от болка.

За разлика от МП Едно, волвото, което шофираше, не беше блиндирано и поемаше целия огън на Седми взвод.

Гумите свистяха, куршумите се забиваха, хвърчаха стъкла.

Сега трябваше да се добере до МП Едно. Най-големият проблем обаче възникна, когато Скофийлд се обади, а хлебарката току-що беше направила завой, за да мине отново покрай командосите до източната част на платформата.

Затова сега се намираше от другата страна на платформата, а не от тази, където се намираше МП Едно, а самата платформа се спускаше бавно и нямаше как да мине по нея.

Трябваше да я заобиколи.

Трима командоси изскочиха пред него и откриха огън.

Курушумите свистяха из шофьорската кабина.

Два от тях се забиха в лявото му рамо. Бликна кръв.

Сексмашината изрева.

Следващият откос гръмна двете предни гуми и Сексмашината изгуби контрол над машината. Изведнъж се озова в опасна близост до шахтата и до триметровата пропаст, образувана от бавно спускащата се платформа.

Успя някак да не падне в шахтата. Закачи с едното колело ъгъла на огромната квадратна дупка, профуча покрай командосите, които го обсипаха с куршуми, и се насочи с огромна скорост към Найтхоук Две, който все още стоеше до северната стена на хангара – прикачен за влекача си, с пробита пилотска кабина – същата, която Книгата беше напуснал преди час и половина.

Елвис видя как Сексмашината за малко не падна в шахтата, видя отчаяния набег на Сексмашината към Найтхоук Две, видя как тухлоподобният влекач се заби в разбития хеликоптер.

След това видя тримата командоси, които се затичаха към катастрофиралата хлебарка.

– О, не...

Междувременно Скофийлд, Книгата, Джулиет и президентът – все още в черните униформи на Седми взвод – също се сражаваха.

Елеваторната платформа продължаваше да се спуска в ямата. Останките на АУАКС-а все така лежаха върху платформата и всичко това представляваше някакъв ад от огъната стомана.

Седем командоси от част Браво тичаха сред останките.

Скофийлд поведе групата си покрай източната стена на шахтата към нещо, което беше подготвил предварително.

Ето го!

Парчето от крилото лежеше точно там, където го беше оставил – прикриваше една секция от пода между северната и източната стена. Книгата му помогна да вдигне отчупеното крило и отдолу се откри голяма квадратна дупка.

Страната на квадрата беше малко по-малка от два метра. Това беше онази част от голямата платформа, която обикновено приютяваше независимия миниелеватор.

Точно сега миниплатформата стоеше неподвижно в ъгъла на пет метра по-надолу и ги чакаше.

Скофийлд беше оставил крилото върху дупката, за да не забележат командосите този изход.

Той беше пътят им за отстъпление.

– Сексмашина! Жив ли си! – крещеше в микрофона си Елвис от пилотската кабина на МП Едно.

– Ох, мамка му! – долетя изпълнен с болка глас.

– Можеш ли да ходиш?

– Изчезвай, братле. Аз съм свършил. Прострелян съм и си счупих глезена.

– Ние не изоставяме никого – намеси се твърдо друг глас на същата честота.

Гласът на Скофийлд.

– Елвис. Ти и Лисицата изчезвайте. Аз съм по-близо... Ще се погрижа за Сексмашината. Сексмашина, стой там. Идвам.

Платформата продължаваше да се спуска. Скофийлд вдигна поглед нагоре.

– Какво правиш? – попита Книгата.

– Отивам да взема Сексмашината – отвърна той и огледа повредения фюзелаж на АУАКС-а. Носът му все така сочеше надолу, а задницата – нагоре. Издигнатата опасна част на самолета още стърчеше над ръба на шахтата. Но това нямаше да е за дълго. Платформата се движеше неумолимо надолу и задницата на фюзелажа скоро щеше да се озове под ръба.

– Свалете президента долу – каза той на Книгата и Джулиет.

– Какво си намислил? – попита Джулиет.

– Отивам да си прибера човека. Ще се видим долу.

И закрачи през гората от метал.

Книгата и Джулиет го погледнаха за миг, след което се заеха със собствените си задачи. Трябваше да стигнат до миниplatformата.

Скофийлд затича по наклоненото ляво крило на разрушения АУАКС.

Стигна до върха и използва няколко вдлъбнатини във фюзелажа, за да се покачи на очукания покрив. В този миг двама командоси от част Браво го забелязаха и почнаха да стрелят.

Но Скофийлд не спря. Продължи да тича, криволичейки по

наклонения покрив на боинга право към опашката, която всеки момент щеше да се скрие под ръба на шахтата.

Стигна най-високата точка на самолета точно когато тя отминаваше ръба на шахтата и скочи върху излъскания бетонен под на хангара на пет метра от катастрофиралата хлебарка на Сексмашината.

Вдигна глава и видя тримата командоси, които се приближаваха към вратата на пилотската кабина.

Сексмашината видя дулото на автомата Р-90 на няколко сантиметра от лицето си и въздъхна.

Газовата маска скриваше половината лице на командоса, но не и очите му. В тях се четеше огромно задоволство.

Сексмашината затвори очи и зачака края си.

Баам!

Краят не дойде.

Той отвори объркано очи – и видя как останалият с половин глава ексекутор залитна и се свлече на пода като в забавен кадър.

Другите двама командоси се извърнаха рязко и веднага бяха покосени. Фигурите им изчезнаха от полезрението на Сексмашината и там за негово огромно удивление се появи...

Плашилото.

В черна униформа на Седми взвод.

– Хайде – каза Скофийлд. – Да се махаме оттук.

Книгата скочи от три метра височина върху неподвижната миниплатформа, където вече го очакваха Джулиет и президентът.

Тук, в сянката на голямата платформа, беше тъмно.

В момента, когато всички се озоваха на миниплатформата. Джулиет натисна един бутон в малкото табло на пода.

Независимата платформа бързо се плъзна надолу по собствените си релси. Беше много по-бърза от голямата.

Докато измъкваше Сексмашината от кабината на влекача. Скофийлд забеляза няколко оръжия, които се бяха изсипали от експлодиралата пилотска кабина на Найтхоук Две – два автомата МР-10, няколко гранати, един лъскав 44-калибров полуавтоматичен пистолет „Пустинен орел“ и – което го зарадва най-много – две оръжия с форма на пушка, все още в черните си кожени кобури за гръб, които при експлозията

навярно бяха изпаднали от оръжейната на Найтхоук Две.

Приличаха на автомати, но цевите им бяха широки и къси и имаха две ръкохватки. От дулата им обаче се подаваха хромирани куки с подобни на луковици магнитни глави.

Това бяха прословутите „Армалайт“ МН-12 Магхук, автоматични куки с мощен магнит за залепване към метални повърхности.

– Охо... – възкликна Скофийлд, грабна двата магхука и подаде единия на Сексмашината. Грабна и един МР-10 и големия пистолет „Пустинен орел“, който затъкна в колана си...

Дзън!

Вратите на пътническия асансьор изведнъж се отвориха...

... и изсипаха десет въоръжени до зъби командоси.

Уилис Питона и част Чарли.

Очите на Питона едва не изхвъркнаха при гледката на застаналия на няколко метра от него Скофийлд, облечен отгоре на всичко в униформа на Седми взвод.

Командосите вдигнаха автоматите.

– Мамка му – изръмжа Скофийлд, набута Сексмашината обратно в кабината на влекача и също се хвърли вътре, за да избегне пороя от курушуми.

Скофийлд превключи рязко на задна скорост – помоли се от все сърце влекачът да тръгне – и настъпи газта.

Влекачът подскочи и с хвърлящи искри задни гуми се изскубна от останките на Найтхоук Две.

Хлебарката се понесе като бясна със задницата напред, мина на косям покрай ръба на шахтата и се насочи към изоставената барикада.

След като се обърна, за да погледне накъде се е понесъл, Скофийлд забеляза барикадата, но с една секунда закъснение.

Натисна спирачките и тритонното возило се завъртя на 180 градуса. Муцуната на хлебарката описа дъга и помете барикадата.

Хлебарката се закова на място.

Скофийлд заби глава в несъществуващото предно стъкло. Вдигна очи, за да види къде е попаднал, и с изненада установи, че вратата на кабината се намира на не повече от метър от стола, върху който лежеше президентският куфар – Футбола.

Божичко!

Дръжката му все така беше прикована към пода с титаниевото въже, но тъй като президентът го беше нулирал само преди няколко минути, командосите съвсем правилно бяха решили, че единствената му

грижа оттам нататък ще е да избяга от това място.

И сега Футбола беше на стола, абсолютно неохраняван.

Скофийлд не пропусна възможността и изскочи от шофьорската кабина.

Командосите от Чарли се приближаваха и обсипваха хлебarkата с килограми олово.

Скофийлд се прикри зад масивния влекач, извади от джоба си единия от миниатюрните лок-бластери на Седми взвод, закрепил го на скобата, към която беше привързан куфарът, натисна бутона и побърза да се отдръпне.

Едно...

Две...

Три...

Взривът беше кратък и отсечен.

Титаниевото въже се откъсна от пода и Футбола беше свободен. Скофийлд го грабна и се хвърли в кабината тъкмо когато командосите стигнаха до хлебarkата.

Двама се хвърлиха към задницата ѝ и се вкопчиха в нея. В същия момент Скофийлд натисна педала на газта. Внезапният старт завари командосите неподготвени и единият падна по задник на пода.

Рефлексите на втория бяха по-добри. Той пусна автомата си и се вкопчи в покрива на влекача с две ръце.

Скофийлд подкара хлебarkата покрай южната страна на огромната елеваторна шахта – със свистящи гуми, ревящ двигател и излишен пасажер на покрива.

Източно от шахтата беше МП Едно – роторите му продължаваха да се въртят.

Точно там трябваше да се озове. Да паркира до МП Едно, да влезе вътре и да изчезне през долния люк и оттам във вентилационната шахта.

Но надеждите му станаха на пух и прах, когато трима командоси излязоха иззад президентския хеликоптер с вдигнати автомати.

Чакаха го.

Незнайно защо обаче не стреляха.

„Защо не стре...“

Малкият прозорец зад главата на Скофийлд изведнъж се взриви и обсипа двамата морски пехотинци със стъкла. Две ръце в черни ръкавици посегнаха към главата му. В едната имаше нож!

Командосът, който беше останал на покрива, се опитваше да го убие.

Скофийлд инстинктивно сграбчи ръката с ножа, но другата го стисна зверски за лицето.

Хлебарката продължаваше да се носи към МП Едно, със спукани предни гуми. Той се бореше за живота си.

Без да пуска ръката с ножа, Скофийлд видя как хеликоптерът отпред се уголемява, видя въртящия се опашен ротор – размит кръг от движение на сто и осемдесет сантиметра от земята, с няколко сантиметра по-високо от покрива на хлебарката.

И реагира на секундата.

Изви рязко волана на влекача и го подкара към перката.

От покрива се чу писък, който секна, когато роторът отрязва главата на командоса и по покрива на кабината шурна кръв.

Тримата командоси до хеликоптера побягнаха, за да не ги прегазят влекачът.

Хлебарката излезе от другата страна на хеликоптера и спря пред огромната дупка на елеваторната шахта.

Платформата продължаваше бавно да се спуска. Подобният на чиния купол на АУАКС-а вече беше на три метра под ръба.

Скофийлд форсира двигателя.

Сексмашината се досети какво мисли да направи и викна:

– Ти си луд бе!

– Няма друг начин – отвърна Скофийлд. – Дръж се.

И отпусна съединителя.

Хлебарката се стрелна към ръба на шахтата.

Куршумите се забиваха в нея.

Скофийлд стисна волана.

Хлебарката стигна до ръба на елеваторната шахта и полетя надолу...

Платформата вече се беше спуснала на десет метра под пода на хангара, но благодарение на тялото на самолета – и на невредимия купол – хлебарката се стовари само от три метра.

Влекачът се приземи с трясък точно върху наклонената чиния на радара.

Тя беше от титаниева сплав, много здрава, и устоя геройски.

Същото не се отнасяше обаче за подпорите на купола.

Те се прекършиха като сухи вейки. Тялото на самолета под купола също пропадна.

Цилиндричният фюзелаж на АУАКС-а се смачка като алуминиева кутия под тежестта на влекача и омокоти падането му.

Куполът пропадна във фюзелажа и послужи като рампа, която позволи на хлебарката да мине по тавана на самолета и да се спусне по прекършеното ляво крило.

Скофийлд успя някак да натисне спирачките и хлебарката се завъртя и спря на сантиметри от стената на шахтата, точно до дупката, където обикновено се намираше независимата миниplatforma.

Скофийлд изскочи от кабината и измъкна Сексмашината. В същия момент няколко командоси изникнаха иззад гората от изкривена стомана и откриха огън.

Но бяха твърде бавни.

Мъжете от Седми взвод наблюдаваха изумено как Скофийлд подава Футбола на Сексмашината, премята ръцете на ранения върху раменете си и без да му мигне окото, скача в дупката на платформата.

Изглеждаха като джуджета на фона на огромната самолетна платформа.

Сексмашината продължаваше с всички сили да стиска раменете на Скофийлд, без да изпуска Футбола. Това обаче не му пречеше да крещи пронизително.

Сивата бетонна стена се изнизваше покрай тях с огромна скорост.

Докато падаше, Скофийлд погледна надолу и видя струящия от отворената врата на хангара на ниво 1 квадрат бяла светлина, който падаше върху миниplatforma на седемдесет метра по-надолу, и извади магхука.

Не можеше да стреля по долната страна на основната платформа. Обсегът на въжето на магхука беше само петдесет метра и нямаше да му стигне.

Трябваше да изчака още петнадесет метра и тогава...

Успя да закачи куката за една стърчаща от бетонната стена метална скоба, която крепеше сноп дебели кабели, минаващи по цялата дължина на шахтата.

Продължиха да падат. Въжето се развиваше със свистене над главите им.

Мини платформата се приближаваше с ужасяваща скорост...

Смон!

Увиснаха само на метър над миниplatforma, точно пред вратата

към хангара на ниво 1.

Скофийлд натисна черния бутон на дръжката и освободи захвата на куката – задейства се механизъм, който нави свободното въже. Натисна го съвсем навреме и скочи от един метър, като хвана Сексмашината през кръста.

В мига, когато ботушите им докоснаха пода, видяха, че имат компания.

На вратата на хангара стояха Книгата, Джулиет и президентът. А също и Майката, Мозъчко и Хърби Франклин.

– Само някой да се е пошегувал на тема „падна ни път насам“ и ще му строша главата каза Майката.

* * *

– Да се махаме – каза Скофийлд, докато прибираше магхука. Голямата платформа продължаваше да се спуска с бръмчене и с товара си от Седми взвод.

Забързаха към рампата в другия край на огромния хангар. Книгата и Майката помагаша на Сексмашината.

– И сега какво? – попита Джулиет Джансън.

– Президентът е с нас – каза той. – Футбола също. Тъй като Футбола беше единственото, което го задържаше тук, предлагам да напуснем купона. Това означава, че трябва да намерим мрежов терминал и да отворим изход през следващия петминутен прозорец. Да си продължават шоуто без нас.

– Доктор Франклин – обърна се той към учения, когато пое на надолу по спираловидната рампа – къде е най-близкият компютър на охранителната система? Трябва да излезем през следващия петминутен прозорец.

– На това ниво са два – единият е в офиса на хангара, а другият е в главното разпределително табло.

– Не можем да останем тук. Ще ни настигнат всеки момент.

– Другият най-близък е на ниво 4, в зоната за карантина.

– Значи отиваме там.

В слушалката на Скофийлд се чу женски глас:

– Плашило, тук Лисицата. Ние сме на дъното на вентилационната шахта. Какви задачи имаш за нас?

– Можете ли да минете от другата страна на дъното?

– Можем.

– Елате в лабораторията на ниво 4 – каза Скофийлд в микрофона на

китката си.

– Разбрано. Обаче ние... ами... прибрахме няколко нови пасажери.

– Чудесно – отговори Скофийлд. – До скоро.

Спуснаха се по рампата към ниво 2 и стигнаха до отвора в пода, откъдето почваше аварийното стълбище. Скоро се озоваха пред тежката противопожарна врата към зоната за карантина на ниво 4.

Мозъчко натисна вратата.

Тя се отвори без никакво усилие.

Скофийлд се разтревожи. Това беше една от вратите, които преди малко бяха заключили и препречили. Сега беше отключена. Той вдигна ръка всички да внимават.

Мозъчко кимна и отвори вратата безшумно. Майката и Книгата се промъкнаха вътре с насочени автомати.

Нямаше нужда да стрелят.

Карантинната камера беше пуста, ако не се брояха трупове по пода, останали от предишната им схватка със Седми взвод.

Джулиет и президентът влязоха след тях, като прекрачиха телата. Скофийлд ги последва – носеше Сексмашината на гърба си.

На стената вдясно, зад подобните на телефонни будки камери, имаше два компютърни терминала.

– Доктор Франклин, почвайте работа – каза Скофийлд. – Мозъчко, иди с него. Вижте какво трябва да направим, за да се измъкнем от този капан. Книга, поеми Сексмашината. Майка, провери в лабораторията за превързочни материали.

Майката тръгна към лабораторията от другата страна на преградната стена.

Книгата отиде да затвори вратата и възкликна:

– Какво, по дяволите?...

– Какво има? – попита Скофийлд.

– Виж ключалката.

Скофийлд я погледна и присви очи.

Масивният език на бравата беше срязан.

Чисто.

Идеално.

Всъщност отрезът беше толкова гладък, че не можеше да е дело на нищо друго освен на лазер...

Скофийлд се намръщи.

Някой беше идвал тук след битката.

– Плашило – обади се Майката.

Беше застанала на вратата към западната част на ниво 4. До нея стоеше Либи Гант, която тъкмо беше излязла от дупката в пода.

– Плашило, ела да видиш нещо – каза Майката.

Скофийлд се приближи до вратата в преградната стена. И този език на ключалката беше срян с лазер.

– Какво има? – попита той и чак тогава видя Хагърти Шомпола и Николас Тейт-трети, надутия президентски съветник. Новите пасажери на Гант.

Гант посочи с палец зад гърба си – високото помещение, където се намираще прозрачният куб.

Скофийлд погледна натам...

... и кръвта му изстина.

Кубът приличаше на ударен от бомба.

Стъклените му стени лежах изпотрошени на пода. Една стъклена секция беше паднала върху леглото. Навсякъде бяха разхвърляни играчки. Цветните мебели бяха преобърнати и разпръснати.

Кевин го нямаше.

– Мисля, че са взели каквото им е трябвало и от лабораторията – каза Гант. – Цялото ниво е претърсено.

Скофийлд прехапа устни и се замисли.

Не искаше да го казва. Не искаше дори да го мисли. Но нямаше как да не го направи.

– Тук има още някой.

Езикът беше африкаанс.

Официалният език на белия режим, който беше управлявал Южна Африка до 1994-та и който език вече – по разбираеми причини – не беше официален.

След като се консултира с двама специалисти по африкаанс от ВРУ, Дейв Феърфакс получи превод на всички разговори и беше готов да го представи на директора на отдела.

Погледна още веднъж превода и се усмихна. Разпечатката гласеше:

САТЕЛИТНО ПРОСЛЕДЯВАНЕ НА СЕКРЕТНА ЛИНИЯ
E/1 3A-2
ВРУ-КОСМОТДЕЛ-ПЕНТ-ВШНГТН
ОПЕРАТОР: T16-009

ИЗТОЧНИК: ВВС-СО(С)07

29 МАЙ 22:10:56	АФРИКААНС	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	Kan bevestig dat in-enting plaasvind.	Потвърждавам, че ваксината е ефективна.
13-ЮНИ 18:01:38	АФРИКААНС	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	Toetse op laaste poging word op die vier-en twintigste verwag. Wat van die onttrekkings eenheid?	Очакваме тест с най-новия щам на трети. Какво става с извеждащия отряд?
ГЛАС 2:	Recondo span is alreeds weggestuur.	Рекондосите са сформирани.
15-ЮНИ 14:45:48	АФРИКААНС	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	Vorbereidings onderveg. Vroeg oggend. Beste tyd vir onttrekking.	Подготовката е в ход. Рано сутринта. Оптимално време за извеждане.
16-ЮНИ 19:56:09	АНГЛИЙСКИ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 3:	Всичко си е на мястото. Потвърдете, че е на трети.	Всичко си е на мястото. Потвърдете, че е на трети.
21-ЮНИ 07:22:13	АФРИКААНС	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	Onttrekking 'n probleem wees. Gestei ons gebruik die Hoeb land hier naby. Verstaan hy is 'n lid van Die Organisasie	Извеждането е най-големият проблем. Планираме да използваме ранчото на Хьоб. Член на организацията
ГЛАС 2:	Sal die instruksies oordra.	Инструкциите предадени.
22-ЮНИ 20:51:59	АНГЛИЙСКИ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 3:	Акцията започва.	Акцията започва.
22-ЮНИ 01:18:22	АФРИКААНС	АНГЛИЙСКИ

ГЛАС 1:	Die Recondos is gereed. Verwagte aankoms by beplande bestemming binne nege dae.	Рекондосите са на път. Очаквано време за достигане на целта – девет дни.
---------	---	--

– Това е много сериозно, приятелю – каза му единият експерт, докато си обличаше самото. Беше нисък приятен човек и се казваше Лю Алви. – Имам предвид разузнавателните отряди. И Die Organisatie. Господи!

– Какво означава това? – попита Феърфакс. – Кои са тези?

Алви бързо се огледа.

– Рекондосите са най-гадната от всички гадни елитни части. Това са командосите разузнавачи на ЮАР. Преди Мандела да дойде на власт, това беше отрядът от убийци на белия режим. Специалността им е нелегално преминаване в чужди държави и светкавични удари – най-вече по чернокожи лидери на съпротивата. Те са обучени да бъдат невидими. Никога не оставят следи от присъствието си, но можеш да ги разпознаеш по това, че оставят след себе си само прерязани гърла. Освен това са много издръжливи. Чувал съм, че веднъж в Зимбабве отряд рекондоси стоял неподвижно в засада цели деветнадесет дни. Крили се под топлоотражателни покривала, докато целта не пристигнала. Човекът дошъл, като си мислел, че зоната е безопасна – и го гръмнали. Някои твърдят че през осемдесетте раздували щата си, като вписвали анголски наемници. Мандела ги разпусна. Доколкото знам, сега са наемни убийци.

– Мамка му! – изруга Феърфакс. – Ами Die Organisatie? Това какво е?

– Пол умит, полуреалност. Никой не знае. Но има досие в МИ–6 и в ЦРУ. Това е нелегална организация на бели южноафриканци изгнаници, които непрекъснато кроят заговори за сваляне на правителството на АНК с надеждата да върнат ЮАР към старото време. Богати копелета – богати расисти. Известни са и като „Третата сила“ или „Паяжината“. Миналата година Интерпол ги регистрира като активна терористична организация.

Алви си тръгна и Феърфакс се намръщи.

Какво можеше да търси една ултрадясна южноафриканска организация заедно с една елитна част командоси в някаква отдалечена база на ВВС на САЩ?

Както можеше да се очаква, Хагърти Шомпола и Николас Тейт отидоха право при президента. Елвис се затича към ранения си приятел

Сексмашината.

Скофийлд застана в средата на карантинната зона заедно с Гант.

Гант кимна към Хагърти и Тейт и каза:

– Открихме ги в МП Едно. Бяха се наврели в президентската капсула. Криеха се.

– Той ще поеме командването – каза Скофийлд.

– Е, той е по-старши – каза Гант.

– Но никога не е участвал в битка.

– Знам.

На няколко метра вляво от тях Мозъчко и Хърби Франклин седяха пред един компютърен терминал.

Скофийлд отиде до тях и попита:

– Какво става?

– Много странно – каза Хърби. – Виж. – И посочи екрана. Там пишеше:

СО(С)07-А

ДНЕВНИК НА ДОСТЪПА ДО ОХРАННАТА СИСТЕМА

7-3-010229027

ВРЕМЕ	КЛЮЧОВО ДЕЙСТВИЕ	ОПЕРАТОР	ОТГОВОР НА СИСТЕМАТА
06:30:00	Проверка на статуса на системата	070-67	Всички системи функционират
06:58:34	Команда „Заклучване“	105-02	„Заклучване“ активирано
07:00:00	Проверка на статуса на системата	070-67	Всички системи функционират (режим „Заклучено“)
07:30:00	Проверка на статуса на системата	070-67	Всички системи функционират (режим „Заклучено“)
07:37:56	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Повреда в аварийното захранване</i>	<i>Система</i>	<i>Локализирана повреда в терминал I-A2. Липса на отговор от системи: TRACKS; AUX SYS-1; RAD COM-SPHERE; MBN; EXT FAN</i>

07:38:00	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 50%</i>	<i>Система</i>	<i>Терминал 1-А2 не отговаря</i>
08:00:15	Команда „Изключване на основното захранване“ (терминал 3-А1)	008–72.	Изключване на основното захранване
08:00:18	Включване на аварийното захранване	Ав. Система.	Начало на аварийно захранване
08:00:19	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Аварийно захранване задействано. Протокол ограничена мощност задействан</i>	<i>Ав.система</i>	<i>Начало на протокол ограничена мощност: второстепенни системи изключени</i>
08:01:02	Введена команда „специално отключване“ (терминал 3-А1)	008–72	Врата 003-V отворена
08:04:34	Введена команда „специално отключване“ (терминал 3-А1)	008–72	Врата 062-W отворена
08:04:55	Введена команда „специално отключване“ (терминал 3-А1)	008–72	Врата 100-W отворена
08:18:00	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 50%</i>	<i>Ав. Система</i>	<i>Терминал 1-А2 не отговаря</i>
08:21:30	Команда „Изключване на охранителните камери (терминал 1-А1)“	008–93	СИСТЕМНА ГРЕШКА: Охранителните камери вече са изключени по протокол ограничена мощност

– Ето – каза Хърби. – Всичко започва нормално. Стандартна проверка на системата от локален оператор. Най-вероятно операторът на таблото в главния хангар на ниво 1. След това идва заключването в 6:58, активирано от оператор номер 105–02. Това е някой по-висш. 105

означава от полковник нагоре. Сигурно е полковник Харпър. Но след това, в 7:37, сигурно нещо се случило на ниво 1. В този момент половината аварийно захранване на комплекса е отишло по дяволите.

– Разпределителното табло – каза Скофийлд, като си припомни битката с двете противосамолетни машини. Тонът му беше такъв, като че ли подобни случки стават всеки ден.

– Добре – каза Хърби. – Това обяснява рапорта на системата. В това разпределително табло са били генераторите на аварийното захранване. Но последствията излизат наяве едва тук. – Той посочи един друг ред:

08:00:15	Команда „Изключване на основното захранване“ (терминал 3-A1)	008-72	Изключване на основното захранване
----------	--	--------	------------------------------------

– Някой е изключил главното захранване. Затова не можах да обезвредя камерите. Виж, тук е отбелязана моята команда в 8:21. Аз съм оператор 008-93.

– Проблемът е, че някой друг – оператор номер 008-72 – вече е изключил камерите, изключвайки основното захранване. При изключване на основното захранване системата преминава на аварийен режим – но сега комплексът разполага само с половината от аварийния си запас, който, както сами виждате, се изчерпва доста бързо. Само че когато се включи аварийното захранване, системата изключва всички второстепенни консуматори – като например допълнителното осветление и камерите за наблюдение. Това е протоколът за ограничена мощност, който се повтаря непрекъснато в следващите редове.

– Значи, изключвайки захранването, той е изключил камерите – каза Скофийлд.

– Да.

– Не е искал да го видят...

– Не само това. Погледни какво е направил след това. Въвел е три кода за отваряне по изключение – първият в 8:01, а следващите два в 8:04 – и така е отворил три врати.

– През петминутния прозорец – каза Скофийлд.

– Точно така.

– И кои врати е отворил?

– Ей сега ще ти кажа. – Хърби натисна няколко клавиша. – Ето, първата е била 003-V. – На екрана се показа схема на Обект 7. – Ето я. Аварийният изход.

– А другите две?

– 062-W и 003-W... – Хърби огледа екрана. 062-W означава шейсет и две/запад. Но тя е...

– Какво?

– 62-Запад е херметичната врата на западния X-релсов тунел на ниво 6.

– А коя е другата? 100-Запад?

– Това е краят на тунела при езерото Пауъл, на шейсет километра западно оттук. 100-Запад е заключената врата към езерото.

– И защо са отворени точно тези врати? – попита Мозъчко.

– Аварийният изход е бил отворен, за да пуснат някого вътре. Мощници, които да откраднат каквото трябва – отговори Скофийлд.

– А другите две?

– Отворили са ги, за да могат всички от шайката да излязат.

– Защо тогава са изключили охранването? – попита Гант.

– За да обезвредят охранителните камери. Онзи, който го е направил, не е искал хората от ВВС да го видят какво прави.

– А той какво е правил? – попита Мозъчко.

Скофийлд и Гант се спогледаха.

– Отвякъл е момчето – отговори той, след което се обърна към Хърби. – Открий по-бързичко кой е оператор номер 008–72.

– Ей сега. – Пръстите на Хърби затанцуваха по клавиатурата и след малко той каза: – Ето го. – На екрана се появи списък. Скофийлд го погледна и откри това, което го интересуваше:

008–72 БОТА, Гюнтер В.

– Кой е Гюнтер Бота?

– Гаден кучи син – обади се един глас зад гърбовете им.

Президентът надникна над рамото на Скофийлд и изръмжа:

– Бота! Трябваше да се сетя.

– Южноафрикански учен, който работи тук върху ваксината – каза президентът. – Сделките с дявола се заплащат прескъпо.

– Защо е отвлякъл момчето?

– Китайският вирус убива както белите, така и черните, капитане – каза президентът. – Единствено азиатците са в безопасност. Но гените на това момче са променени по изкуствен път, така че да произвежда универсална ваксина за бели и черни. Но ако тази ваксина бъде дадена само на белите, при евентуална зараза с Китайския вирус ще оцелеят

само те. И ако Бота работи за когото подозирам...

– И какво ще правим сега? – попита Хърби.

– Тръгваме след момчето – отговори веднага Скофийлд. – И...

– Не тръгвате никъде, капитане – обади се Хагърти Шомпола зад гърба му. – Ще останете тук и ще охранявате президента.

– Но...

– Ако не сте обърнали внимание, в случай че президентът загине, загива и Америка. Едно момче може да почака. Смятам, че е време да проумеете кое е по-важно, капитан Скофийлд.

– Но ние не можем да го оставим...

– Можем и ще го оставим – ядоса се Хагърти. – Не забравяйте, капитане, че аз съм ви началник и ви заповядвам да се подчините. Правителството на Съединените американски щати ми плаща, за да мисля вместо вас. Нашата страна е по-важна от живота на едно момче.

На лицето на Скофийлд не трепна нито мускул.

– Не бих желал да живея в страна, която оставя едно дете да умре...

Погледът на Хагърти блесна.

– Ще правите каквото кажа, както кажа и когато кажа...

Президентът понечи да се намеси, но Скофийлд застана пред Хагърти и каза твърдо:

– Не, сър. Няма да изпълнявам заповедите ви. Защото ако ме бяхте изчакали да довърша изречението си, щяхте да чуете: „Тръгваме след момчето и вземаме президента с нас“. Защото ако си бяхте дали труд да забележите, този Бота и съучастниците му са отворили изход от комплекса! И са ни дали възможност да се махнем оттук.

Хагърти мълчеше, стиснал зъби.

– А сега, ако нямате нищо против, и ако никой няма подобри идеи, какво ще кажете да се разкараме от това гадно място?

* * *

Микрофоните на четиримата оператори на Цезар в контролния център над главния хангар бяха загрели от работа.

– Основното захранване е изключено и нито една камера не функционира. Всички системи работят на аварийно захранване...

– Сър, някой е въвел кодовете за ограничен допуск. Западната врата на Х-релсовия път е отворена.

– Кой? – рязко попита Ръсел.

Операторът се намръщи.

– Изглежда, е професор Бота, сър.

– Бота – прошепна Цезар. – Изобщо не се изненадвам.

– Сър – обади се друг оператор. – Регистрирам движение по X-релсовата система. Някой тръгва на запад към каньоните.

– О, Гюнтер! Не можа да се сдържиш, нали? Искаш да отвлечеш момчето. – Цезар се усмихна тъжно. – Какво е предполагаемото време за пристигане на мотрисата при езерото?

– Разстояние шейсет километра при скорост двеста и седемдесет километра в час. Около тринайсет минути, сър.

– Браво да слязат на ниво 6, да вземат другата мотриса и да тръгнат след Бота. Отворете капака на покрива и пуснете Чарли с АН-77-миците да го пресрещнат при езерото – ще го заклешим от две страни. Побързо. Гюнтер не го знае, но това момче ни трябва. Ако го изгубим, все едно не сме свършили нищо.

Скофийлд, Майката, Гант и Книгата затичаха с всички сили надолу по пожарното стълбище.

Зад тях тичаха президентът и Джулиет, Хърби, Шомпола и Николас Тейт. Най-накрая бяха Елвис и Мозъчко, които носеха Сексмашината.

Стигнаха до вратата на ниво 6. Окръваеното тяло на Франк Кътлър все още лежеше пред нея.

– Внимавай – каза Джулиет на Скофийлд, когато той посегна към дръжката на вратата. – Точно тук ни сгасиха преди.

Скофийлд кимна.

И отвори вратата – много тихо и много бързо, – след което побърза да се прикрие.

Нито звук.

Никакви изстрели.

Никакви куршуми.

– Господи! Майчице – възкликна Майката, като погледна през вратата.

Масивната елеваторна платформа бавно се носеше надолу.

Върху нея пътуваха останките на АУАКС-а и десетимата командоси от част Браво. Бяха се запътили към ниво 6, за да преследват Гюнтер Бота и момчето.

Мръсносивата стена на шахтата се нижеше пред погледите им.

Отминаха ниво 3, продължиха към 4... и тогава...

... платформата потъгна във водата.

След като стигна ниво 5, платформата се потопи в езерото на дъното на шахтата. Няколко десетки кубика моментално я заляха, завихряйки се около останките на АУАКС-а.

– Мамка му! – изкрещя Макконъл Боата, командирът на част Браво, и посегна към микрофона си, когато водата го заля до кръста.

– Част Браво докладва за сериозно наводнение на ниво 5. Шахтата на самолетната платформа се пълни. Достъпът към ниво 6 е възможен само откъм източното пожарно стълбище и през западната вентилационна шахта. Браво се отправя към вентилационната шахта...

Принтерът избълва лист свръхкачествена гланцирана хартия. Операторът го взе, провери времето в горния край и каза:

– Това е отпреди десет минути. Ето още един... какво става, по дяволите?

– Какво? – попита Ръсел и взе снимката от оператора. Припомни си предишните снимки: двадесет и четири излъчващи топлина продълговати обекта, наредени в широка окръжност покрай аварийния изход.

Увеличената сателитна снимка показваше обектите съвсем ясно. Изобщо не бяха плъхове.

Бяха ботуши – подаващи се изпод топлоотражателни покривала.

Дойде и втората сателитна снимка и Цезар я сграбчи. Беше много по-скорошна от първата. Само отпреди минута.

Изобразяваше същото като първата: аварийния изход и пустинната повърхност край него.

Нямаше ги.

– Ммм, много хитро, Гюнтер – бавно каза Цезар. – Довел си и рекондоси.

Навсякъде имаше трупове.

„Господи – помисли той. – Като че ли е имало война.“

Не беше далеч от истината.

Ниво 6 наподобяваше метростанция – с централна издигната бетонна платформа и релси от двете страни. Точно като в метрото релсите изчезаха в четири тунела в срещуположните страни на огромната зала. Но за разлика от метрото, три от тези четири тунела бяха преградени с масивни блиндиращи стоманени врати.

На централната платформа лежаха девет трупа в костюми.

Деветимата членове на Първи челен отряд на Секретната служба.

Телата лежаха под всевъзможни ъгли, кървави, дрехите им бяха

разкъсани от безбройните куршуми.

Зад тях обаче имаше още трупове – десет на брой – в черни бойни униформи.

Командоси от Седми взвод.

Мъртви.

Трима лежаха на платформата с разперени ръце и огромни дупки в гърдите. Коего означаваше, че някой ги е застрелял в гръб, докато са се качвали на платформата от десния релсов път. Ребрата им стърчаха от гърдите, експлодирани от газовете в кухите върхове на куршумите, които ги бяха поразили.

Четирима други командоси обаче не бяха загинали от куршум.

Телата им лежаха до стоманената врата, вкопана в стената покрай десния релсов път – изходът към аварийната вентилационна шахта.

Гърлата им бяха прерязани от ухо до ухо.

„Те са умрели първи – помисли си Скофийлд. – Изненадали са ги в гръб откъм шахтата.“

Подземната станция беше пуста.

И тогава ги видя.

Паркирани от двете страни на централната платформа. X-релсови мотриси.

– Еха! – възкликна той.

X-релсовите системи бяха високоскоростни подземни релсови системи, които армията на САЩ използваше за транспорт и доставки на оборудване. Мотрисите – или, както ги наричаха, „вагонетките“ – развиваха такава скорост, че за стабилността им бяха необходими четири релси – две на земята и две на тавана над вагонетката.

Дължината им беше около двадесет метра – приблизително колкото на вагон на метрото, – но елегантният силует и заостреният нос очевидно бяха проектирани с цел минимално съпротивление при огромна скорост.

Дизайнът беше прекопиран от най-известния високоскоростен влак в света – японския „Влак-стрела“. Косият нос, аеродинамичните стени, спойлерите в задната част – всичко беше част от борбата за все по-висока скорост.

Влакът вляво от Скофийлд се състоеше от две мотриси, свързани с гофриран гумен проход. Бяха разположени с гръб една към друга и острите им носове сочеха в противоположни посоки. И двете бяха боядисани в бяло и приличаха на двойка скачени космически совалки.

Чак когато видя спойлерите им, Скофийлд разбра защо системата

се нарича „Х-релсова“.

По цялата дължина на мотрисата минаваха по четири издължени спойлера като крила на птица, които, гледани откъм предницата, приличаха на голямо „Х“. Долните спойлери стигаха до релсите на земята, а горните бяха високи почти до релсите на тавана. И горните, и долните спойлери имаха формата на самолетни крила с цел достигане на минимално съпротивление и максимална скорост.

Зад двоените мотриси беше спряла една по-малка Х-вагонетка с размери около една трета от тях – нещо като двуместна кабина на релси.

– Сервизната мотриса – каза Хърби. – Използва се за поддръжка и почистване на тунелите. По-бърза е от големите, но побира само двама души.

– Защо няма такива и в нюйоркското метро? – обади се Елвис – гледаше възхитено двоените мотриси.

– Я вижте там. – Мозъчко посочи отворената врата на тунела в края на левия релсов път – единствения тунел, чиято блиндирана врата беше отворена.

– Това е врата 62 Изток – каза Хърби Франклин. – Оттам са излезли.

– Значи и ние ще излезем оттам – отсече Скофийлд.

Запътиха се към двоените мотриси.

Скофийлд стигна до вратата на предната и натисна един бутон, Всички врати на влака – по две на мотриса – се отвориха със съскане.

Скофийлд застана пред вратата на предната мотриса и зачака останалите да се качат. Футбола висеше на кръста му. Книгата се качи пръв и се запъти право към кабината за управление. Хърби го последва.

Президентът и Джулиет се качиха след тях, охранявани от Гант и Майката. Хагърти Шомпола и Тейт подтичваха след тях.

Елвис и Мозъчко влачеа ранения Сексмашина по платформата.

– Елвис! Мозъчко! По-бързо!

Скофийлд погледна в кабината. Вътрешността ѝ беше нещо средно между пътнически и товарен вагон. В дъното имаше няколко седалки, а отпред имаше доста широко пространство за контейнери и други товари.

Президентът се отпуска изтощен в задната част на мотрисата.

И тогава стана.

Абсолютно неочаквано.

В един миг Скофийлд оглеждаше вътрешността на мотрисата и седналия президент, а в следващия всички стъкла откъм платформата се

пръснаха.

Стрелбата продължи – толкова ожесточена, че мотрисата трепереше.

Скофийлд клекна и прикри лицето си от стъкления дъжд. После се надигна и погледна...

... и видя командосите от Седми взвод да изскачат от аварийния изход в западната част на платформата, въоръжени с автомати Р-90 и две картечници.

Картечниците затракаха и обсипаха мотрисата с градушка от куршуми.

– Живи ли сте? – изкрещя Скофийлд на Джулиет и президента.

Президентът, който беше легнал по очи на пода, кимна немощно.

– Останете долу! – извика Скофийлд.

В този момент двигателят на Х-релсовата мотриса забуча под кратата им.

Скофийлд се извърна рязко и видя Книгата и Хърби, които прещракваха някакви ключове в кабината. Двигателите завиха по-силно.

„Хайде“ – помисли си тревожно Скофийлд. „Хайде...“

И тогава микрофонът в ухото му го оглуши.

– Ей! Чакайте!

Беше Елвис.

Елвис, Мозъчко и Сексмашината все още се намираха на платформата.

Сексмашината беше тежък и това ги бе забавило сериозно.

Бяха се прикрили зад един от бетонните пилони на три метра от задната врата на втората мотриса и нямаха никакъв шанс да излязат под ожесточената стрелба.

– Хайде! Трябва да стигнем! Готови! – изкрещя Елвис. – Давай!

И изскочиха от укритието си. Куршумите рикошираха в бетонните пилони. Два куршума пронизаха лявото рамо на Елвис.

– Хайде, Сексмашина, още малко! – извика той.

Стигнаха до задната врата на втората мотриса и се опитаха да качат Сексмашината.

Пук!

Главата на Сексмашината се килна рязко наляво и застина под естествен ъгъл.

– О, Боже! – изстена Мозъчко. – Не!

Елвис се обърна.

Главата на Сексмашината се поклащаше безжизнено, от дупката в тила ѝ се лееше отвратителен сироп от кръв и мозък.

Сексмашината беше мъртъв.

Елвис замръзна, забравил собствените си рани.

– Елвис, хайде – обади се Мозъчко. – Дай да го внесем вътре. Влакът потегля.

Елвис не отговори. Продължаваше да гледа безжизненото тяло.

– *Елвис...*

– Ти тръгвай – тихо каза той и положи тялото на Сексмашината на земята до мотрисата. Куршумите продължаваха да свистят край тях. Елвис погледна Мозъчко в очите и повтори: – Тръгвай. Веднага.

– А ти?

– Аз оставам с приятеля си.

И тогава Мозъчко видя мъката в очите му – видя смъртоносния поглед, който отпрати към командосите, приближаващи откъм отсрещния край на платформата.

Мозъчко кимна.

– Пази се, Елвис.

– Няма – отвърна той.

– Мозъчко! – изкрещя Скофийлд, който с пистолет в ръка се опитваше да види какво става в задната част на мотрисата, без при това куршумите да отнесат главата му. – Какво правите отзад?

Гласът на Мозъчко долетя в слушалката.

– Сексмашината е мъртъв, а Елвис... ох, мамка му!

Дум!

Дум!

Скофийлд се обърна...

... тъкмо навреме, за да забележи двете гранати, които летяха към него и към мотрисата.

Изстреляни от гранатомети М-203.

Гранатите влетяха през счупените прозорци. Първата полетя към Скофийлд, а втората към Гант, Майката и президента.

Първата се удари в отсрещната стена и падна на пода на няколко метра от Скофийлд.

Той реагира светкавично.

Хвърли се по корем към гранатата и успя да я засили обратно по

пода през отворената врата на мотрисата. Долепи се до стената – и в същия миг пламъците от избухналата граната изригнаха през вратата.

В другия край на мотрисата Гант и Майката нямаха този късмет.

Тяхната граната беше паднала между седалките в задната част и никой нямаше да може да я извади преди да експлодира.

– Насам! – извика Гант и избута президента към тунела от гофрирана гума, който съединяваше двете мотриси. Майката, Джулиет, Шомпола и Тейт ги последваха.

Стъклената врата се плъзна зад тях и Гант и президентът се хвърлиха на пода във втората мотриса. Останалите побързаха да направят същото. Граната избухна, но унищожи само първата врата. Стъклото на втората се напука, облизано от лакомите пламъци на огъня.

Ударната вълна от втората граната запрати Скофийлд на пода.

Той се изправи и заговори в микрофона на китката си.

– Лисица! Майка! Живи ли сте?

– Вътре сме и президентът е с нас! – чу гласа на Гант. – В момента сме във втория вагон.

– Мозъчко – каза Скофийлд. – Ти на борда ли си?

– Да, в задната част на втората кола.

– Книга! – извика Скофийлд към кабината. – Разбра ли как да подкараш това нещо?

– Май разбрах!

– Подкарай го тогава!

Само след секунда Х-релсовият влак потегли.

– Сър – чу Скофийлд гласа на Мозъчко в микрофона си, – трябва да ви кажа нещо. Изгубихме Сексмашината...

– Мамка му – отвърна тъжно Скофийлд.

– ... и сме на път да изгубим Елвис.

– Какво? – стъписа се Скофийлд, но в същото време...

Не можа да разбере какво става, защото в същото време в подземната станция се чуха още три изстрела на гранатомет.

Бум!

Бум!

Бум!

Три гранати полетяха право към потеглящата мотриса, оставяйки във въздуха бели следи, след което се приземиха една след друга – туп!-

туп!-туп! – през счупените прозорци на втория вагон.

Вагонът, в който се намираше президентът.

В слушалката на Скофийлд се разнесе гласът на Майката:

– Ох, мамка му!

Сдвоеният X-релсов влак набираше скорост и се насочваше към тунела.

Във втората мотриса Гант не беше на себе си.

Три гранати!

Всичките в техния вагон.

Възможностите преминаха през съзнанието ѝ за наносекунди: „Ако останем, сме сто процента мъртви. Ако излезем, можем да се пробваме със Седми взвод. Вероятността да загинем е голяма, но не е сто процента.“

– Бързо навън! – изкрещя тя. – Бързо!

Тя и Джулиет сграбчиха президента и го изхвърлиха от влака, след което и самите те излетяха, търкаляйки се по платформата.

Шомпола и Тейт скочиха от движещия се влак и се приземиха доста непохватно.

В същата секунда Майката – очевидно не беше пожелала да чака на опашка след Шомпола и Тейт – скочи от прозореца, направи салто във въздуха и стъпи на крака, стиснала автомата си.

Трите гранати избухнаха.

От счупените прозорци на мотрисата изригнаха яркооранжеви пламъци и осветиха подземиято като някаква огромна продълговата електрическа крушка.

Гант и спътниците ѝ се скриха зад пилоните, за да се спасят от безспирната стрелба на командосите.

Трите експлозии разтърсиха ожесточено влака, но той продължи да набира скорост.

Ударната вълна едва не събори Скофийлд в предния вагон. Той успя някак да запази равновесие, след което погледна през прозореца и се смрази от ужас.

Видя как президентът – прикриван от Гант, Майката и Джулиет – бяга през подземиято.

– По дяволите!

Влакът вече приближаваше западния край на подземиеото, където се бяха строили командосите, но те не му обърнаха никакво внимание.

Очите им не виждаха никого друго освен президента.

Скофийлд трябваше да вземе светкавично решение.

Да скочи от влака и да остане с президента, на чиито плещи лежеше съдбата на страната.

Или да тръгне след момчето...

И изведнъж, секунда преди влакът да навлезе в тунела, Скофийлд видя президента и разбра, че той ще се измъкне от подземиеото и че Гант и Майката ще се погрижат за него.

И това наклони везните в полза на Кевин.

Влакът навлезе в непрогледния мрак на тунела и скри от погледа на Скофийлд командосите и бягачия президент.

Гант се наведе и прикри глава от хвърчащите навсякъде бетонни отломки.

Бяха изгубени.

Седми взвод ги беше хванал натясно.

Нямаше къде да отидат и накъде да бягат. Бяха притиснати в средата на платформата от по-многоброен и по-добре въоръжен противник. Късметът ги беше изоставил.

А после Гант видя Елвис.

Крачеше като робот право срещу командосите, без да обърща внимание на стрелбата.

В ръцете му нямаше никакво оръжие – просто крачеше срещу тях, стиснал огромните си юмруци, с каменна физиономия, безизразен поглед и стисната до болка челюст.

Очевидно беше взел решението си.

– Господи! – прошепна Гант.

След което се обърна към останалите.

– Подгответе се да изчезнем оттук.

– Какво? – изпелтечи Хагърти Шомпола. – Как?

– Елвис ще ни даде време. Прикрийте се и бъдете готови.

Сержант Уендъл Хейнс Елвис – от морската пехота на САЩ – крачеше право към командосите от Седми взвод.

Командосите се поколебаха, не само защото не виждаха никаква логика в постъпката му, но и защото беше невъоръжен и напредваше

към тях съвсем спокойно – двадесет метра от него до тях, двадесет метра от него и президента.

Не можеха да го чуят как повтаря:

– Убихте приятеля ми. Убихте приятеля ми. Убихте приятеля ми...

Един командос вдигна автомата си и го простреля без никакво колебание. Куршумите разкъсаха гърдите му и командосите продължиха настъплението си.

Едва когато стигнаха до него, чуха последните думи, излитащи през кървавата пяна на устните му: „Убихте приятеля ми...“

И изведнъж мечешката му длан се разтвори като цвете...

... и разкри мощната циклонитова граната.

– Убихте приятеля...

Елвис издъхна.

И ръката му застина – освобождавайки предпазителя на гранатата – за най-голям ужас на командосите, които я видяха. Циклонитовата граната избухна с цялата си ужасяваща мощ.

Остроносият влак летеше в тунела с триста и двадесет километра в час въпреки счупените си прозорци и надупчените от куршуми стени.

Движеше се почти безшумно и учудващо плавно, тъй като се задвижваше от свръхмодерна магнитна система.

Книгата седеше в кабината за управление, сложил ръце върху пулта. Хърби седеше до него. Кабината беше единственото помещение с оцелели стъкла.

– Мамка му! – долетя гласът на Скофийлд откъм вратата. – Мамка му! Мамка му! Мамка му!

– Какво има? – попита Книгата.

– Ето това. – Скофийлд посочи сребристия куфар, който продължаваше да виси от колана му. Футбола. – По дяволите! Всичко стана за секунди. Изабщо не се сетих за него, когато президентът изхвърча от влака. Колко е часът?

Часът беше 8:55.

– Страхотно – отбеляза Скофийлд. – Имаме час и нещо, за да върнем куфарчето на президента.

– Да дам ли назад? – попита Книгата.

В главата на Скофийлд се завъртяха хиляди варианти.

– Не. Няма да оставя момчето. Мисля, че ще успеем да се върнем навреме.

– Ъъ, ами страната?

Скофийлд му се усмихна криво.

– Досега никога не съм закъснявал и не смятам да започвам от днес. – След което се обърна към Хърби. – Добре, Хърби, разкажи ми с не повече от двайсет и пет думи за Х-релсовата система. Къде извежда?

– Ами, аз не съм голям специалист, но съм пътувал няколко пъти. Доколкото знам, тя се състои от две системи. Едната отива на запад и свързва Обект 7 с езерото Пауъл, а другата отива на запад до Обект 8.

Обяснението на Хърби продължи с това, че в момента пътуват към езерото Пауъл.

Скофийлд беше чувал за това езеро. Всъщност то не беше езеро, а по-скоро огромен тристакилометров лабиринт от запълнени с вода каньони.

Разположеното близо до границата между Юта и Аризона езеро Пауъл някога бе наподобявало Големия каньон – мащабна система от дефилета и каньони, изсечени в скалите от могъщата река Колорадо, същата, която беше образувала и Големия каньон по-надолу по течението си.

Но, за разлика от Големия каньон, през 1963-та правителството на САЩ беше превърнало Пауъл в язовир за водноелектрическа централа и сега грандиозните скални образувания представляваха пълна до половината величествена система от каньони наред пустинята.

Огромните пясъчножълти плата се издигаха над яркосинята вода и се открояваха като средновековни замъци върху тъмносивия хоризонт. И, разбира се, вече нямаше прашни скалисти пътеки, а само падини и каньони, пълни с вода.

Всъщност нещо като кръстоска между Големия каньон и Венеция.

Подобно на всички мащабни проекти, преграждането на реката през 1963-та беше предизвикало вълна от протести. Екологите твърдяха, че наводняването ще вдигне нивото на наносите и ще застраши популацията на някакви двусантиметрови попови лъжички. Далеч по-недоволен обаче беше собственикът на бензиностанцията и мотела, построени на мястото на някогашния пост за смяна на конете, които щяха да останат на тридесет метра под водата. Правителството го обезщети.

Във всеки случай езерото Пауъл и деветдесет и трите му именуванни и Бог знае колко безименни дефилета се превърна в средище на водния туризъм. Но времената се меняха и туризмът беше залянял. Сега никой не набраздяваше сините води и призрачните отвесни стени на каньоните се издигаха над гладката им повърхност.

– Този тунел свършва в една подземна станция близо до езерото – каза Хърби. – Построен е с две цели. Първата е била да се запази в пълна тайна строежът на Обекти 7 и 8. Материалите са били доставяни с баржи по езерото, след което са били превозвани под земята на шестдесет и пет километра до обектите. Тунелът все още се използва като сервизен вход за доставка на провизии и затворници.

– Добре – каза Скофийлд. – А втората причина?

– Да служи като аварийен изход.

Скофийлд впери поглед в тунела.

Релсите се изнизваха под влака – и над него – с невероятна скорост.

Широкият правоъгълен тунел отпред представляваше само мрак.

Някакъв шум го накара да се обърне с пистолет в ръка.

Мозъчко замръзна на място с вдигнати ръце на вратата на кабината.

– Ей, ей, по-полека! Аз съм!

Скофийлд свали пистолета.

– Следващия път чукай, ако обичаш.

– Повече от сигурно е, че ще почукам, шефе. – Мозъчко се отпусна в резервната седалка.

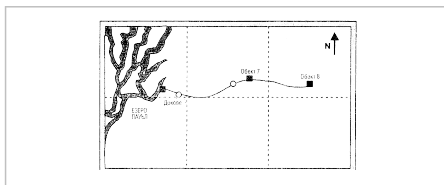
– Къде беше?

– В задната част на втората мотриса. Не успях да изляза с другите, когато метнаха трите гранати. Скрих се в багажното отделение.

– Е, радвам се, че си с нас. Помощта ти няма да ни е излишна. – Той се обърна към Хърби. – Можем ли да регистрираме положението на другите влакове по системата?

– Мисля, че можем. Чакай малко...

Той натисна някакви бутони върху пулта за управление. Компютърният монитор на таблото светна и след секунди изобрази схема на Х-релсовата система.

Скофийлд огледа извития път от Обект 7 до езерото. Видя и двете мигачи червени точки, които пълзяха към него.

– Точките са влакове – каза Хърби. – По-близката до Обект 7 сме ние. Другият влак трябва да е потеглил десет минути преди нас.

Скофийлд се вгледа в първата мигаща точка, която пристигна при товарните докове и спря.

– Е, Хърби, имаме още малко време, така че можеш да ми разкажеш за този Бота. Кой е той?

В мига, когато гранатата в ръката на Елвис се взриви, Гант, Майката и Джулиет се втурнаха с автомати в ръце към пожарната стълба, прикривайки президента.

Циклонитовата граната ликвидира моментално петима командоси. Окървавените им крайници се разхвърчаха по релсите и от двете страни на централната платформа.

Другите петима бяха оцелели, защото в момента на взрива бяха подалеч от тялото на Елвис. Но ударната вълна ги беше повалила и сега те търсеха прикритие от ожесточената стрелба на Гант и Майката зад пилоните и в каналите на релсовите пътища.

Към пожарното стълбище.

Гант поведе президента по стълбите. Майката, Джулиет, Шомпола и Тейт я следваха.

Групата стигна до ниво 5.

Гант посегна към дръжката на вратата – и я отдръпна рязко.

От рамката на вратата се процеждаха ручейчета вода. Онези, които струяха през гумените уплътнения на прага, бяха най-силни. В средата налягането намаляваше, а от горната част на вратата не се процеждаше никаква вода.

Водата зад огнеупорната врата, която очевидно стигаше до средата на човешки ръст, само чакаше някой да отвори.

И тогава Гант долови най-ужасяващите звуци, които беше чувала. Страхни – изпълнени с болка и отчаяние. Письци на животни в капан...

– О, не!... Мечките – каза Джулиет. – Май не трябва да влизаме тук.

– Съгласна съм – каза Гант.

Втурнаха се отново нагоре по стълбите и стигнаха до ниво 4. Гант провери карантинната зона зад вратата и махна на останалите да я последват.

Шестимата влязоха задъхани от умора.

– Здравейте отново – прогърмя някакъв глас над главите им.

Всички подскочиха. Гант вдигна пистолета си към гласа и откри, че го е насочила към редицата телевизори под тавана.

Оттам се хилеше физиономията на Цезар.

– Народе на Америка. Часът е 9:04. Време е да ви информирам.

Докладът му преливаше от самодоволство.

– ... и вашите тъпи и некадърни морски пехотинци още не са причинили никакви загуби на хората ми. Не правят нищо освен да бягат. Всъщност Негово величество е бил видян за последно да прави опит за измъкване през едно от най-дълбоките нива на това съоръжение. Току-що ме информираха, че долу е възникнала стрелба, но все още очаквам доклада за резултатите от престрелката...

Според Гант това бяха пълни глупости. Каквото и да говореше Цезар, това изобщо не ги засягаше. Но пък ней беше приятно да гледа самодоволната му мутра.

Затова, докато останалите гледаха изявлението, Гант отиде да погледне плъзгащата се врата към ниво 5.

От другата ѝ страна се чуваха човешки крясъци.

Тя натисна бутона ОТВАРЯНЕ и се прицели. Хоризонталната врата се плъзна.

Затворниците на ниво 5 чуха, че вратата се отваря, и виковете им преминаха в истерия.

– Браво Едно, докладвай – каза в микрофона единият от операторите.

– Контрол, тук Браво Едно. Понесохме сериозни загуби на X-релсовата платформа. Петима мъртви, двама ранени. Единият от онези се направи на шибан камикадзе с циклонитова граната...

– Къде е президентът? – прекъсна го операторът.

– Президентът все още е в комплекса. Повтарям, президентът все още е в комплекса. Току-що пое нагоре по пожарното стълбище. Но няколко от неговите пехотинци излязоха с влака...

– А Футбола?

– Не е при президента. Едно от момчетата се къльне, че е видял Скофийлд да го отнася с влака...

– Благодаря, Браво Едно. Донесете ранените в главния хангар. Ще изпратим Ехо да прочисти долните нива и да намери президента...

– Гюнтер Бота е бил полковник в Медицинския батальон на ЮАР – говореше Хърби, докато влакът се носеше към езерото в пустинята.

– Медиците. – Скофийлд сбърчи погнушено нос.

– Знаеш ли ги?

– Да. Изключително неприятна група. Били са атакуващо биологично и медицинско подразделение на рекондосите. Елитни наемници, воюващи с биологични оръжия.

– Точно така. Виж сега, преди Мандела южноафриканците бяха водеща сила в разработването на биологични оръжия. Ама и ние си ги обичахме. Задавал ли си си някога въпроса защо не положим никакви усилия за ликвидирането на апартейда? Знаеш ли кой ни снабди с руската бактерия, дето ядеше човешка плът? Южноафриканците. Но колкото и да бяха добри, така и не постигнаха мечтаната си цел. Години наред се опитваха да създадат вирус, който да убива само чернокожи, но така и не успяха. Бота е бил едно от светилата в тази област и е много възможно да е бил пред прага на значително откритие, когато е паднал режимът на апартейд. Оказало се обаче, че разработките му са приложими в някои проекти на американското правителство – като например в разработването на ваксина срещу Китайския вирус, който поразява на расова основа.

– И затова сме го довели тук – отбеляза Скофийлд.

– Точно така.

– И току-що открихме, че доктор Бота не е чак толкова благонадежден, колкото ни се е струвало.

– Май да.

Скофийлд се замисли и каза:

– Някой му помага.

– Откъде знаеш?

– Разбрах по трупове на командосите, които заварихме на ниво 6. Не съм виждал Гюнтер Бота, но съм абсолютно сигурен, че не може да се справи сам с цяла част от Седми взвод. Нали не си забравил, че той беше отворил три врати – двете на Х-релсовите пътища и една на аварийния изход, който се намира на ниво 6.

– Пуснал е отряда си през аварийната шахта. Точно те са избили командосите. Ако се съди по огнестрелните рани и прерязаните гърла, стигам до извода, че приятелите на Бота са ги заварили неподготвени. – Скофийлд прехапа устни. – Но това пак не ми помага да разбера каквото ми трябва.

– Какво искаш да разбереш?

Скофийлд го погледна.

– Ако Бота ни е продал, искам да знам на кого.

– От самото начало рискът беше голям, но неизбежен – каза президентът.

Седяха и дишаха тежко в лабораторията на ниво 4 пред строгия прозрачен куб.

Преди малко бяха забелязали дебелия кръгъл люк на пода на лабораторията.

Командосите от Седми взвод бяха минали оттук.

Коего може би означаваше, че няма да се появят отново скоро. Поне засега мястото беше подходящо за укритие.

Единствена Либи Гант остана права и се взираше в прозрачния куб. От последния бюлетин на Цезар комплексът тънеше в необичайна тишина, сякаш командосите поне за момент бяха оставили президента на мира.

Това не й харесваше.

То означаваше, че се мъти нещо.

Затова беше попитала президента за Гюнтер Бота, който беше отвялкъл Кевин.

– Бота знаеше за расово избирателните вируси повече от всичките ни учени накуп – продължи президентът. – Но миналото му беше доста тъмно.

– Заради режима на апартейд ли?

– Да, и не само това. Най-много ни безпокояха връзките му с Die Organisasie, или Организацията. Това е една нелегална мрежа от бивши министри на апартейда, богати южноафрикански земевладелци, бивши наемници от елитните части на южноафриканската армия и прогонени военни, напуснали страната след падането на режима, които с пълно право се опасяваха, че новото правителство ще поиска главите им заради извършените от тях престъпления. Повечето световни разузнавания смятат, че единствената цел на Die Organisasie е да върне на власт режима на апартейд, но ние не сме напълно убедени в това.

– Защо? – попита Гант.

Президентът въздъхна.

– Не знам дали осъзнавате колко е голям залогът. Вирусите с етническа избирателност като например Китайския вирус нямат нищо общо с нито едно друго оръжие в историята на човечеството. Те са най-могъщият инструмент за преговори, защото могат да унищожат безусловно *определена популация*, без да навредят ни най-малко на друга.

Опасенията ни относно Die Organisatie не са свързани само с онова, което може да причини на Южна Африка. Боим се от това, което са способни да сторят на *целия африкански континент*.

– Да...

– Die Organisatie е чисто и просто една расистка организация, която наистина вярва, че белите хора превъзхождат генетично черните. И вярват, че черните трябва да бъдат роби на белите. Те не мразят само черните южноафриканци, а мразят всички черни хора на света. Сега, след като Die Organisatie разполага с Китайския вирус и с ваксината за него, могат да го разпространят из цяла Африка и да дадат ваксината само на онези групи бели, които ги подкрепят. Черна Африка ще измре и светът няма да може да направи нищо, защото не разполагаме с ваксина за Китайския вирус. Помиите ли речта на Кадафи от 1999-а, в която той настоя за небивало обединяване на Африка. Спомена „Съединени африкански щати“, но тогава това се прие като шега. Разногласията между многобройните африкански племена са твърде много, за да се стигне до обединение на чернокожите нации. Но една организация, която притежава Китайския вирус и ваксината за него, ще управлява Африка с железен юмрук. Тя има властта да превърне Африка – богатата на природни ресурси Африка, в съчетание с милиардна черна робска работна ръка – в своя лична империя.

Х-релсовият влак продължаваше да се носи в тунела.

Пътуваха вече десет минути и Скофийлд започваше да се изнервя. Скоро щяха да стигнат до дока към езерото и той не знаеше какво ги очаква там.

Но един въпрос относно Обект 7 продължаваше да го тормози.

– Хърби, ВВС откъде се сдоби с щам от Китайския вирус?

– Добър въпрос – кимна Хърби. – Отне ни доста време, но накрая успяхме да вербуваме двама работници от лабораториите за биологично оръжие в Чанчун. Съгласиха се да изнесат няколко стъкленици в замяна на еднопосочен билет до Щатите и по двадесет милиона долара на човек.

– Онези в карантинната камера – каза Скофийлд, като си припомни азиатските физиономии, които беше видял в камерата на ниво 4.

– Да.

– Но там имаше четирима души.

– Точно така. Предполагам си наясно, че един работник от

свърхсекретна военна лаборатория в Китай не може просто ей така да напусне страната. Трябваше да ги изведем оттам. Другите двама в карантинната камера са двамата командоси от Седми взвод, които ги изведоха от Китай – американци с китайски произход – Робърт Ву и Чет Ли. Ву и Ли са от част Делта, една от петте части на Седми взвод в Обект 7, и затова са били избрани...

Скофийлд внезапно вдигна ръка и се приближи до предното стъкло.

– Извинявай, доктор Франклин, но се боя, че ще продължим разговора друг път. Имам предчувствие, че нещата много скоро ще загубят.

Той кимна напред към тунела.

Там блестеше ярка луминесцентна светлина.

Товарният док.

Бяха стигнали края на тунела.

– Спри влака преди дока – каза Скофийлд на Книгата. – Възможно е да ни причакват. Ще стигнем дотам пеш.

Надупченият от куршуми Х-релсов влак спря в тунела, на около сто метра преди осветения товарен док.

Скофийлд скочи от моторисата и тръгна към дока с пистолета „Пустинен орел“ в ръка и президентското куфарче на кръста. Мозъчко, Книгата и Хърби го последваха с готови за стрелба оръжия.

Скофийлд стигна до края на тунела и надникна иззад бетонния тълъ.

Ярката светлина го заслепи. После очите му се приспособиха и пред погледа му се разкри огромна пещера, превърната в съвременен товарен док – странна смесица от гладък бетон и неравна каменна повърхност.

Двата релсови пътя свършваха от двете страни на централната платформа. Релсите от страната на Скофийлд бяха празни, но върху онези от другата беше спрял другият Х-релсов влак – на Бота.

Откъм него не се долавяха никакви признаци на живот.

Няколко портални крана от черна стомана стояха неподвижно върху релсите, свързващи края на Х-трасето и едно голямо езеро в другия край на пещерата.

Синьо-зелената вода блестеше на светлината. Самото езеро продължаваше в западна посока и Скофийлд предположи, че е свързано с езерото Пауъл. Към бетонните кнехтове бяха привързани три обикновени

лодки и два страни пясъчножълти скутера.

Още едно нещо направи впечатление на Скофийлд.

Огромният подземен док беше абсолютно безлюден.

Пуст.

Скофийлд предпазливо излезе от тунела и се качи върху платформата между двата релсови пътя.

И го видя.

В другия край на платформата, до езерото.

Приличаше на някаква странна, висока около метър и половина пирамида от жълти четирийсетлитрови варели и пред тях един нисък и широк контейнер „Самсонайт“ – черен, солиден, свръхмодерен. С отворен капак.

Скофийлд се приближи и забеляза някакви надписи по жълтите варели.

– Ох, по дяволите...

AFX-708: ВЗРИВНИ ПЪЛНИТЕЛИ.

AFX-708 беше мощен епоксиден експлозив, използван в прословутите бомби BLU-109, които бяха направили на дреб бункерите на Садам Хюсеин по време на Войната в Залива. Свръхтвърдите носове на 109-ите пробиваха бетонните стени на бункера, след което AFX-708 главата се взривяваше – с невъобразима мощ – и попиляваше бункера отвътре.

Книгата, Мозъчко и Хърби също се бяха качили на платформата. Скофийлд погледна в отворения контейнер „Самсонайт“ пред пирамидата от варели с AFX.

И пред погледа му попадна брояч на таймер.

00:19

00:18

00:17

– Майчице... – изпъшка Скофийлд, след което се обърна към другите. – Бягайте!

След седемнадесет секунди мощната експлозия разтърси подземната пещера.

Варелите се превърнаха в ослепителнобяло огнено кълбо. Пещерата се пропука и най-близката до взрива стена се разпадна на прах. Влакът на Гюнтер Бота буквално се изпари във въздуха.

Скофийлд не видя всичко това.

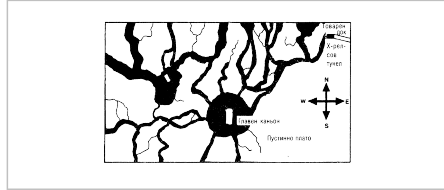
Защото когато бомбата избухна, той и останалите вече не бяха в подземие.

Бяха извън него.

ЧЕТВЪРТА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 09:12

Северозападната част на езерото Пауъл,
Юта, САЩ

Жегата ги удари като от леярска пещ.

Изпепеляваща пустинна жега.

Вездесъща жега. Нажежен въздух. Нажежени скали. Изгаряща кожата. Обгръщаща. В пълен контраст с подземния хлад на Обект 7 и Х-релсовия тунел.

Тук властваше пустинното слънце.

Шейн Скофийлд се носеше по тесния каньон, седнал пред руля на стария, но неподзирано бърз скутер.

Зад него в моторницата седеше Книгата, а Мозъчко и Хърби ги следваха в друг подобен скутер.

Формално погледнато скутерът на Скофийлд се наричаше РПС-2 – Речен патрулен скутер двуместен, но по-популярното му име беше „Двойната чушка“ – малък скутер, построен от корабостроителниците „Локхийд“ за нуждите на американските ВМС. Конструкцията на чушката беше уникална и представляваше нещо подобно катамаран от две издължени лодки, съединени с помощта на тънка двуметрова греда. Тъй като и двете части на този катамаран разполагаха с по един мощен турбодвигател „Ямаха“ от двеста конски сили, чушката беше изключително бърз – и изключително стабилен плавателен съд.

Скутерът на Скофийлд беше боядисан в пустинни камуфлажни цветове – безформени кафяви петна на жълт фон – и се носеше с невероятна скорост, оставяйки след себе си двойка триметрови следи от пяна.

Скофийлд седеше в лявата част на чушката и я управляваше, а Книгата държеше в готовност монтираната вдясно от носа 7,62-милиметрова картелница.

Слънцето напипаше жестоко.

Беше четиридесет градуса на сянка.

– Как сте, момчета? – попита Скофийлд в микрофона на китката си и погледна скутера отзад – там караше Мозъчко, а Хърби стоеше зад картелницата.

– Аз съм добре, но нашият учен май хвана морска болест – отвърна Мозъчко.

Бяха се насочили южно по широкия шест метра каньон, който отвеждаше към езерото Пауъл.

Всъщност езерото в пещерата свършваше при една майсторски маскирана като скала стоманена врата, която похитителите бяха оставили отворена.

Скофийлд и спътниците му се бяха измъкнали от пещерата части от секундата преди чудовищната експлозия да превърне каменната стена в купчина чакъл.

Двата скутера навлязоха в широкия завой на каньона.

Погледнат отгоре, каньонът приличаше на състезателна мотописта с безкрайни плавни и остри, дори 180-градусови завой.

Това не беше чак такъв проблем.

Проблемите започваха, когато този каньон се пресичаше с другите тесни каньони на езерото Пауъл – цялата система наподобяваше гигантски лабиринт от естествени канали.

Пред тях водният път се раздвояваше като вила между отвесните скали и Скофийлд не знаеше накъде е поел Бота. Южноафриканският учен положително имаше план. Но какъв?

А после забеляза вълничките, които се разбиваха в стените на левия каньон – едва видими остатъци от килватера на преминалата оттам моторница.

Скофийлд увеличи оборотите на двигателя и пое наляво и на юг.

Докато караше през каньона, следвайки завоите му, вдигна поглед нагоре. Отвесните скали се издигаха поне седемдесет метра над водата. Над билата им бяха започнали да се събират тежки пясъчни облаци, които предлагаха поне временно облекчение от парещите слънчеви лъчи.

Пясъчната буря.

Същата, която метеоролозите бяха предсказали и която президентът и неговият антураж се бяха надявали да прекарат на завет в Обект 7.

Горе бурята беснееше с всичка сила, но в каньоните беше относително спокойно – нещо като метеорологичен оазис в дълбоките скални дефилета.

„Относително спокойно“ – подчерта наум Скофийлд.

Защото щом излезе от следващия завой скутерът изведнъж се озова на открито – в някакъв огромен кратер с високо плато по средата.

Въпреки че беше заобиколен от величествени скали, кратерът все пак не беше достатъчно закрит, за да предпазва от бурята. Над повърхността на водата се носеха бесни пясъчни вихрушки.

И тогава Скофийлд ги забеляза през пясъчната пелена.

Заобикаляха платото отдясно.

Пет лодки.

Една голяма й бяла, подобна на комета, и четири чушки в пясъчни цветове.

За най-голям ужас на Скофийлд от стените на кръглият кратер, подобно на стрелки на часовник, тръгваха поне половин дузина каньони, предлагащи множество варианти за бягство.

Той ускори максимално скутера и пое южно от централното плато, надявайки се да пресрещне южноафриканците от другата страна.

Чушката се понесе с невероятна скорост, пришпорвана от мощните турбо двигатели. Мозъчко и Хърби летяха след тях сред разпенена вода и пясъчни вихри.

Заобиколиха платото отляво и видяха как петте южноафрикански лодки поемат по един широк каньон в източната част на кратера.

Скофийлд се впусна след тях.

Южноафриканците очевидно го забелязаха, защото два от скутерите, съпровождащи кометата, се отделиха от нея, завиха на сто и осемдесет градуса и се насочиха право към него, бълвайки огън с картечните си.

И внезапно левият експлодира.

Просто хвъркна във въздуха сред гейзер от вода. Допреди секунда го имаше, а в следващата беше останала само пяна и дъжд от фибростъкло.

Десният скутер моментално направи обратен завой и пое към другите южноафрикански лодки.

Какво ставаше, по дяволите?!

Три черни хеликоптера изникнаха с ревящи двигатели от пясъчните облаци зад Скофийлд и се насочиха към лабиринта от каньони!

Пикираха в завета на кратера като бомбардировачи от Втората

световна война, след което изравниха полета си, без изобщо да намалят скоростта. Преминаха над главите на Скофийлд и спътниците му и продължиха след южноафриканците, които бяха изчезнали в един от западните каньони.

Скофийлд зяпна от изненада.

Защото хеликоптерите бяха впечатляващи. Лъскави, зловещи и бързи. Досега не беше виждал такива.

Бяха боядисани с черна антирадарна боя и представляваха нещо средно между бойни хеликоптери и изстребители. Освен че имаха перки и остри носове, имаха и ниски издължени крила.

Това бяха НА-77 „Пенетрейтър“ – средно големи бойни хеликоптери, хибриди, които съчетаваха маневреността на обикновен боен хеликоптер и високата скорост по права линия на изстребителя. С антирадарното си покритие, присвитите назад криле и намръщените си пилотски кабинни приличаха на ято ядосани въздухоплаващи акули.

Трите хеликоптера полетяха след четирите южноафрикански лодки, без изобщо да обръщат внимание на Скофийлд и хората му.

Какво търсеха тук хеликоптери на ВВС? Те не преследваха ли президента? Какво ги беше грижа за Кевин?

Във всички случаи участниците в преследването ставаха трима.

– Сър? – обади се Мозъчко. – Какво ще правим?

Скофийлд се замисли. Трябваше да реши. В съзнанието му нахлу ураган от мисли – Кевин, Бота, ВВС, президентът и неумолимият брояч на Футбола, който в един момент щеше да го накара да остави всичко и да се върне...

Решението беше ясно.

– Тръгваме след тях.

Скофийлд навлезе в каньона, в който бяха влезли похитителите и преследващите ги хеликоптери, следван от скутера на Мозъчко и Хърби.

Специално този каньон беше пълен със завои – ляво, дясно, ляво и пак дясно – но за щастие поне беше защитен от бурята.

След сто метра обаче се разделяше на две. Южноафриканските лодки се разделиха и изчезнаха от погледа им.

– Мозъчко! – викна Скофийлд. – Хвани левия! Ние тръгваме по десния! Помни, че ни трябва само момчето! Прибираме го и се омитаме оттук, ясно!

– Ясно, Плашило.
Двата скутера се разделиха.

Този на Скофийлд само след секунди се озова сред някакво адско шоу от свистящи снаряди, трасиращи куршуми, ракети въздух-въздух и експлодиращи в опасна близост скали.

Два черни хеликоптера преследваха кометата на двеста метра отпред, без да се показват над отвесните стени, където бурята продължаваше да бушува.

Картечниците „Вулкан“ под носовете им бълваха трасиращи куршуми. Изпод крилата им излитаха ракети, които пръскаха на парчета скалите около южноафриканските лодки.

Южноафриканците също не се церемоняха.

Стрелецът в скутера бранеше кометата със стингър на рамо.

Пенетрейтърите обаче явно разполагаха със същата мощна противоракетна електроника, защото ракетите ги заобикаляха и се удряха в стените на каньона, като къртеха парчета, големи колкото леки коли, които падаха с плясък във водата, и на Скофийлд му се налагаше да слаломира между тях.

Изведнъж единият хеликоптер пушна някакъв продълговат бял предмет с малък парашут, който падна във водата.

След секунда във водата се образува пътечка от въздушни мехурчета, която се насочи право към южноафриканците.

Торпедо!

След пет секунди скутерът бе вдигнат във въздуха.

Взривът беше толкова мощен, а скоростта на скутера беше толкова голяма, че той подскочи няколко пъти по водата като „жабка“, след което, изгубил всякакво управление, се заби в стената на каньона.

Скофийлд се намираще само на петдесет метра от взрива. Трябваше да настигне южноафриканците, но те вече вземаха значителна преднина.

И тогава канонът зави рязко...

... и се пресече с другия, по който Мозъчко и Хърби преследваха другите два скутера – двата каньона образуваха едно гигантско X.

Бялата комета навлезе в хикса откъм горната му десен ръкав едновременно със скутера, който идваше отдолу и отдясно.

Скоростта и на двете лодки беше огромна.

Кометата и скутерът извиха рязко, за да избегнат сблъсъка, като

вдигнаха стени от вода – и изгубиха цялото си ускорение.

Вторият скутер от ръкава на Мозъчко дори не успя да забави скоростта си, а премина като куршум между двете почти спрели лодки и продължи на запад.

Трите хеликоптера – двата в каньона на Скофийлд и единият в съседния каньон – също избегнаха сблъсъка на косъм. Единият успя да увисне във въздуха, но другите два се издигнаха нагоре и се разминаха на сантиметри, без да спират да обсипват с куршуми неподвижните лодки отдолу.

Скофийлд точно това чакаше.

Сега щеше да ги настигне!

Скутерът на Мозъчко все още се намираше на осемдесет метра от пресечната точка на двата каньона.

Той видя хаоса отпред, погледът му моментално попадна върху кометата, която набираше скорост и се готвеше да изчезне в долния ляв ръкав.

И пришпори скутера.

Скофийлд стигна до разклонението, когато кометата пое на юг и скутерът на Мозъчко я последва в каньона.

– Тръгвам след кометата, сър!

– Виждам те! – извика Скофийлд.

Тъкмо щеше да ги последва, когато някакво движение вдясно привлече вниманието му. Той се обърна и огледа дългия каньон на запад.

Единият южноафрикански скутер беше на път да се скрие в далечината. Сам.

Това беше скутерът, който беше дошъл откъм горния ляв ръкав и не беше спрял на мястото, където двата каньона се пресичаха. Интересното беше, че той дори не се бе опитал да се притече на помощ на кометата.

Само след миг скутерът изчезна в края на каньона.

Скофийлд изведнъж разбра.

Момчето не беше на кометата.

Беше на скутера.

– О, не! – прошепна Скофийлд и се обърна към скутера на Мозъчко, който изчезна зад завоя на южния каньон, преследвайки кометата. – Мозъчко...

Пясъчножълтият скутер на Мозъчко се движеше бързо.

Много бързо.

Изравни се с кометата и се понесоха по тесния каньон като състезатели по писта, преследвани от двата хеликоптера на BBC.

– Мозъчко... чуваш... ме?... – прозвуча накъсаният глас на Скофийлд в ухото на Мозъчко, но младият морски пехотинец не разбра нищо сред грохота на скутерите, хеликоптерите и стрелбата, а доближи скутера до кометата, предаде управлението на Хърби и стана от седалката.

Огледа кометата, но не успя да види нищо през тъмните стъкла на кабината.

Пое дълбоко въздух и скочи на широката около половин метър палуба на кометата.

– ... зъчко... хай... се оттам!...

Мозъчко се хвана за някаква скоба на покрива на кабината. Нямаше представа какво го очаква вътре. Може би съпротива – например някой да се покаже и да почне да стреля по него. Но никой не оказа никаква съпротива.

Не му пукаше. Той се претърколи по палубата и счупи предното стъкло на кабината. Навсякъде се разхвърчаха стъкла и когато димът се разнесе, той погледна вътре.

И се намръщи.

Кометата беше празна.

Мозъчко се вмъкна вътре...

... и видя, че рулят се управлява от компютърна навигационна система, антиимпедансна система, която насочваше кометата встрани от други лодки и от скалите.

Гласът на Скофийлд изведнъж прозвуча съвсем ясно в ухото му.

– За Бога, Мозъчко! Махай се оттам! Кометата е капан! Кометата е капан!

В същия миг Мозъчко с ужас чу едно пронизително биип, което даде сигнал за край на живота му.

Кометата избухна.

Ударната вълна подхвърли скутера на Хърби, запрати го към стената на каньона и го смаза.

Скофийлд тъкмо беше потеглил след скутера беглец, когато внезапно картучен откос разпени водата до него.

Четвъртият южноафрикански скутер стреляше по него.

Той отново беше потеглил и сега се насочваше на изток, обратно към каньона, който водеше до кратера с платото в средата.

Преди Скофийлд дори да помисли как да отвърне, от двете страни на скутера изригнаха два още по-големи гейзера, предизвикани от стрелба. Попаднаха толкова близо, че водата опръска лицето му.

Източникът на огненият бараж беше третият хеликоптер, който продължаваше да се поклаща лениво над пресечната точка на двата каньона. Картечницата „Вулкан“ бълваше откос след откос.

Скофийлд зави наляво, за да избегне огъня, и изпусна скутера, който със сигурност отнасяше Кевин. Наложиха се да тръгне след другия, който отиваше към кратера.

Хеликоптерът пикира.

– Някакви идеи? – извика Книгата иззад картечницата.

– Да! – отговори Скофийлд. – Да не умираме!

Хеликоптерът откри огън и от двете страни на скутера отново изригнаха гейзери.

Скофийлд сви рязко наляво – толкова рязко, че дясната част на скутера се вдигна във въздуха. Куршумите пронизаха водната повърхност отдолу.

И тогава, като че ли останалото не им стигаше, хеликоптерът пусна две торпеда.

Скофийлд се видя в чудо.

Торпедата цопнаха във водата едно след друго и две еднакви пътеки от въздушни мехурчета плъзнаха към двата скутера.

Скофийлд забеляза отпред някаква издатина в стената на каньона... имаше забележителна прилика с трамплин...

Торпедото приближаваше.

Скутерът се стрелна по повърхността на водата, достигна скалния трамплин в мига, когато торпедото се озова под двигателите му и...

... изскочи от водата и двойният му кил зачегърта повърхността на скалата с непоносим звук, след което изведнъж излетя във въздуха като играчка, а торпедото се заби в издатината и я направи на парчета.

Скутерът се плъсна във водата, после продължи напред.

Скофийлд се огледа тъкмо навреме, за да забележи как южноафриканският скутер се насочва към някакъв тунел в лявата стена на каньона.

Той пое след него, а второто торпедо се понесе подире му като акула.

Южноафриканският скутер се скри в тунела.
Скутерът на Скофийлд също.
Торпедото също.

Двата скутера се носеха през тунела с включени светлини и скорост сто и петдесет километра в час. Влажните стени на широкия седем-осем метра тунел се изнизваха покрай тях, все едно че се возеха на побесняло влакче на ужасите.

Скофийлд се съсредоточи в управлението.

Скоростта беше страшна!

На двеста метра отпред проблесна светлина – краят на тунела.

Изведнъж Книгата изкрещя:

– Идва!

– Кое!

– Второто торпедо!

Скофийлд се обърна.

Торпедото поглъщаше разстоянието помежду им.

Скофийлд погледна отново напред и видя южноафриканския скутер само на пет метра пред себе си. По дяволите!

Скутерите бяха широки по четири метра и нямаше как да го изпревари.

Скофийлд се изнесе вляво, но южноафриканският скутер му отряза пътя. Опита вдясно – същата история.

– Какво ще правим? – извика Книгата.

– Не знам... Дръж се!

– Какво?

– Дръж се здраво!

Торпедото всеки момент щеше да ги удари.

Скофийлд увеличи скоростта и се залепи до предната моторница. Сега двата скутера се носеха в тесния тунел със сто и петдесет километра в час на двайсет сантиметра един от друг.

Южноафриканецът, който управляваше скутера, се обърна и ги видя.

– Здравсти! – помаха му Скофийлд. – И сбогом!

И едновременно с това, точно когато торпедото се скри под кърмата му, натисна дроселите на двигателите докрай и сви рязко надясно.

Носещият се с бясна скорост скутер излетя странично, плъзна се по отвесната дясна стена на тунела и в един миг застана почти

перпендикулярно на водата.

Торпедото изобщо не се трогна, че е изгубило първоначалната си цел, и удари следващия най-близък обект – южноафриканския скутер.

Експлозията в затворения тунел беше убийствена.

Южноафриканският скутер се разлетя на парчета. От водата изригна огромно огнено кълбо.

Скутерът на Скофийлд се стовари във водата върху останките на другия, премина с безумна скорост през огненото кълбо и се озова на открито в каньона.

Скофийлд се огледа, за да разбере къде са се озовали, и бързо разбра, че каньонът е същият, в който се бяха разделили със скутера на Мозъчко; и освен това бяха излезли съвсем близо до разклонението.

Скофийлд подаде газ и понечи да завие обратно подир последната южноафриканска моторница, когато чу някакъв странен тътен отдясно и се обърна.

И видя друг хеликоптер – четвърти хеликоптер, – полузакрит от отвесната страна на каньона.

Беше топчест и не толкова елегантен като първите три.

Беше тежкият карго СН-53Е „Суперсталион“, същият като двата, които обикновено съпровождаха МП Едно. Тези хеликоптери бяха известни с изключителната си товароподемност и издръжливост. В задната им част имаше подвижна товарна рампа и една такава машина можеше да пренесе до ада и обратно четиридесет и пет души в пълно бойно снаряжение. Изглежда, ВВС бяха изпратили суперсталиона да прибере момчето, тъй като бойните пенетрейтъри събираха само трима души екипаж.

Като съдеше по бавното кръжене на хеликоптера над каньона, Скофийлд стигна до извода, че предназначението му едва ли е само за затворнически транспорт. Явно осигуряваше и някаква друга подкрепа.

Скофийлд обърна скутера и предпазливо го насочи към суперсталиона.

– Какво правиш? – попита Книгата. – Момчето е натам.

– Знам – отговори Скофийлд. – Но според мен едва ли ще успеем да се доберем до него по вода.

И тримата командоси от Седми взвод в суперсталиона бяха със слушалки на главите. Единият управляваше хеликоптера, а другите двама

говореха бързо в микрофоните си, надвиквайки рева на двигателите.

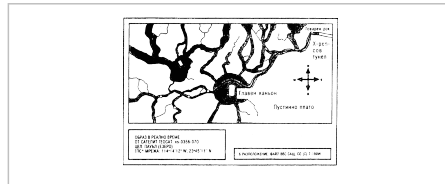
Те също търсеха южноафриканския скутер беглец, който се беше изплъзнал след разминалия се на косъм сблъсък в пресечната точка на двата каньона.

– ... Пенетрейтър Едно, тук Огледало – каза единият командос. – Вдясно от вас следва каньон. Може да е тръгнал натам. Край.

Вторият оператор каза:

– Пенетрейтър Две. Завийте на север и проверете тесния каньон отляво.

Пред всеки от двамата радиооператори имаше по един компютърен екран, на който блестеше в зелено цялата система от каньони на езерото Пауъл.

Трите светещи точки вляво – P-1, P-2, P-3 – обозначаваха трите пенетрейтъра, които издирваха скутера из каньоните. Неподвижната точка „L-G“ беше суперсталионът с позивна „Огледало“. Черната линия обозначаваше маршрута на преследването дотук.

Докато двамата оператори даваха нареждания на пенетрейтърите, пилотът оглеждаше каньона, над който летяха.

И сред рева на двигателите и шума от собствените им гласове никой не чу глухия метален звук на магхука, който залепна за корема на мощния им хеликоптер.

Скутерът на Скофийлд застана точно под хеликоптера – клатеше се бясно сред предизвиканото от перките вълнение.

Едно тънко въже свързваше скутера и увисналия на петнадесет метра над него суперсталион – черното въже от кевларени влакна на Скофийлдовия магхук.

Една фигура излетя към корема на хеликоптера, теглена от мощната автоматична макара на магхука.

Скофийлд.

След секунда той се озова под корема на суперсталиона, хванал здраво магхука, залепнал за долната му част благодарение на

приличната си на луковица магнитна глава.

Шумът беше оглушителен. Вятърът от перките прилепваше униформата му към тялото му и тресеше Футбола на кръста му.

Колесниците на суперсталионите се прибираха изцяло по време на полет и затова Скофийлд се хвана за някаква кабелна скоба и натисна един бутон на магхука, за да спусне дръжката му при Книгата.

След секунди Книгата увисна на магхука от другата страна на суперсталиона.

Скофийлд хвана лоста за разхерметизиране на аварийния люк.

– Готов ли си?

Книгата кимна.

Скофийлд завъртя лоста и капакът на люка падна.

Командосите в хеликоптера усетиха първо промяната на въздушно-то налягане.

Скофийлд и Книгата влязоха в товарното отделение. Пилотската кабина беше отделена с малка стоманена врата.

Двамата оператори в пилотската кабина се извърнаха и едновременно посегнаха към автоматите си.

Но Скофийлд и Книгата ги изпревариха и стреляха почти синхронно. Изстрел от Скофийлд и първият оператор падна. Втори изстрел от Книгата и вторият също се превърна в история.

Пилотът на хеликоптера видя какво става, осъзна, че автоматът няма да му предложи най-добрия изход от ситуацията, така че наведе рязко шурвала напред и хеликоптерът се завъртя като пощурял.

Книгата изгуби равновесие и падна.

Скофийлд се хвърли напред и се плъзна по корем право към пилотската кабина.

Пилотът се опита да ритне вратата и да му препречи пътя, но Скофийлд бе по-бърз.

Спря точно на прага и се прицели в главата на пилота.

– Без глупости – каза високо, с пръст на спусъка.

Пилотът зяпна дулото като хипнотизиран.

– Без глупости – повтори Скофийлд.

Пилотът посегна към глока под мишницата си.

Баам!

Скофийлд пръсна мозъка му.

– По дяволите! – изруга той, докато измъкваше трупа от пилотската

седалка. – Предупредих те, задник скапан.

Хеликоптерът се носеше в тесния каньон към мястото, където скутерите и кометата за малко не се бяха сблъскали.

Скофийлд помнеше, че скутерът беше свил в западния ръкав, след което беше изчезнал в един тесен каньон далеч вдясно.

Компютърната карта на суперсталиона показваше, че този каньон излиза в друг езероподобен кратер с издигнато плато по средата.

Скутерът се беше насочил натам.

Какво толкова имаше в този кратер?

Защо южноафриканецът беше тръгнал натам?

Суперсталионът стигна до пресечната точка, зави...

... и се озова право срещу единия от пенетрейтърите.

Скофийлд дръпна щурвала и увисна във въздуха.

Пенетрейтърът висеше над хикса и оглеждаше четирите ръкава. Приличаше на гигантска летяща акула, дебнеща плячката си.

Видяха ги.

– Огледало, тук пенетрейтър Три – произнесе интеркомът над главата на Скофийлд. – Получихте ли някакъв образ в реално време от сателита?

Скофийлд се смрази.

Мамка му!

– Книга, оръжията! Бързо!

Пенетрейтърът се обърна към суперсталиона.

– Имаме една картеница „Гатлинг“ под носа.

– Само това ли?

Двата хеликоптера застанаха на сто метра един срещу друг.

– Само това.

– Огледало. – Гласът от интеркома преливаше от подозрения. – Моля отговорете незабавно с идентификационния си код.

Скофийлд забеляза ракетите под издължените крила на пенетрейтъра.

Приличаха на въздух-въздух „Сайдуиндъри“ с термично насочване.

„Сайдуиндъри“...

След което натисна рязко бутона на микрофона.

– Пенетрейтър, тук капитан Шейн Скофийлд от морската пехота на САЩ, Президентски взвод. Този хеликоптер е под мое командване. Имам само една дума за вас.

– И каква е тя?

– Стреляйте.

Тишина.

След което се чу:

– Добре.

– Какво правиш, да те вземат дяволите? – попита Книгата.

Скофийлд не му отговори, а продължи да се взира в крилата на пенетрейтъра.

След миг едната ракета AIM-9M се откъсна сред кълбо от светлина от лявото крило на пенетрейтъра.

– Ох, мамка му... – прошепна Книгата.

Скофийлд видя ракетата – острия ѝ връх, звездообразния силует на стабилизаторите ѝ, опашката от дим – летяща право към тях!

– Какви ги вършиш? – възкликна Книгата.

И тогава Скофийлд направи най-странното нещо.

Натисна бутона за стрелба.

Докато сайдуиндърът летеше към него – секунда преди сблъсъка – картечницата „Гатлинг“ изблъва откос оранжеви трасиращи снаряди.

Скофийлд насочи огъня към идващата ракета и точно когато ѝ оставаха двайсет метра до хеликоптера – буум! – снарядите попаднаха право в заострения ѝ нос и я взривиха на пет метра от суперсталиона.

– Какво направи? – невярващо попита Книгата.

Но Скофийлд още не беше свършил – след като се справи с ракетата, той насочи трасиращите куршуми към пенетрейтъра.

Видя как двамата му пилоти трескаво шарят с пръсти по уредите, опитвайки се да изстрелят втора ракета, но беше твърде късно.

Трасиращите куршуми се забиваха в пенетрейтъра, докато накрая един от тях очевидно мина право през пилотската кабина, защото единият резервоар се запали и бойният хеликоптер изведнъж се взриви и падна като камък във водата.

След като се отърва от пенетрейтъра, Скофийлд насочи суперсталиона към западния каньон и към тесния процеп, в който беше изчезнал южноафриканският скутер.

– Какво направи, за Бога? – попита Книгата.

– Моля?

– Не знаех, че можеш да застреляш ракета с трасиращи куршуми.

– Само сайдуиндър – отвърна Скофийлд. – Сайдуиндърите се

ориентират по топлината – проследяват целта с инфрачервена система. Но за тази цел върхът трябва да пропусне инфрачервените лъчи. Което означава, че е от всякакъв друг материал, но не и от стомана. Всъщност върхът на сайдуиндъра е изработен от доста крехка пластмаса и е слабото място на тази ракета.

– Значи си я застрелял в слабото място?

– Да.

– Доста рисковано.

– Видях я, че идва към нас. Не са много хората, които са видели идващ към тях сайдуиндър. Струваше си да пробвам.

– Винаги ли рискуваш по този начин?

Скофийлд се замисли и погледна внимателно младия сержант.

– Опитвам се да не го правя. Но понякога... е неизбежно.

Стигнаха до тесния каньон, в който беше влязла южноафриканската моторница.

Каньонът беше сенчест и много по-тесен, отколкото очакваше Скофийлд. Суперсталионът едва се побра между двете му стени.

Огромният хеликоптер се понесе в тесния каньон и скоро се озова над голямо езеро, обградено от стометрови отвесни скали с платообразен остров по средата.

Тук, също като в другия кратер, вилнееше пясъчната буря. Пясъчните талози закриха предното стъкло на пилотската кабина.

– Виждаш ли нещо? – извика Скофийлд.

– Натам! – Книгата посочи наляво към един голям каньон в западната част на кратера.

Някакъв предмет се поклащаше на водата.

Скутерът беглец.

Сам.

Суперсталионът се снижи.

Скофийлд огледа скутера.

Изглеждаше като закотвен на двадесетина метра от стената на каньона.

Скофийлд увисна на три метра от водата и на около тридесет от скутера. Пясъкът продължаваше да шиба предното му стъкло.

Тогава забеляза движение.

Някакъв възпълен плешив мъж по риза се изправи иззад руля на скутера.

Гюнтер Бота.

Той се наведе и направи нещо, без да чува и забелязва суперсталиона сред воя на пясъчната буря.

А в дясната част на скутера имаше още една човешка фигура.

Кевин.

Изглеждаше съвсем малък и не на място зад картечницата.

Скофийлд въздъхна облекчено.

Бяха го открили.

Гласът на Скофийлд прогърмя от външните високоговорители на суперсталиона:

– Доктор Гюнтер Бота, говори морската пехота на САЩ! Арестуван сте! Веднага освободете момчето и се предайте!

Бота не му обърна никакво внимание, а припряно хвърли някакъв квадратен метален предмет извън борда.

„Какво прави този, по дяволите?“ – помисли Скофийлд и се обърна към Книгата:

– Пусни товарната рампа и ни спусни надолу с опашката напред.

Гигантският хеликоптер се обърна със задницата към скутера и увисна на три метра над него със спуснатата рампа.

Скофийлд застана на рампата с „Пустинния орел“ в едната ръка и рупор в другата.

– Момчето, Бота! – изгърмя гласът му.

Бота продължаваше да не му обръща внимание.

Но Кевин се обърна и видя Скофийлд. Лицето му разцъфна в широка усмивка. Той му помахна – съвсем по детински.

Скофийлд също му махна.

В момента го вълнуваше най-вече заниманието на южноафриканския вирусолог, защото сега го виждаше по-добре.

На гърба на Бота висяха кислородни бутилки. Докторът хвърли една водолазна маска на Кевин и му показа с жестове да си я сложи.

Скофийлд се намръщи. Водолазни маски?

Каквото и да беше намислил Бота, беше крайно време да го спре.

Скофийлд вдигна пистолета и се приготви да стреля в носа на скутера, но в същия миг се чу оглушително бумтене и опасната перка на суперсталиона се превърна в дъжд от хиляди отломки.

Хеликоптерът изгуби контрол и се завъртя във въздуха.

Книгата се бореше отчаяно с шурвала, но суперсталионът беше

абсолютно неуправляем – килна се рязко и полетя с носа надолу към водата.

Скофийлд политна към страничната стена на товарното отделение и успя някак да се задържи за една седалка.

Суперсталионът падна в езерото.

Носът му се заби и трябваше да минат цели десет секунди преди въздушният мехур да го върне в хоризонтално положение.

Книгата натисна някакъв бутон и двигателите млькнаха. Оцелялата перка започна да забавя въртенето си.

Водата нахлу в товарния отсек.

Не нахлу през отворената рампа, защото тя беше проектирана така, че да остава над малко над повърхността в случай на приводняване. Нахлу през аварийния люк, през който бяха влезли Скофийлд и Книгата.

Конструкцията на суперсталиона му позволяваше да се задържи известно време над водата в случай на авария, но заради липсващия капак на люка този суперсталион нямаше да може да го направи.

Той потъваше. Бързо.

Скофийлд се втурна в кабината.

– Какво ни удари, по дяволите?

Книгата кимна към прозореца.

– Ей онези там.

Скофийлд вдигна поглед.

Над потъващия суперсталион бяха увиснали другите два пенетрейтъра.

Суперсталионът потъваше с ужасяваща бързина.

Водата нахлуваше през аварийния люк, превръщайки товарното отделение в езеро.

Колкото повече вода навлизаше, толкова повече потъваше хеликоптерът. В един момент водата стигна до товарната рампа и тогава настъпи потоп.

В пилотската кабина Скофийлд и Книгата стояха до глезените във вода. Изведнъж хеликоптерът рязко се килна назад.

– Някакви рисковани идеи? – извика Книгата и сграбчи някаква дръжка.

– Нито една.

Суперсталионът продължи да потъва с опашката надолу.

Скофийлд погледна през предното стъкло.

Единият пенетрейтър се приближи до скутера и увисна отгоре му като огромен лешояд. Бота се изправи и размаха ръце като жалък роб, опитващ се да умилостиви гневното летящо божество.

Тогава от дясното крило на пенетрейтъра се откъсна ракета, която порази отделението на Бота.

И той изчезна.

Отделението на Кевин обаче остана невредимо – отрязано като с нож от това на Бота.

Скофийлд пребледня.

Току-що бяха убили Бота!

Мамка му!

Суперсталионът вече беше три четвърти под водата.

Водата започна да залива стъклото на пилотската кабина. Цялото товарно отделение вече беше пълно.

А хеликоптерът продължаваше да потъва.

През зелените вълни Скофийлд успя да види как пенетрейтърът спусна стълба за Кевин и викна:

– Мамка му!

Но суперсталионът продължи да потъва – надолу, надолу и надолу – и последното, което Скофийлд видя преди зелените вълни да закрийт напълно предното стъкло, бе как пенетрейтърът изтегля Кевин от скутера и го прибира.

След това всичко стана зелено.

Двата пенетрейтъра бяха съвсем наясно кой е в суперсталиона.

Позивните, които бяха отправяли през последните минути на алтернативната честота, не получиха никакъв отговор. Всъщност бяха открили „Огледалото“ в кратера по позициониращия му предавател – а покрай него бяха открили и Бота и момчето.

Уилис Питона – командирът на част Чарли – не откъсна поглед от суперсталиона, докато той не се скри изцяло под водата.

Последния останал въздух излетя във вид на множество мехурчета.

Двата пенетрейтъра чакаха.

Суперсталионът продължи да потъва, докато не се скри от погледа.

Питона продължи да чака, докато не престанаха да излизат каквито и да било въздушни мехури.

След няколко минути водната повърхност се успокои.

Двата пенетрейтъра продължиха да чакат.

Повисяха още десет минути, за да се убедят, че никой не излиза на повърхността. Излезеше ли, щяха да го довършат.

Никой не излезе.

Накрая Питона взе решение и двата пенетрейтъра се издигнаха във въздуха и поеха обратно към Обект 7.

Никой не можеше да издържи толкова, дори да беше останал някакъв въздушен джоб. И да беше останал, за толкова време щеше да му е свършил кислородът.

Не.

Шейн Скофийлд несъмнено беше мъртъв.

Гант, Майката, Джулиет и президентът все още се намираха в полутъмната лаборатория на ниво 4. Хагърти Шомпола и Николас Тейт също бяха с тях.

– Трябва да се махнем отгук – каза Гант.

– Но това е идеално скривалище – възрази Шомпола.

– Трябва да се движим. Ако ни търсят, а ние стоим на едно място, най-накрая ще ни намерят. Трябва да се местим поне на всеки двайсет минути.

– И откъде научи точно това? – заяде се Хагърти.

– От лекциите във военната академия. Стандартни техники за отсъпление. Предполага се, че и вие сте ги чели. Между другото, искам да проверя още нещо...

Хагърти почервеня.

– Няма да позволя такъв език от един сержант...

– Ще позволиш. – Майката се приближи до него и го изгледа от висотата на ръста си, след което кимна към Гант. – Защото тази дамичка е по-умна и по-хладнокръвна в бой, отколкото ти някога си бил или ще бъдеш. И за твое сведение, няма още дълго да бъде сержант. Скоро ще стане офицер. А, още нещо – бих поверила живота си на нея, но не и на теб...

Хагърти прехапа устни.

– Това е...

– Полковник Хагърти – намеси се президентът, – тази сутрин сержант Гант вече на два пъти спаси живота ми – долу във влака и след това на платформата. И в двата случая действа решително и спокойно в ситуация, в която повечето хора биха се паникьосали. За мен е щастие да поверя безопасността си в нейните ръце.

– Много точно казано – обади се Майката. – Силата на естрогена, брато.

– Сержант Гант – продължи президентът, – какво мислите?

Гант се усмихна и сините ѝ очи засияха.

– Мисля да направим нещо с този предавател в сърцето ви, сър.

* * *

Дейв Феърфакс стоеше в стерилната стая без прозорци на втория подземен етаж на Пентагона и продължаваше да работи усилено по кодираните телефонни разговори, проведени от Специален обект (Секретен) №7 на ВВС на САЩ.

Остана особено доволен от себе си след като дешифрира входящите и изходящите обаждания на африкаанс.

Едно нещо обаче продължаваше да го човърка. Двата разговора на английски, между съобщенията на африкаанс.

Той ги пусна отново и се заслуша внимателно.

16-ЮНИ 20:51:59	АНГЛИЙСКИ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 3:	Всичко си е на мястото. Потвърдете, че е на трети.	Всичко си е на мястото. Потвърдете, че е на трети.
22-ЮНИ 20:51:59	АНГЛИЙСКИ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 3:	Мисията е в ход.	Мисията е в ход.

Едно беше ясно. Гласът принадлежеше на един и същи човек.

Мъжки глас. Американски. От южните щати. Бавен и решителен.

Феърфакс намести очилата на носа си и затрака по клавиатурата.

Извика програмата за гласов анализ.

Сравни дигиталния подпис на гласа – или „гласовия отпечатък“ – с всички тайно записани някога отпечатъци в базата данни на ВРУ.

Програмата започна да обработва искането му.

След което компютърът издаде звук:

НАМЕРЕНИ 6 СЪВПАДЕНИЯ
ПОКАЖИ ВСИЧКИ СЪВПАДЕНИЯ?

– Ако обичаш – каза Феърфакс ѝ натисна клавиша „Y“. На екрана се появиха шест реда:

№	ДАТА	ОТДЕЛ	ИЗТОЧНИК НА ДАННИТЕ
1.	29-и май	КОСМОТДЕЛ-01	САТ-СЛЕДЕНЕ (ФАЙЛ 034-77А)
2.	07-и юни	КОСМОТДЕЛ-01	САТ-СЛЕДЕНЕ (ФАЙЛ 034-77А)
3.	16-и юни	КОСМОТДЕЛ-02	СО (С) 07 ВВС (ФАЙЛ 009-210)
4.	22-ри юни	КОСМОТДЕЛ-02	СО (С) 07 ВВС (ФАЙЛ 009-21D)
5.	02-ри юли	КОСМОТДЕЛ-01	САТ-СЛЕДЕНЕ (ФАЙЛ 034-77А)
6.	03-ри юли	КОСМОТДЕЛ-01	САТ-СЛЕДЕНЕ (ФАЙЛ 034-77А)

„Браво“ – помисли си Феърфакс.

Игнорира средните две, тъй като това бяха двете съобщения, които току-що беше прослушал. КОСМОТДЕЛ-02 беше неговата секция на Космическия отдел.

Другите четири съобщения обаче бяха собственост на Секция 1 – основното звено на Космическия отдел в отсрещната зала.

Източникът на данните на съобщенията на Секция 1, САТ-СЛЕДЕНЕ, беше „Сателитно следене“. Секция 1 напоследък май подслушваше чуждите сателити.

Феърфакс кликна върху първия ред:

29-и МАЙ	13:12:00	САТЕЛИТНО ЗАСИЧАНЕ	(АНГЛИЙСКИ)
ГЛАС 1:	Проведоха теста днес сутринта. Ваксината е ефикасна срещу всички предишни шамове. Остана да им донесат само последния шам.		

Феърфакс се намръщи. В съобщенията на африкаанс също се споменаваха някаква ваксина. И успешен тест. Той кликна върху следващия ред:

7-ми ЮНИ	23:47:33	САТЕЛИТНО ЗАСИЧАНЕ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	Екипът за доставка на вируса е на път към Чанчун. Имената са КАПИТАН РОБЪРТ ВУ и ЛЕЙТЕНАНТ ЧЕТ ЛИ. И двамата са надеждни. Както вече говорихме, цената на доставката е сто и двадесет милиона долара, по десет милиона на дванадесетимата замесени.		

Чанчун. Фабриката за биологично оръжие на Китай.

И сто и двама милиона долара, които трябваше да се поделят между дванадесет души.

Започваше да става интересно.

Следващият ред:

2-ри ЮЛИ	02:21:57	САТЕЛИТНО ЗАСИЧАНЕ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	Разбрано, Жълта звезда. Ще бъдем там.		

„Какво! – зачуди се Феърфакс. – Жълта звезда ли?“

Но това беше...

Той кликна върху последното съобщение:

3-ти ЮЛИ	04:04:42	САТЕЛИТНО ЗАСИЧАНЕ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	ВУ и ЛИ се върнаха в Обект 7 с вируса. Вашите хора са с тях. Парите са прехвърлени. Имената на моите хора, които трябва да бъдат изведени, са: БЕНЕТ, КАЛВЪРТ, КОЛМАН, ДЕЙТЪН, ФРОМЪР, ГРЕЙСЪН, ЛИТЪЛТЪН, МЕСИК, ОЛИВЪР и аз самият.		

Феърфакс продължаваше да се взира в последното съобщение. Внезапно вратата на подземния му офис се отвори и шефът му Юджийн Уишър – висок оплешивяващ бюрократ – влетя в стаята заедно с четирима тежко въоръжени военни полицаи. Уишър отговаряше за операцията, с която се занимаваха от другата страна на коридора – следенето на насорко изстреляната китайска космическа совалка.

– Феърфакс! – изръмжа Уишър – Какво правиш, по дяволите?

Феърфакс преглътна и изгледа ужасено автоматите на военните полицаи.

– Ами, вие... вие за какво говорите?

– Защо влизаш в съобщенията от нашата операция?

– Вашата операция?

– Да. Нашата операция. Защо зареждаш данни от базата, които имат връзка със секретната операция на Секция 1?

Феърфакс не знаеше какво да каже. Шефът му продължаваше да крещи.

И изведнъж му стана ясно, съвсем ясно.

– О, Боже! – прошепна той.

Наложи се да дава обяснения – под дулата на автоматите, а след пет минути се озова пред двамата заместник-директори на ВРУ в залата срещу неговия офис.

Всички монитори светеха. Техниците работеха на повече от дузината контролни табла, които следяха новата космическа совалка на Китай – „Жълтата звезда“.

– Трябва ми списъкът на персонала в Обект 7 – каза двадесет и пет

годишният Феърфакс на двамата директори.

Списъкът пристигна.

Феърфакс го погледна. Там пишеше следното:

ВОЕННОВЪЗДУШНИ СИЛИ НА САЩ
СПЕЦИАЛЕН ОБЕКТ (СЕКРЕТЕН) 07
ПЕРСОНАЛ НА ОБЕКТА КЛАСИФИКАЦИЯ (СТРОГО
СЕКРЕТНО)

КОМАНДВАНЕ

Харпър, Дж. Т. (командир)

СЕДМИ ВЗВОД

ИМЕ	ЧАСТ	ИМЕ	ЧАСТ	ИМЕ	ЧАСТ
Алварес, М. Дж.	А	Дилън, С. Т.	D	Логан, К. У. (майор)	А
Артърс, Р. Т.	С	Дохъни, Ф. Г.	А	Макконъл, Б. А.	В
Атлок, Ф. Д.	В	Игън, Р. Р.	В	Месик, К.	Е
Бейнс, А. У.	С	Фрейзър, М. С.	С	Милбърн, С. К.	D
Бенет, Б.	Е	Фредерик, Г. Н.	А	Мортън, А. Н.	С
Бигс, Н. М.	С	Фромър, С. Н.	Е	Нанс, Дж. Ф.	D
Бойс, Л. У.	D	Гигс, З. И.	В	Оливър, П. К.	Е
Боланд, К. С.	В	Гейл, А.	D	Нистрьом, Дж. Дж.	D
Калвърт, И. Т.	Е	Голдинг, Д. К.	D	Прайс, А. Л.	С
Карни, Л. И.	Е	Голдмън, У. Е.	А	Роусън, М. Дж.	С
Крисчън, Ф. К.	А	Грейсън, С. Р.	Е	Сейлс, М. Т.	В
Колман, Г. К.	Е	Хюджис, Р.	А	Сомърс, С. Р.	С
Кулс, М.	В	Инглис, У. А.	В	Стоун, Дж. К.	С
Крик, Д. Т.	D	Джонсън, С. У.	D	Тейлър, А. С.	В
Крийс, Т. У.	А	Джонс, М.	D	Уилс, Л. С.	С
Дейвис, Е. М.	С	Кинкейд, Р.	В	Улфсън, Х. Т.	А

Дейтън, Е. М.	Е	Литълтън, С. О.	Е		
---------------	---	-----------------	---	--	--

ЦИВИЛЕН ПЕРСОНАЛ

Бота, Г. В.	МЕД
Франклин, Х. С.	МЕД
Шоу, Д. И.	МЕД

Феърфакс взе разпечатката на последното съобщение, което беше изтеглил.

3-ти ЮЛИ	04:04:42	САТЕЛИТНО ЗАСИЧАНЕ	АНГЛИЙСКИ
ГЛАС 1:	ВУ и ЛИ се върнаха в Обект 7 с вируса. Вашите хора са с тях. Парите са прехвърлени. Имената на моите хора, които трябва да бъдат изведени, са: БЕНЕТ, КАЛВЪРТ, КОЛМАН, ДЕЙТЪН, ФРОМЪР, ГРЕЙСЪН, ЛИТЪЛТЪН, МЕСИК, ОЛИВЪР и аз самият.		

– Добре. – Той извади един розов маркер от горния джоб на ризата си. – Бенет, Калвърт, Колман... – И започна да подчертава имената в списъка. Когато свърши, списъкът изглеждаше така:

**ВОЕННОВЪЗДУШНИ СИЛИ НА САЩ
СПЕЦИАЛЕН ОБЕКТ (СЕКРЕТЕН) 07
ПЕРСОНАЛ НА ОБЕКТА КЛАСИФИКАЦИЯ (СТРОГО
СЕКРЕТНО)**

КОМАНДВАНЕ

Харпър, Дж. Т. (командир)

СЕДМИ ВЗВОД

ИМЕ	ЧАСТ	ИМЕ	ЧАСТ	ИМЕ	ЧАСТ
Алварес, М. Дж.	А	Дилън, С. Т.	Д	Логан, К. У. (майор)	А
Артърс, Р. Т.	С	Дохъни, Ф. Г.	А	Макконъл, Б. А.	В
Атлок, Ф. Д.	В	Игън, Р. Р.	В	Месик, К.	Е
Бейнс, А. У.	С	Фрейзър, М. С.	С	Милбърн, С. К.	Д

Бенет, Б.	Е	Фредерик, Г. Н.	А	Мортън, А. Н.	С
Бигс, Н. М.	С	Фромър, С. Н.	Е	Нанс, Дж. Ф.	Д
Бойс, Л. У.	Д	Гигс, З. И.	В	Оливър, П. К.	Е
Боланд, К. С.	В	Гейл, А.	Д	Нистрьом, Дж. Дж.	Д
Калвърт, И. Т.	Е	Голдинг, Д. К.	Д	Прайс, А. Л.	С
Карни, Л. И.	Е	Голдмън, У. Е.	А	Роусън, М. Дж.	С
Крисчън, Ф. К.	А	Грейсън, С. Р.	Е	Сейлс, М. Т.	В
Колман, Г. К.	Е	Хюджис, Р.	А	Сомърс, С. Р.	С
Кулс, М.	В	Инглис, У. А.	В	Стоун, Дж. К.	С
Крик, Д. Т.	Д	Джонсън, С. У.	Д	Тейлър, А. С	В
Крийс, Т. У.	А	Джонс, М.	Д	Уилс, Л. С.	С
Дейвис, Е. М.	С	Кинкейд, Р.	В	Улфсън, Х. Т.	А
Дейтън, Е. М.	Е	Литълтън, С. О.	Е		

ЦИВИЛЕН ПЕРСОНАЛ

Бота, Г. В.	МЕД
Франклин, Х. С.	МЕД
Шоу, Д. И.	МЕД

– Някой да забелязва модела? – попита Феърфакс.

Всички имена от прихванатото съобщение принадлежаха на командоси от частта, отбелязана с „Е“ – или на военен език „Ехо“.

– Единственият от „Е“, който не е споменат – продължи Феърфакс, – е този „Карни, Л. Е.“ Предполагам, че той е човекът, чийто глас е записан на лентата.

Феърфакс се обърна към двамата директори.

– В тази база има предатели. Предатели, които контактуват с Китай и с космическата му совалка. Цялата част Ехо.

– Част Ехо, докладвай...

– ... Тук Ехо Едно – чу се гласът на капитан Лий Карни – Кобрата.

Кобрата говореше с отчетлив южняшки акцент – премерен, леден, опасен. – Намираме се в жилищните помещения на ниво 3. Току-що проверихме двата подземни хангара. Няма никого. Продължаваме надолу. Покрили сме всички изходи.

– Прието, Ехо Едно.

– Сър – обърна се един от операторите към Ръсел. – Част Чарли току-що се върна от езерото. Пред обекта са и момчето е с тях.

– Добре. Загуби?

– Петима.

– Приемливо. Ами Бота? – попита Цезар.

– Мъртъв е.

– Още по-добре. Пуснете ги през главната врата.

Гант и другите поеа към пожарното стълбище в източния край на ниво 4.

– Знам, че това няма отношение към ситуацията – каза ѝ Майката, докато вървяха – но все се каня да те питам какво стана, когато се видяхте с Плашилото миналата събота. Не казваш нищо.

Гант се усмихна хитро.

– Ти изобщо не си клюкарка, нали, Майка?

– А, клюкарка съм си. Абсолютна. Съпруги-ветеранки като мен умират да слушат за сексуалните гимнастики на хубави млади жени като теб. Освен това... ами просто ми е интересно.

Гант се усмихна тъжно.

– Не мина така, както ми се искаше.

– Какво имаш предвид?

Гант сви рамене.

– Даже не ме целуна. Вечерята беше страхотна. В един тих ресторант. След това се разходихме край Потомак и говорихме. Говорихме за какво ли не. И когато ме изпрати до вкъщи, се надявах да ме целуне. Но той... не ме... целуна. Постояхме малко пред вратата, разбрахме се да се видим пак и срещата... приключи.

Майката присви очи.

– Оооох, това Плашило. Ще го ритна отзад.

– Недей, моля те. – Гант стигна до вратата на стълбището. – И не му казвай, че съм ти казала.

Майката скръцна със зъби.

– Добре де, няма...

– Във всеки случай, точно в момента предпочитам да мисля за друго. Чака ни работа.

Тя откряна вратата и надникна от другата страна с насочен автомат.

Стълбището беше тъмно и тихо.

Празно.

– Чисто е – прошепна Гант.

После отвори широко вратата и изкачи няколко стъпала. Майката я последва предпазливо.

Стигнаха до площадката на ниво 3 и спряха пред вратата към жилищните помещения на комплекса.

Нямаше никого.

„Странно“ – помисли си Гант.

На площадката нямаше никакви командоси, нямаше дори пост, който да им попречи да отидат нагоре.

Много странно. На мястото на вражеския командир тя щеше да прерови всички нива и междувременно щеше непременно да блокира и стълбището.

Командващите на Седми взвод очевидно не мислеха така.

Гант и групата ѝ поеха по неохраняваното стълбище и бързо стигнаха до хангара на ниво 2.

Хангарът на ниво 2 – досега незасегнат от лудницата – на практика беше идентичен с този над него. Единствената разлика беше, че колекцията от летателни средства вътре не беше чак толкова екзотична. Докато в хангара на ниво 1 имаше два бомбардировача „Стелт“ и един SR-71 „Блекбърд“, тук имаше само два шпионски самолета АУАКС.

Точно те бяха нужни на Гант.

След още две минути тя се озова в долния карго отсек на единия АУАКС и започна да развива тежкия оловен капак на пода.

Панелът се освободи и разкри отделение с електронни прибори, в чиято среда беше закрепен здраво една солиден флуоресциращо оранжев прибор от свръхтвърд материал с размер на малка кутия за обувки.

– Какво е това? – попита Джулиет Джансън зад гърба на Гант.

Президентът отговори вместо нея.

– Това е записващото устройство на данните от полета. Черната кутия.

– Изобщо не е черна – обади се кисело Хагърти Шомпола.

– Никога не е била черна – каза Гант, докато вадеше прибора от гнездото му. – Само така я наричат. Черните кутии почти винаги са боядисани в оранжево, за да се виждат по-добре на мястото на катастрофата. Както и да е, тях обикновено ги намират по друг начин...

– О, това е добре... – каза президентът.

– Какво? – попита Хагърти. – Кое?

– Задавали ли сте си въпроса как намират толкова бързо черната кутия след самолетна катастрофа? – каза Гант. – Когато самолетът катастрофира, останките му се разпиляват на голямо разстояние, но въпреки това черната кутия се намира много бързо, обикновено до няколко часа.

– Да...

– Защото във всички черни кутии има предавател с батерия. Този предавател излъчва мощни микровълнови сигнали и съобщава местонахождението на кутията на онези, които я търсят.

– И какво смяташ да правиш с нея? – попита Хагърти.

Гант се провикна през люка над главата си.

– Майка!

– Да? – долетя отгоре гласът на Майката.

– Намери ли сигнала?

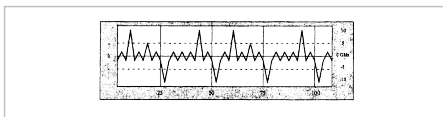
– Още две секунди!

Гант погледна Хагърти.

– Ще се опитам да наподобя сигнала от предавателя в сърцето на президента.

В основната кабина на АУАКС-а Майката седеше пред компютърното табло.

Тя изведе на екрана сигнала, излъчван към Обект 7 от сателита. Това беше същият сигнал, който по-рано беше извел и Мозъчко в другия АУАКС – сигналът, който се повтаряше на всеки двадесет и пет секунди.

Гант излезе от товарния отсек с оранжевата черна кутия и я свърза с кабела към терминала на Майката. Сигналът веднага се появи на малкия дисплей от течни кристали върху черната кутия.

– Добре – каза Гант на Майката. – Виждаш ли търсещия сигнал,

положителния пик? Искам да го зададеш като намираща честота на черната кутия.

За да намерят черната кутия, следователите използват радиопредавател, излъчващ предварително зададен микровълнов сигнал, наречен „намираща честота“. Когато улови сигнала, тя излъчва отговорен сигнал, който разкрива местоположението ѝ.

– Добре – каза Майката и затрака по клавиатурата. – Готово.

– Чудесно – отвърна Гант. – Сега нагласи отразената честота, отрицателния пик – като отговорен сигнал.

– Ей сега.

– Сигналът от черната кутия достатъчно мощен ли е, за да стигне до сателита? – попита президентът.

– Смятам, че да. Навремето връзката с Армстронг на Луната се е осъществявала с микровълнов сигнал, а и СЕТИ⁶ също ги използват, за да предават послания. – Гант се усмихна. – При този сигнал е важна не дължината на вълната, а качеството.

– Готово – обади се Майката и се обърна към Гант. – И така, наша безстрашна водачке, какво все пак направих току-що?

– Майка, ако си направила всичко както трябва, когато го активираме, предавателят ще имитира сигнала от сърцето на президента.

– И какво сега? – попита президентът.

– Да – намеси се злобно Хагърти. – Просто ще го включим така ли?

– В никакъв случай. Ако го включим, сателитът ще приеме два идентични сигнала и не се знае дали няма да взриви бомбите. Не можем да рискуваме. Това беше само половината работа. Сега следва по-трудната половина. Ще трябва да заместим сигнала на президента с този на кутията.

– И как ще стане това? – попита Хагърти. – Само не ми казвай, че ще оперираш сърцето на президента на САЩ с джобно ножче.

– Да ви приличам на Макгайвър? – попита Гант – Не, идеята ми е съвсем друга. Цезар Ръсел сигурно е уредил да поставят този предавател в сърцето на президента...

– Абсолютно вярно. Станало е, когато ме оперираха преди няколко години – каза президентът.

– Но според мен го е включил едва днес. Защото иначе скенерите на Белия дом досега да са го засекли.

6. Search for Extraterrestrial Intelligence – Търсене на извънземна интелигентност – проект на САЩ. – Б.пр.

– Е, и – обади се Хагърти.

– Някъде в този комплекс Ръсел държи някакво елементарно устройство, което включва и изключва предавателя на президента. Най-вероятно го държи при себе си.

– Да – каза президентът. – Видях го, когато започна предаването. Червено дистанционно управление с черна антена.

– Добре. Значи от нас се иска да открием командния му център. – Гант се обърна към Джулиет. – Твоите хора са проверявали това място. Някакви предложения?

– Главният хангар. Издаденият етаж на сградата. Там има контролен център.

– Значи отиваме там. Задачата е ясна. Първо завземаме командния център на Ръсел. След това засичаме сателита и между двата сигнала изключваме предавателя в сърцето на президента, за да включим след секунда този на черната кутия.

Тя се усмихна иронично.

– Нали ви казах. Елементарно.

Петимата оцелели командоси от част Чарли се придвижваха бързо в ниския бетонен тунел.

Кевин подтичваше след тях, но поне не му се налагаше да се привежда.

Част Чарли се беше прибрала от езерото Пауъл, след като бяха убили Бота, бяха си върнали Кевин и бяха наблюдавали потъването на хеликоптера на Скофийлд.

Двата пенетрейтъра бяха кацнали отвън и сега те се връщаха в комплекса през тунела, който свързваше основния комплекс с един от външните хангари – изход, известен като „горната врата“.

Тунелът от горната врата стигаше до дебелата трийсет сантиметра титаниева врата зад шахтата на пътническия асансьор на приземното ниво.

Част Чарли стигна до тежката сребриста врата.

Уилис Питона набра кода за отключване. Горната врата беше изход със специален статут – всеки достатъчно високопоставен служител от персонала на Обект 7, който знаеше кода, можеше да я отвори по всяко време, дори когато обектът е заключен.

Дебелата титаниева врата се отвори...

... и Питона замръзна.

Пътническият асансьор беше спрял така, че покривът се намираше на нивото на краката му.

И върху него стояха Карни Кобрата и четирима от хората му.

Другата половина от част Ехо се виждаше долу в самата кабина през отворения капак на покрива.

– Боже, Кобра! – възкликна Питона. – Изкара ми акъла. Не очаквах да ви видя тук...

– Цезар каза да дойдем да те вземем – каза Кобрата. – Да се уверим, че всичко е наред.

Питона избута Кевин напред.

– Изгубихме петима, но го хванахме.

– Добре – каза Кобрата. – Много добре.

Едва сега Питона забеляза, че освен петимата командоси в кабината на асансьора има още четирима мъже.

Четирима азиатци.

И се намръщи.

Това бяха четиримата от карантинната камера – капитан Робърт Ву и лейтенант Чет Ли, и двамата китайски лаборанти. Същите, които бяха донесли в Обект 7 последния щам на Китайския вирус.

– Кобра, какво става? – попита изведнъж Питона и вдигна глава.

– Съжалявам, Питон. – Кобрата кимна отсечено на хората си. Четиримата командоси на покрива на асансьора вдигнаха автоматите си като един и откриха огън по остатъците от част Чарли.

Уилис Питона беше прострелян с безброй куршуми. Лицето и гърдите му станаха на пихтия. Четиримата му командоси също се свлякоха като парцалени кукли. Единствената фигура, която остана права, бе на уплашения Кевин.

Карни Кобрата пристъпи напред и сграбчи грубо момчето за ръката.

– Усмихни се, малкия. Сега ще дойдеш с мен.

В контролния център в главния хангар беше тихо.

Маконъл Боата и четиримата оцелели от част Браво седяха в ъгъла мръсни и окървавени. Двама от хората на Боата бяха ранени сериозно. Полковник Джером Т. Харпър – формалният главнокомандващ на Обект 7, но всъщност марионетка на Цезар Ръсел – се грижеше за раните им.

В сенките в дъното на стаята имаше още един човек, който цяла

сутрин беше стоял там, без да обели нито дума. Той просто чакаше.

Майор Кърт Логан и остатъците от Алфа също бяха в контролния център. Логан беше застанал до Цезар и му шепнеше нещо. Неговата част Алфа беше платила малко по-скъпо от Браво: от десетима бяха останали само четирима.

Но Цезар, изглежда, изобщо не се притесняваше за загубите.

– Нещо от Ехо?

– Кобра докладва, че е на ниво 4. Още никаква следа от президента...

– Мамка му!

Ругатнята дойде откъм един оператор, чийто монитор току-що беше изгаснал.

Без предупреждение. Без предсмъртен стон.

– Какво става? – попита старшият оператор.

– Мамка му! – извика и друг оператор, чийто монитор също почерня.

Гасненето плъзна из контролния център като вирус. Мониторите изгасваха един по един.

– Всички климатици изгаснаха...

– Водната охлаждаща система изключи...

– Какво става? – попита Цезар Ръсел.

– Мощността в затворническия отсек ще изчезне всеки момент...

– Електрическото захранване на комплекса се срива – обърна се старшият оператор към Ръсел. – Но не разбирам защо...

После извика на екрана състоянието на системата.

СО(С)07-А
ЗАЩИТЕН ДОСТЪП
ЕЛЕКТРИЧЕСКО ЗАХРАНВАНЕ
7-3-010229027

ВРЕМЕ	КЛЮЧОВО ДЕЙСТВИЕ	ОПЕРАТОР	ОТГОВОР НА СИСТЕМАТА
06:30:00	Проверка на статуса на системата	070-67	Всички системи функционират
06:58:34	Команда „Заклучване“	105-02	„Заклучване“ активирано

07:00:00	Проверка на статуса на системата	070-67	Всички системи функционират (режим „Заклучено“)
07:30:00	Проверка на статуса на системата	070-67	Всички системи функционират (режим „Заклучено“)
07:37:56	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Повреда в аварийното захранване</i>	<i>Система</i>	<i>Локализирана повреда в терминал 1-A2. Липса на отговор от системи: TRACKS; AUX SYS-1; RAD COM-SPHERE; MBN; EXT FAN</i>
07:38:00	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 50%</i>	<i>Система</i>	<i>Терминал 1-A2 не отговаря</i>
08:00:15	Команда „Изключване на основното захранване“ (терминал 3-A1)	008-72.	Изключване на основното захранване
08:00:18	Включване на аварийното захранване	Ав. Система.	Начало на аварийно захранване
08:00:19	<i>ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Аварийно захранване задействано. Протокол ограничена мощност задействан</i>	<i>Ав.система</i>	<i>Начало на протокол ограничена мощност: второстепенни системи изключени</i>
08:01:02	Введена команда „специално отключване“ (терминал 3-A1)	008-72	Врата 003-V отворена
08:04:34	Введена команда „специално отключване“ (терминал 3-A1)	008-72	Врата 062-W отворена
08:04:55	Введена команда „специално отключване“ (терминал 3-A1)	008-72	Врата 100-W отворена

08:18:00	ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 50%	Ав. Система	Терминал 1-А2 не отговаря
08:21:30	Команда „Изключване на охранителните камери (терминал 1-А1)“	008–93	СИСТЕМНА ГРЕШКА: Охранителните камери вече са изключени по протокол ограничена мощност
08:38:00	ВНИМАНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 25%	Ав. система	Терминал 1-А2 не отговаря
08:58:00	ВНИМАНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 15%	Ав. система	Терминал 1-А2 не отговаря
09:04:43	Въведена команда „специално отключване“ (терминал 3-А2)	007–01Е	Врата 62-Е отворена
09:08:00	ВНИМАНИЕ: Капацитет на аварийното захранване 10%	Ав. система	Рестартиране на системата?
09:18:00	ВНИМАНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 5%	Ав. система	Рестартиране на системата?
09:28:00	ВНИМАНИЕ: Капацитет на аварийното захранване – 0%	Ав. система	Изключване на системата

– Господи, от осем часа сме на аварийно захранване! – възкликна старшият оператор.

– Аварийното захранване трябва да издържи поне три часа, което е достатъчно за възстановяване на основното – каза полковник Харпър.

Цезар се взираше в следния ред на компютърния екран:

09:04:43	Въведена команда „специално отключване“ (терминал 3-А2)	007–01Е	Врата 62-Е отворена
----------	---	---------	---------------------

Номерът 007 означаваше, че този, който е въвел кода, е от Седми

взвод, „Е“ означаваше част Ехо, а „01“ беше командващият на тази част – Карни Кобрата.

Цезар присви очи. Кобрата очевидно се беше възползвал от петминутния прозорец и беше отворил врата 62-Е – блиндираната източна врата на Х-релсовия път на ниво 6...

Джером Харпър и радиооператорът продължаваха да обсъждат енергийната ситуация.

– Да, трябва – продължаваше операторът, – само че, когато е задействала, системата очевидно е разполагала с половината си капацитет и затова е издържала само час и половина...

Мониторът на старшия оператор премигна и угасна последен.

Цезар огледа огромния приземен хангар. Луминесцентните лампи изгасваха една след друга.

Хангарът – и цялото му съдържание: МП Едно, изпочупените влекачи, строшеният Найтхоук Две и порталните кранове – потъна в мастиленочерна тъмнина.

– Всички системи изключиха – обади се някой. – Целият комплекс е без електричество.

Долу на ниво 2 Либи Гант и спътниците ѝ се подготвиха да се качат в приземния хангар и да намерят и превземат контролния център на Цезар Ръсел. Внезапно осветлението изгасна.

Гигантският хангар потъна в мрак.

Непрогледен мрак.

Гант включи фенера на автомата си. Тънкия лъч освети лицето ѝ.

– Защо изключиха електричеството? – прошепна Майката.

– Е – обади се Джулиет, – така ще ни открият още по-трудно.

– Може да не са имали избор – каза Гант.

– Това ще ни попречи ли? – попита президентът.

– Не. Планът е същият. Отиваме в командния център. Не се знае обаче какви са промените в обстановката.

В този момент някъде от гълбините на комплекса долетя вой – див човешки писък, но много далеч от всичко човешко, ужасяващ рев на абсолютен дегенерат.

– Господи – прошепна Гант. – Затворниците са излезли.

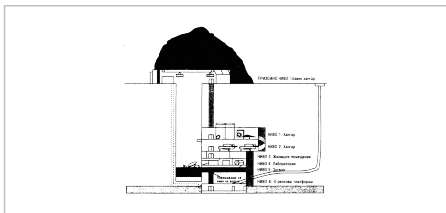
ПЕТА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 09:30

ВВС на САЩ

Специален обект (секретен) №7

09:30

Десет минути преди Обект 7 да остане напълно без електричество един тумбест товарен хеликоптер СН-53-Е „Суперсталион“ бавно потъваше в зелените води на езерото Пауъл.

Гледката беше доста интересна.

Тъй като опашката му беше откъсната, хеликоптерът потъваше почти вертикално, с предницата нагоре, и отворената му товарна рампа поглъщаше водата с тонове. Изглеждаше, като че ли хеликоптерът пада беззвучно на свръхзабавен кадър.

Струйки въздушни мехурчета си проправяха път към повърхността, същите мехурчета, които пенетрейтърите наблюдаваха отгоре.

Шейн Скофийлд и Бък Райли-младши бяха вперили поглед в бронираното предно стъкло на пилотската кабина. Изкривената като увеличително стъкло водна повърхност вече беше останала на петнайсет метра над главите им и продължаваше да се отдалечава.

Изкривените образи на двата хеликоптера висяха отгоре и ги чакаха да излязат, ако им стискаше.

Подводният пейзаж беше колкото странен, толкова и удивителен. Някогашната скалиста пустиня се беше превърнала в огромна зелена равнина, осяяна с чудовищни подводни скали.

– Ако ти се намират някакви магически планове за спасение, сега е моментът да ги приложиш в действие – обади се Книгата.

– Съжалявам – отговори Скофийлд, – изчерпах се.

Товарният отсек и главната кабина на хеликоптера бяха пълни с вода. За щастие пилотската кабина беше херметична, затова, след като потъна на двайсет и пет метра, хеликоптерът зае стабилно положение и като най-висока, пилотската кабина се озова във въздушен джоб.

Хеликоптерът продължи да потъва и накрая спря на дъното на трийсет метра дълбочина.

От дъното се надигна облак тиня и обгърна суперсталиона.

– Не разполагаме с много време – каза Скофийлд. – Кислородът ще свърши съвсем скоро.

– Какво предлагаш? – попита Книгата. – Ако останем, ще умрем, ако излезем на повърхността – също.

– Не може да няма нещо... – изрече почти на себе си Скофийлд.

– Какво по-точно?

– Трябва да има причина...

– Какви ги дрънкаш? – ядоса се Книгата. – Причина за какво?

Скофийлд се обърна към него.

– Причина Бота да спре точно тук. На това място. Не вярвам да го е направил просто ей така. Имал е причина да спусне котва тук, а не някъде другаде...

И Скофийлд я видя и прошепна:

– Хитро копеле...

Взираше се в зеленикавата вода зад гърба на Книгата.

Книгата се обърна и също я видя.

– О, Боже! – прошепна и той.

В зелените гълбини се мерзелееше силует, който не беше скала. Беше някаква сграда, съвсем не на място в подводния свят.

Скофийлд и Книгата видяха просторния ѝ навес, тесния стъклен офис и широката гаражна врата. И под навеса: две старомодни бензинови колонки.

Това беше бензиностанция.

Подводна бензиностанция.

Беше разположена в подножието на скалата, точно в ъгъла, където огромният кръгъл кратер преминаваше в широкия западен каньон.

Едва тогава Скофийлд си спомни каква беше тази бензиностанция.

Това беше построената през петдесетте бензиностанция на мястото на отколешния пътнически пост, която беше останала под водата след построяването на язовира през 1963 година.

– Дай да се размърдаме преди да е свършил кислородът – каза Скофийлд.

– Накъде? – попита невярващо Книгата. – Към бензиностанцията ли?

– Да. – Скофийлд си погледна часовника.

Беше 9:26.

Имаха четирийсет и четири минути да върнат куфарчето на президента.

– Бензиностанциите имат въздушни компресори – каза той. – За помпане на гуми. Докато се махнат пенетрейтърите, можем да дишаме техния въздух. Много е възможно, ако правителството е обезщетило собственика, той просто да се е вдигнал оттам и да е оставил всичко.

– Това ли е чудодейният ти план? Дори да има някакъв въздух, той е на четирийсет години. Кой знае дали не е развален, заразен или Бог знае какъв.

– Въздухът си е въздух. Освен това просто нямаме друг избор. Аз ще отида пръв. Ако намеря маркуча, ще ти махна да дойдеш.

– А ако не го намериш?

Скофийлд откачи Футбола от кръста си и му го подаде.

– Тогава ще трябва сам да си измислиш чудодеен план.

Суперсталионът лежеше на дъното на езерото, заобиколен от безмълвния подводен свят.

Изведнъж от задната му част се издигна облак въздушни мехурчета и оттам изплува Шейн Скофийлд.

Видя бензиностанцията, но след това видя и нещо друго.

Нещо на дъното на езерото на един метър от него.

Малък сребрист контейнер „Самсонайт“ – специално изпълнение, голям колкото две видеокасети една до друга. Контейнерът лежеше в тинята на дъното, придържан от малка котва.

Точно това беше изхвърлил зад борда Гюнтер Бота.

Скофийлд доплува до контейнера, сръза котвата и го закачи на една скоба на униформата си.

Щеше да разгледа съдържанието му по-късно.

В момента имаше друга работа.

Заплува към подводната бензиностанция.

Дробовете му горяха. Трябваше да намери маркуча на компресора...

Ето там.

Зад отворената врата на стъкления офис.

Черен маркуч, който излизаше от голям херметичен цилиндър. Скофийлд заплува към него.

Стигна до маркуча, сграбчи накрайника и натисна клапана.

Дюзата оживя и изплю няколко ужасно миниатюрни мехурчета.

„Лоша работа“ – помисли си Скофийлд.

После от маркуча внезапно изскочи мощна струя въздушни мехури.

Скофийлд побърза да подложи уста отгоре ѝ и без да се замисли, вдиша престоялия четирийсет години въздух.

Отначало се задави и се разкашля жестоко. Въздухът беше горчив и застоял. Но след това се прочисти и стана напълно нормален за дишане. Нищо му нямаше... почти нищо.

Той вдигна палец и махна в посока на хеликоптера.

Изчака Книгата да доплува с Футбола и вкара маркуча в офиса, да задържа вътре излизания въздух и да не привлича излишно вниманието на пенетрейтърите.

Докато вкарваше маркуча, огледа потопената бензиностанция.

Продължаваше да си мисли за Бота.

В плановете на южноафриканеца едва ли влизаше само идването до тази потънала бензиностанция. Трябваше да има и нещо друго...

Огледа внимателно офиса и гаража. Постройката беше построена съвсем близо до скалата.

И тогава през задния прозорец на офиса забеляза нещо в основата на скалата.

Врата.

Масивна дъбова врата, под която влизаха релси на теснолинейка.

Мина.

Планът на Бота започваше да му се изяснява.

След половин минута Книгата също дойде в офиса и глътна въздух от маркуча.

След още една минута Скофийлд подаде глава от вратата на офиса и забеляза как размазаните сенки на пенетрейтърите се отдалечават към Обект 7.

Изчака ги да изчезнат, посочи на Книгата входа на мината и му каза със знаци: „Аз отивам. Ти стой тук.“

Книгата кимна.

Скофийлд включи фенерчето на пистолета си, изплува през задния прозорец на офиса и се насочи към входа на мината.

Стигна до тежката врата и забеляза, че ръждясалите ѝ резета са свалени – сравнително наскоро.

Влезе вътре.

Обгърна го непрогледен подводен мрак.

Тесният лъч на фенера осветяваше скали, подпорни греди и релси, които се губеха в далечината.

Трябваше да внимава с времето. В един момент щеше да се наложи или да се върне при Книгата, за да поеме въздух, или да продължен с надеждата, че ще стигне до някоя част на мината, в която има въздух.

Единственото, което го караше да мисли, че ще намери въздух, беше постъпката на Бота. Южноафриканецът едва ли щеше да дойде тук, ако...

Забеляза някаква тясна вертикална шахта, която пресичаше тунела. По цялата ѝ дължина имаше скоби за хващане.

Доплува до шахтата и насочи фенера във вътрешността ѝ. Краят на шахтата не се виждаше нито нагоре, нито надолу. Явно това беше път за достъп до всички нива на мината.

Въздухът му започна да свършва.

Скофийлд пресметна набързо.

Тук дълбочината на езерото беше около трийсет метра. Значи водата в тази шахта беше висока трийсет метра.

Ясно.

Това беше единствената възможност.

Заплува обратно да доведе Книгата.

След две минути се върна заедно с Книгата – и Футбола – и с нов запас от въздух в дробовете.

Шахтата представляваше тесен вертикален цилиндър с ниши към нивата на всеки три метра. Беше като да изкачваш канализационна шахта.

Скофийлд се изкачваше пръв и броеше скобите – по метър на всеки три скоби.

На петдесетата скоба дробовете му започнаха да парят.

На седемдесетата в гърлото му се надигна жлъчка.

На деветдесетата повърхността все още не се виждаше и той започна да се чуди дали не се е заблудил, дали не е направил фатална грешка, дали това не е краят, дали ще изгуби съзнание...

... и внезапно главата му се озова в прекрасния хладен въздух над водата.

Той побърза да се отдръпне, за да може да излезе и Книгата. Книгата подаде глава и двамата задишаха жадно, хванати за скобите.

Шахтата продължаваше още нагоре – само че вече не беше пълна с вода.

След като се надиша на воля, Скофийлд излезе от водата и влезе в най-близката ниша.

Озова се в широка пещера с равен под, очевидно някакво административно помещение на бившата мина. Но онова, което видя вътре, го накара да застине на място.

Пещерата беше пълна с провизии – храна, вода, газови котлони, мляко на прах – стотици кутии.

Стотици и стотици кутии.

До стените имаше десет походни легла. Масата в ъгъла беше зарината с фалшиви паспорти и шофьорски книжки.

„Лагер – помисли си Скофийлд. – Базов лагер.“

Зареден с храна за седмици, дори месеци – напълно достатъчна, за да могат похитителите на Китайския вирус и безценната ваксина за него – Кевин, да изчатат правителството на САЩ да се откаже да ги търси из езерото Пауъл.

И след като хоризонтът се разчистел, Бота и хората му са щели да напуснат този лагер и да се приберат в родината си.

Скофийлд огледа кутиите. Този, който ги беше донесъл, ги беше трупал дълго.

– Господи! – възкликна Книгата. – Доста добре са се подготвили.

Скофийлд си погледна часовника 9:31.

– Хайде. До двайсет и девет минути трябва да сме върнали Футбола на президента. Предлагам да излезем на повърхността и да видим как ще стигнем до Обект 7.

Скофийлд и Книгата се изкачваха по вертикалната шахта.

С цялата скорост, на която бяха способни. Скофийлд с контейнера на Бота, Книгата с Футбола.

Стигнаха до края на стълбата и попаднаха в някаква просторна алуминиева сграда.

В края на помещението имаше релси за теснолинейка, които

изчезваха под земята. Около тях се въргаляха ръждясали палети. Всичко беше потънало в прах и паяжини.

Скофийлд и Книгата се затичаха към вратата и я отвориха.

Яркото слънце ги ослепи. Пясъкът се наби в лицата им. Пясъчната буря още не беше преминала.

Излязоха от бараката...

... и се озоваха на гигантски пустинен полуостров, владен в езерото Пауъл. Приличаха на мравки на фона на величествения пейзаж на Юта – дори бараката, от която бяха излезли, приличаше на играчка наред с пустинния полуостров.

На полуострова обаче имаше още една постройка, отдалечена на петдесетина метра: малка къща с пристройка отстрани.

Затичаха се натам.

На пощенската кутия пишеше „ХЪОГ“.

Скофийлд я отмина и влезе в двора.

Стигна до къщата, приведе се под един прозорец и надникна вътре. Точно в този момент от стената пред него се разлетя мазилка. Той се обърна и видя изскочилия иззад ъгъла на къщата мъж с джинсов гащеризон и автомат „Калашников“ в ръце.

Баам!

Фермерът се строполи мъртъв.

Книгата застана до Скофийлд с димящ пистолет в ръка.

– Какво става, по дяволите?

– Предполагам, че ако оживеем след всичко това, в крайна сметка ще открием, че господин Хъог е бил приятел на Гюнтер Бота – каза Скофийлд. – Да вървим.

Затича към пристройката и отвори вратата с надеждата да открие някакво превозно средство...

– Ей, крайно време беше да ни проработи късметът. Благодаря ти, Господи! Заслужихме си го.

Пред него като нова-новеничка кола в автосалон сияеше едно обичайно за тези райони превозно средство: прекрасен светлозелен селскостопански самолет.

След три минути Скофийлд и Книгата вече се носеха високо над змиевидните каньони на езерото Пауъл.

Беше 9:38.

„Трябва да е близо“ – помисли си Скофийлд.

Самолетът беше стар едномоторен „Тигров молец“ от Втората световна война, използван доста често по тези места. Имаше две крила, едно над и едно под фюзелажа, свързани с вертикални греди и кръстосани въжета. От опасната му част като крака на комар стърчаха два колесника. На опашката му имаше селскостопанска пръскачка.

Подобно на повечето едномоторни самолети, този също беше двуместен – пилотската седалка беше отзад, а тази на втория пилот – отпред под нея.

Освен това беше много запазен. Освен проклет шпионин господин Хъбг явно беше бил и ентузиазизиран любител на аеропланите.

– Какво ще правим? – изрече Книгата в шлемофона си. – Към Х-релсите ли отиваме?

– Не. Нямаме време. Летим право за Обект 7. Към аварийния изход.

Дейв Феърфакс дишаше учестено.

Денят се очертаваше като доста напрегнат.

След като беше изслушал изводите на Дейв за ситуацията в Обект 7 и за предателите от Седми взвод, заместник-директорът на ВРУ, който отговаряше за следенето на китайската космическа совалка, беше наредил пълно покритие в радиус от сто километра от Обекти 7 и 8. Всеки сигнал от тази зона щеше да бъде прихванат от сателит.

Освен това заместник-директорът беше впечатлен от работата на Феърфакс и беше дал на младия шифроаналитик пълна свобода по отношение на този случай.

– Прави каквото трябва, младежо – беше му казал. – И докладвай направо на мен.

Но нещо продължаваше да го гложди.

Възможно бе да се дължеше на въодушевлението, но парчетата на мозайката все още не искаха да се подредят.

Китайците имаха совалка в космоса, която общуваше с предатели в база на ВВС на САЩ.

Добре.

Значи в тази база имаше нещо, с което китайците искаха да се сдобият. Феърфакс предположи, че става въпрос за така често споменаваната антивирусна ваксина.

Добре...

И совалката беше най-доброто средство за свързка с хората на

земята.

Не.

Това не беше така. Китайците можеха да използват за тази цел кой-то поискат от десетината си сателити. Не беше нужна чак совалка.

А може би задачата на совалката беше съвсем друга...

Феърфакс се обърна към единия от хората за свързка с ВВС, които ВРУ беше повикало.

– Какви машини държи ВВС в Обект 7?

Служителят на ВВС сви рамене.

– Няколко стелта, един SR-71 Блекбърд, няколко АУАКС-а. Но Обект 7 се използва основно за биологически опити.

– Ами другият комплекс? Обект 8?

Мъжът присви очи.

– Там е съвсем друга история.

– Трябва да ми кажеш. Наистина трябва.

Човекът от ВВС се поколеба, но отговори.

– В Обект 8 има два работни прототипа на космическата совалка Х-38. Това е бойна совалка – по-малък и по-усъвършенстван вариант на стандартната совалка, която се изстрелва от гърба на 747 в тропопаузата⁷.

– Бойна совалка ли?

– Снабдена със специални ракети AMRAAM за нулева гравитация. Предназначена е за бързо изстрелване и кратки бойни акции: излита на ниска околоземна орбита, поразява вражеските сателити или космически станции и се прибира.

– Колко души побира?

Мъжът от ВВС се намръщи.

– Трима екипаж. И десет, най-много дванайсет души в оръжейния отсек. Защо?

Беше ред на Феърфакс да се замисли.

– О, не... – прошепна той. – Не може да бъде...

И сграбчи една разпечатка.

Това беше разпечатката на последното дешифрирано съобщение, което му беше разкрило предателите от част Ехо.

То гласеше:

7. Слой на атмосферата между тропосферата и стратосферата на височина между 10 и 20 километра. – Б.пр.

3-ти ЮЛИ	04:04:42	САТЕЛИТНО ЗАСИЧАНЕ	(АНГЛИЙСКИ)
ГЛАС 1:	ВУ и ЛИ се върнаха в Обект 7 с вируса. Вашите хора са с тях. Парите са прехвърлени. Имената на моите хора, които трябва да бъдат изведени, са: БЕНЕТ, КАЛВЪРТ, КОЛМАН, ДЕЙТЪН, ФРОМЪР, ГРЕЙСЪН, ЛИТЪЛТЪН, МЕСИК, ОЛИВЪР и аз самият.		

Феърфакс прочете следния ред: „Имената на моите хора, които трябва да бъдат изведени...“

– Изведени... – каза на глас.

– Какво има? – попита офицерът за свръзка с ВВС.

Феърфакс беше потънал в размисъл. Картината беше съвсем ясна.

– Как ще искаш да изнесеш една свръхсекретна ваксина от една свръхсекретна база на ВВС наред една пустиня в САЩ? Със самолет не става, защото разстоянието е твърде голямо. Ще те свалят преди да си стигнал до Калифорния. Същото важи за изнасянето по суша. Никога няма да стигнеш до границата. По вода – същото. Но китайските копелета са го измислили.

– Какво са измислили?

– Ако не можеш да изнесеш нещо от Америка нито на север, нито на изток, нито на юг, нито на запад, тогава можеш да го изнесеш нагоре. В космоса.

Скофийлд си погледна часовника.

9:47.

Тринайсет минути да върнат Футбола на президента.

Светлозеленият селскостопански самолет се носеше над пустинята с триста километра в час.

В далечината вече се виждаха пистата и постройките на Обект 7.

След като бяха излетели, Скофийлд използва възможността да разгледа съдържанието на сребристия контейнер „Самсонайт“, който беше открил на дъното на езерото.

В пенопластовите джобове на контейнера имаше дванайсет лъскави стъклени ампули, пълни с някаква синкава течност.

На всяка ампула беше залепен бял етикет, който гласеше:

АМПУЛА ЗА ИНТРАВЕНОЗНА ВАКСИНАЦИЯ

Количество: 55 мл

Тествана срещу КВ щам V.9.1

Запечатана: 3/7 08:24:33

Скофийлд отвори широко очи.

Това беше походен комплект за ваксинация – дози от ваксината, произведени от генетично конструираната кръв на Кевин, дози, които се инжектираха със спринцовка. Запечатани тази сутрин.

Шедьовърът на Бота.

Противоотровата срещу последния щам на Китайския вирус.

Скофийлд пхна шест ампули в джоба на бедрото си. Можеше да му потрябват.

След това потупа Книгата по рамото и му подаде останалите шест.

– Вземи, ако нещо се простудиш.

Книгата не беше обелил и дума от началото на полета и само се вираше в далечината.

Сега взе ампулите, пхна ги в джоба на откраднатата от Седми звод униформа и продължи да гледа втренчено пред себе си.

– Защо не ме харесваш? – попита изведнъж Скофийлд в шлемофона.

Книгата се обърна настрана и след малко отговори с нисък и леден глас:

– От много време се каня да те питам нещо, капитане.

– Какво?

Баща ми е бил с теб в Антарктида. И не се върна. Как загина?

Скофийлд не отговори.

Бащата на Книгата II – Бък Райли-старши, първият Райли Книгата – беше сполетян от ужасна смърт по време на злощастната акция в антарктическата станция „Уилкис“. Командирът на британците, извергът Тревър Барнаби, го беше хвърлил жив на косатките.

– Враговете го заловиха. И го убиха.

– Как?

– По-добре да не знаеш.

– Как?

Скофийлд затвори очи.

– Провесиха го с главата надолу над един басейн, пълен с косатки, и го спуснаха вътре.

– Онези от морската пехота не ни казаха нищо – тихо каза Книгата.

– Само изпратиха писмо, в което пишеше какъв патриот е бил татко ми и че е загинал в бой. Капитане, знаеш ли какво се случи със семейството ми след смъртта на баща ми?

Скофийлд прехапа устни.

– Не. Не знам.

– Майка ми живееше в базата в Кемп Лежон в Северна Каролина. Аз вече бях курсант на Парис Айланд. Знаеш ли какво се случва със съпругите на убитите в бой, капитане?

Скофийлд знаеше. Но не каза нищо.

– Махат ги от базата. Очевидно съпругите на живите не обичат да виждат из базата току-що овдовели самотни жени – които могат да откънат техните съпрузи.

– И така, след като загуби мъжа си, майка ми беше прогонена и от дома си – продължи той. – Опита се да почне наново и да се бори, но не успя. Три месеца след като я изгонили от базата, я открили във ваната на новата ѝ гарсонiera. Била изпила цяло шише приспивателни.

Книгата се обърна и погледна Скофийлд право в очите.

– Затова те питам за рискованите ти стратегии. Това не е игра. Всяка смърт носи след себе си много нещастие. Баща ми умря и майка ми умря, защото не можа да живее без него. Просто исках да съм сигурен, че баща ми не е загинал заради някой твой високорисков стратегически маньовър.

Скофийлд мълчеше.

Всъщност той не беше познавал майката на Книгата.

Книгата-старши не беше особено близък с колегите си – прекарваше свободното си време със семейството си. Естествено Скофийлд беше виждал Пола Райли на общите обеда и вечери, но изобщо не беше общувал с нея. Беше чул за смъртта ѝ – и беше съжалил, че не е направил нещо, с което да ѝ помогне.

– Баща ти беше най-смелият човек, когото познавах. И загина, спасявайки живота на друг. Едно момиченце падна от снегохода и той се хвърли след него, за да го спаси. Тогава го заловиха. Отведоха го в станцията и го убиха. Аз направих всичко възможно, за да се върна навреме, но... не успях.

– Нали каза, че досега не си закъснявал за никъде.

Скофийлд замълча.

– Знаеш ли, той ми е говорил за теб. Казваше, че си бил един от най-добрите командири, на които е служил. Казваше, че те обичал като роден син, като мен. Не се извинявам за студеното си отношение към теб, капитане, просто исках сам да те преценя и да си съставя мнение.

– И какво е то?

– Все още го съставям.

Самолетът се снижи над Обект 7.

„Тигровият молец“ кацна точно в 9:51 сред облаци от пясък.

Самолетът спря и Скофийлд и Книгата изскочиха от него – Скофийлд с Футбола и „Пустинния орел“ в ръка, Книгата с два никелирани пистолета М9 – и се затичаха към изкопа, където се помещаваше аварийният изход.

Изкопът беше пълен с полузасипани от пясъка трупове.

Деветима костюмирани агенти от Секретната служба. Мъртви. Членовете на Челен отряд Две.

Четирима мъртви морски пехотинци. В парадни униформи. Хендрик Колта и пехотинците от Найтхоук Три, които бяха дошли да проверят аварийния изход.

„Господи – помисли си Скофийлд, докато прескачаше телата. – Колко ли нещастие ще донесе всичката тази смърт?“

9:52.

Скофийлд и Книгата стигнаха до вратата – все още отворена след влизането на рекондосите – и влязоха в тесния тунел и прохладата на Обект 7.

Стълбата надолу беше дълга почти двеста метра. Нямахме никакво осветление и затова си светеха с фенерчето под дулото на „Пустинния орел“. Лъскавите пистолети на Книгата нямаха фенерчета.

9:53.

Стигнаха до дъното и до широкия един метър бетонен тунел, който продължаваше да се спуска надолу. И тук нямаше осветление.

Затичаха.

Скофийлд се опита да се свърже с Гант по микрофона от Секретната служба на китката си.

– Лисица! Лисица! Чуваш ли ме? Върнахме се! Върнахме се в комплекса!

В слушалката се чуваше само пукане и шум.

Никакъв отговор.

Възможно беше предавателите на Секретната служба да не издържаха на продължителен престой на трийсет метра под водата.

9:54.

Скофийлд и Книгата изминаха на бегом неколкостотинте метра през тесния тунел и нахълтаха през аварийния изход в северния край на Х-релсовия път на ниво 6.

В подземната станция цареше пълен мрак.

Ужасяващ и непрогледен.

Тънкият лъч на фенерчето освети няколко трупа и дупката в централната платформа, където Елвис беше взривил циклонитовата си граната.

– Стълбите – каза Скофийлд и насочи лъча към вратата на пожарното стълбище вляво. Скосиха на платформата и затичаха към вратата.

– Лисица! Лисица! Чуваш ли ме?

Пукот. Шум.

Скофийлд отвори вратата...

... и веднага чу приближаващия се тропот на поне десет чифта ботуши.

– Бързо, насам! – прошепна той и скочи в изкопа южно от платформата, където беше паркирана сервизната мотриси.

Книгата скочи след него и Скофийлд изгаси фенерчето – точно секунда преди вратата на пожарното стълбище да се отвори с трясък и през нея да нахлуят Карни Кобрата и част Чарли, всичките с фенерчета.

Кевин беше с тях – както и четирима азиатци.

– Какво става, по дяволите? – прошепна Книгата.

Скофийлд се вгледа внимателно в четиримата азиатци.

Това бяха мъжете от карантинната камера, които бяха донесли Китайския вирус.

Съзнанието му заработи на бързи обороти.

Наистина, какво ставаше?

Пенетрейтърите току-що бяха прибрали Кевин в Обект 7А сега пак го изкарваха навън. Да не би Цезар да беше заповядал да го преместят на по-сигурно място?

Но един въпрос не му даваше мира: Какво го беше грижа Цезар за Кевин? Той не преследваше ли президента?

Кобрата и командосите му скочиха върху релсите от другата страна на платформата. Едва тогава на светлината на фенерчетата им Скофийлд забеляза, че блиндираните врати на Х-релсовия път от другата страна на платформата са отворени. Това бяха вратите на тунела към Обект 8.

Кобрата, десетимата командоси, Кевин и четиримата азиатци почнаха да влизат в източния тунел, като поглеждаха често назад.

Назад...

След това видя последния тревожен поглед на Кобрата преди да влезе в тунела и изведнъж разбра.

Тези мъже бяха откраднали Кевин... от Цезар.

В тъмния хангар на ниво 2 Гант погледна нервно часовника си.
9:55.

Пет минути до мига, в който президентът трябваше да положи длан върху анализатора на Футбола.

А Плашилото го нямаше никакъв.

Мамка му!

„Ако не дойде, шоуто ще свърши.“

Гант, Майката, Джулиет, президентът, Шомпола и Тейт бяха напуснали АУАКС-а на ниво 2 и сега стояха до шахтата на елеваторната платформа.

Гант беше взела черната кутия на АУАКС-а и искаше да стигне до приземния хангар и да осъществи плаца си.

Но ако Скофийлд не се появеше в най-скоро време, този план щеше да остане чисто академичен.

Комплексът тънеше в зловеща тишина.

Непрогледният мрак допълваше обстановката и създаваше абсолютно мъртвешка атмосфера.

На Гант ѝ се стори, че чува нещо в слушалката си: „... ица!... аш ли ме?“

Джулиет също го чу и прошепна:

– Чу ли?

В този миг в елеваторната шахта отекна изстрел, който ги накара да подскочат.

Пушка-помпа.

Но онова, което чува след изстрела, беше още по-зловещо.

Безумен кикот.

Кикот на психопат, който отекна в шахтата и проряза въздуха като коса.

– Ха-ха-хааааааа! Здррравйте всички! Идваме!

След това някой зави като вълк.

– Ауууууууу!

Дори Майката преглътна.

– Затворниците...

– Разбили са оръжейната в затвора – каза Джулиет.

Изведнъж в шахтата отекна ясен метален звук.

Гант надникна през ръба.

Огромната елеваторна платформа се намираще на ниво 5 и водата

вече беше скрила наполовина останките на АУАКС-а.

Върху платформата се движеха поне двацет запалени факли.

Избягалиите затворници.

– Колко са? – попита Джулиет.

– Не знам. Трийсет и пет – четирийсет. Защо, колко трябва да са?

– Четирийсет и двама.

– А, ясно.

Платформата изплува от езерото на ниво 5 и се понесе нагоре.

– Електричеството не беше ли... – почна Майката.

Джулиет поклати глава.

– Има независим хидравличен двигател, точно за такива случаи.

Масивният силует на платформата се приближаваше в мрака.

– Дръпнете се от шахтата. Бързо! – Гант избута президента зад колесника на единия АУАКС. После всички изгасиха фенерите.

Платформата подмина ниво 2 и бавно продължи нагоре.

Гант успя да я огледа иззад колесника на АУАКС-а.

Сцената беше като извадена от филм на ужасите.

Те стояха на платформата и размахваха факли и пистолети – и виеха като зверове.

Затворниците от ниво 5.

Половината бяха свалили ризите си и голите им гърбове лъщяха на светлината на факлите.

Елеваторът отмина ниво 2 и Гант излезе от скривалището си и не свали поглед от платформата, докато тя не стигна до главния хангар.

Цезар Ръсел крачеше решително из контролния център над главния хангар.

Току-що беше видял платформата и товара ѝ от виещи затворници. В момента, в който беше стигнала хангара, те се бяха разпръснали във всички посоки.

– Свържете се по радиостанциите – хладно заповяда Цезар. – Кажете на Чарли да дойдат при горната врата и да се подготвят за евакуация към втория команден пост. Ние ще отидем при тях. Къде е Ехо?

– Не мога да се свържа с тях, сър – отвърна най-близкият оператор.

– Няма значение. Ще се свържем с тях после. Да тръгваме. Всички станаха – Логан и тримата командоси от Алфа, Макконъл Боата и четиримата му подчинени от Браво.

Цезар въведе кода си в малката херметична врата в северната стена

на офиса и тя се отвори.

Откри се бетонен тунел, който се спускаше надолу и наляво и отвеждаше до горната врата.

Тримата командоси от Алфа влязоха първи с насочени автомати. Цезар и Логан ги последваха.

Полковник Джером Харпър беше следващият, но така и не влезе вътре.

Защото в секундата, в която Логан изчезна в тунела, обикновената врата в другия край на контролния център се отвори с трясък и през нея влязоха петима затворници с пушки.

Буум!

Едно командно табло се разлетя на парчета.

Логан чу изстрелите, видя нападателите и разбра, че останалите няма да го последват в тунела – погледна Харпър и затръшна вратата, като изостави полковника и останалите командоси в контролния център.

Изоставените бяха общо единайсет: Харпър, Макконъл Боата, четиримата му подчинени от част Браво, четиримата оператори и мъжът, който цяла сутрин беше наблюдавал безмълвно развитието на нещата.

Логан ги изостави на милостта на подивелите затворници.

В подземната Х-релсова станция на ниво 6 Скофийлд и Книгата излязоха от скривалището си изпод компактната сервисна мотриси, скочиха върху платформата и се затичаха към пожарното стълбище.

9:56.

Скофийлд отвори вратата и веднага чу стрелбата, последвана от оглушително „Аууууу!“

Побърза да я затвори.

– Е, този път няма съмнение. Току-що влизаме в ада.

– Имаме четири минути да открием президента – каза Книгата.

– Знам, знам. – Скофийлд се огледа. – Но за тази цел трябва по някакъв начин да се качим догоре.

Той впери поглед в мрака на подземната станция, после извика:

– Бързо. Насам! – и затича по платформата.

– Какво? – Книгата хукна след него.

– Има още един път към горните нива. Онези от Седми взвод вече са го използвали – вентилационната шахта в другия край на платформата.

9:57.

Стигнаха до вентилационната шахта.

Скофийлд пробва да се свърже отново. Молеше се да не е повредил микрофона си, докато плуваше в езерото.

– Лисица! Лисица! Чуваш ли ме?

Пукане. Пращане. Нищо.

Двамата с Книгата влязоха в сто и петдесет метровата вертикална шахта. Книгата погледна нагоре.

– Олеле!

Краят на шахтата беше някъде високо в непрогледния мрак.

9:58.

– Бързо нагоре – каза Скофийлд. – Ще стигнем до елеваторната шахта по някой от напречните канали и след това ще минем по платформата и ще ги търсим.

Изстреля магхука нагоре, като забави включването на магнита. След миг го включи и главата се отклони наляво, привлечена от вертикалната стена на шахтата.

9:58:20.

Скофийлд пое нагоре пръв. Магхукът му го отнесе със свистене. Книгата го последва.

9:58:40.

Влязоха в първото хоризонтално отклонение и затичаха. Футбола се люлееше в свободната ръка на Скофийлд.

9:58:50.

Стигнаха до потъналата в мрак огромна елеваторна шахта. Единствено някаква оранжева светлина проникваше през квадратния отвор, където обикновено стоеше независимата миниплатформа. Главната платформа очевидно беше спряла в хангара на приземното ниво.

Скофийлд и Книгата стояха на ръба на хоризонталната шахта. Намираха се на ниво 3.

Скофийлд вдигна микрофона към устата си.

– Лисица! Лисица! Къде сте?

– Ей! – отекна в шахтата познат женски глас.

Скофийлд вдигна глава и насочи лъча на фенера си към гласа.

Гласът, както и още един лъч светлина идваха от едно ниво по-нагоре, в отсрещния край на шахтата, откъм масивната врата на хангара на ниво 2.

Лъчът на неговия фенер освети сериозно разтревоженото лице на Либи Гант.

9:59:00.

– Лисица!

– Плашило!

Сега Скофийлд я чуваше съвсем ясно в слушалката. Водата очевидно само беше намалила обхвата.

– По дяволите! Мислех, че платформата ще е тук!

– Затворниците я качиха в главния хангар – каза Гант.

9:59:05.

9:59:06.

– Плашило, какво ще правим? Имаме само една минута...

Скофийлд си мислеше същото.

Шестдесет секунди.

Абсолютно недостатъчни, за да слезе до дъното на шахтата, да я преплува и пак да се качи. Абсолютно недостатъчни, за да увисне в улея и да пролази до отсрещната страна. Не можеше да ги стигне и с магхука. Много бяха далеч...

По дяволите!

– Какво ще кажеш за един „Мост Харбър“? – чу се в слушалката гласът на Майката.

„Мостът Харбър“ беше легендарен трик с магхук. Двама с два противоположно заредени магхука трябваше да стрелят и главите да се срещнат във въздуха и да се слепят. Беше наречен на моста „Харбър“ в Сидни, прочутото австралийско съоръжение, построено като две отделни срещуположни арки, които се срещнали по средата над пристанището на Сидни. Скофийлд беше виждал много морски пехотинци да опитват този трик. Никоя двойка не беше успяла.

– Не, мостът „Харбър“ е неизпълним. Никога не съм виждал един магхук да се среща с друг във въздуха. Но се сещам за нещо друго...

9:59:09.

9:59:10.

Той погледна Гант и президента; които стояха на вратата на хангара на ниво 2, и прецени разстоянието.

След това вдигна глава и огледа дъното на платформата в най-горната част на шахтата.

Предложението на Майката му беше подсказало една идея.

Може би с два магхука щяха да...

– Лисица! Бързо! Къде е миниплатформата?

– Където я оставихме. Горно на ниво 1.

– Бързо на ниво 1. Качи се на нея. Вдигни я и спри на трийсет метра под голямата платформа. Бързо!

Гант не си и помисли да спори. Нямаше време. Тя сграбчи ръката на президента и изчезна от погледа на Скофийлд.

9:59:14.

9:59:15.

Скофийлд заобиколи Книгата и се втурна към главната вентилационна шахта.

Стигна до края на хоризонталния тунел и без дори да мигне, изстреля магхука нагоре.

Този път изчака да се развият всичките петдесет метра на въжето преди да натисне бутона за намагнитизиране.

Както и преди, куката отклони полета си и залепна върху металната стена на вентилационната шахта.

9:59:22.

9:59:23.

Скофийлд отново полетя в шахтата.

Този път Книгата не го последва, защото Скофийлд нямаше време да му пуска обратно магхука. Щеше да се справи сам, а освен това магхукът му трябваше...

Стоманените стени на шахтата отминаваха отпред, отзад, отляво и отдясно. Скофийлд спря навиващия механизъм на четвъртото хоризонтално разклонение на трийсет метра под главния хангар и се втурна през него.

9:59:29.

9:59:30.

Пак стигна до елеваторната шахта. Сега дъното на платформата беше значително по-близо, само на трийсет метра отгоре. Чу изстрелите и кръсците на затворниците и за миг се зачуди какво ли правят в главния хангар.

9:59:34.

9:59:35.

Миниплатформата се появи от другата страна на шахтата. Върху нея стърчаха фигурите на Гант, Джулиет, Майката и президента.

9:59:37.

9:59:38.

Миниплатформата се изравни с него и Скофийлд заповяда:

– Спрете!

Платформата се закова на място на седемдесет метра от него.

И така, те стояха едни срещу други, разделени от огромната шахта.
9:59:40.

– Лисица! – каза Скофийлд в микрофона си. – Искам да залепя магхука си на дъното на платформата.

– Но той е прекалено къс...

– Знам. Но два магхука ще ей достатъчни. Опитай се да уцелиш платформата на около четвърт от дължината ѝ.

9:59:42.

Скофийлд изстреля своя магхук. Магнитната глава изсвистя във въздуха и полетя диагонално към шахтата.

След което – чънк! – магнитната глава залепна върху долната част на платформата.

9:59:43.

Чънк! Същият звук от другия край на шахтата.

9:59:45.

9:59:46.

Скофийлд хвана магхука с една ръка. След това отвори Футбола и погледна таймера – 00:00:14... 00:00:13...

– Лисица! Дай въжето на президента. Имаме дванайсет секунди и само един опит.

– Ти май се шегуваш – чу се гласът на Майката.

От другата страна на шахтата Гант подаде магхука на президента.

– Успех, сър.

Скофийлд и президентът стояха един срещу друг от двете страни на огромната шахта, всеки с по един магхук в ръка, с увиснали по диагонал от долната страна на шахтата въжета. Приличаха на циркови акробати на трапец, които се канят да изпълнят особено сложен номер.

9:59:49.

9:59:50.

– Хайде! – каза Скофийлд.

И двамата полетяха.

През шахтата.

Две малки фигурки, увиснали на две тънки въжета.

Всъщност когато се залюляха подобно на огледални махала, двамата наистина приличаха на акробати на трапец – носещи се един срещу друг с намерение да се срещнат точно по средата. Скофийлд беше протегнал отворения куфар, а президентът беше протегнал дясната си ръка.

9:59:52.

9:59:53.

Скофийлд описа дъга, стигна до най-ниската ѝ точка и започна да се издига.

Забеляза в сумрака президента, който летеше срещу него със застинала в панически ужас физиономия. Но Шефа се държеше мъжки, стискахе дръжката на магхука и протягаше дясната си ръка.

9:59:54.

9:59:55.

Фигурите се доближиха, достигайки най-високите точки на траекториите си...

9:59:56.

9:59:57.

... и в почти пълен мрак, на сто и петдесет метра над дъното на шахтата те се срещнаха и президентът докосна с длан анализатора върху куфарчето в ръката на Скофийлд.

Биип!

Таймерът на Футбола моментално се нулира.

00:00:02 стана на 90:00:00 и часовникът отново започна да отброява оставащото време.

След като се бяха озовали на едно и също място за части от секундата на сто и петдесет метра над света, Скофийлд и президентът се разделиха и полетяха обратно към отправните си точки.

Президентът се приземи върху миниплатформата, където бе подхванат от Гант, Джулиет и Майката.

От другата страна на шахтата Скофийлд се понесе към отвора на хоризонталната вентилационна шахта.

Стъпи леко на ръба на тунела, въздъхна с неизразимо облекчение и затвори Футбола.

Успяха. Поне за още деветдесет минути. Сега той и Книгата трябваше да стигнат до президента. Имаха работа.

Скофийлд освободи магхука си и се обърна в тунела, за да тръгне към Книгата...

И замръзна.

Трима мъже бяха препречили пътя му – голи до кръста, в сини джинси. С насочени към него помпи „Ремингтън“, с татуирани гърди, огромни бицепси и липсващи предни зъби.

– Хайде обратно на небето, брато – изръмжа единият от затворниците.

Цезар Ръсел тичаше през ниския бетонен тунел.

Тримата командоси от Алфа тичаха пред него. Кърт Логан беше последен.

Току-що бяха изоставили Харпър и останалите в контролния център.

Стигнаха до една масивна стоманена врата и Цезар въведе кода. Вратата се отвори.

Тунелът продължаваше от другата ѝ страна, но се разклоняваше на две.

Надясно беше свободата – изходът от Обект 7 през външните хангари.

Наляво, след завоя, се намираше шахтата на пътническия асансьори...

... още нещо.

Цезар се закова на място. Иззад ъгъла на тунела към пътническия асансьор стърчеше ботуш.

Черен ботуш на мъртъв командос.

Цезар се приближи към трупа.

И установи, че ботушът е на потъналото в кръв тяло на Уилис Питона – командващият на част Чарли, частта, която трябваше да върне Кевин в Обект 7.

Намръщи се.

Цялата част Чарли лежеше мъртва в тунела. А Кевин го нямаше.

Тогава забеляза, че умиращият Питон с последни сили е написал нещо с кръвта си на стената.

Главно „Е“.

Цезар се втренчи в кървавата буква и прехапа устни.

Логан се приближи до него.

– Какво става?

– Дай да стигнем до втория команден център – каза Цезар спокойно. – Искам да разбереш какво е станало с част Ехо.

Шейн Скофийлд излезе от шахтата под МП Едно, придружен от четирима тежко въоръжени затворници. Футбола вече не беше у него. Единият от похитителите му го беше взел и му се радваше като на нова играчка.

Докато се измъкваше изпод президентския хеликоптер, му се стори,

че чува ръкопляскане и овации...

... и изведнъж – буум! – изстрел, който го накара да подскочи. Изстрелът бе последван от шумни одобрителни крясъци.

Още един изстрел – и още викове и аплодисменти.

Кръвта на Скофийлд се смрази.

Какво ставаше, по дяволите?

Той излезе изпод МП Едно и видя, че трийсетина затворници са наобиколили шахтата на елеваторната платформа.

Платформата – със счупения АУАКС отгоре ѝ – беше спусната на три метра под нивото на хангара и оформяше огромна квадратна яма в средата му.

Затворниците се бяха струпали около тази импровизирана яма и се взираха в нея напрегнато, като участници в залагане на бой с петли, размахваха юмруци, викаха и подсвиркваха. Някакъв космат индивид не спираше да крещи:

– Тичай, малкия! Тичай! Тичай! Ха-хаааааа!

Скофийлд никога не беше виждал по-ужасна сган.

Разкривените им лица бяха покрити с татуировки и белези. Всички затворнически униформи бяха преправени според личния вкус на притежателите си – едни бяха отпразили ръкавите и ги бяха превърнали в препаски за глава, други бяха разкопчали ризите си, а трети изобщо нямаха ризи.

Четиримата му придружители го избутаха до ръба на ямата и той погледна надолу.

Между останките на АУАКС-а бяха като подплашени животни двама младежи – ако се съдеше по чистите им и изгладени сини униформи, сигурно бяха оператори от ВВС.

В ямата имаше и петима затворници с пушки, които преследваха нещастните оператори.

Скофийлд забеляза в два от ъглите на шахтата окървавените тела на други двама оператори – очевидно те бяха поводът за аплодисментите преди малко.

В този миг за негов най-голям ужас от отсрещния край на хангара се появи нова група затворници, които водеха Гант, Майката, Джулиет... и президента на САЩ.

– Господи, дано да е сън – прошепна той.

В мрака на хангара на ниво 1 Николас Тейт-трети, съветник по

вътрешната политика на президента на САЩ, се взираше нервно в елеваторната шахта.

Президентът и трите му охранителни не се бяха върнали от пътешествието до миниплатформата и Тейт беше сериозно разтревожен.

– Мислиш ли, че затворниците са ги хванали? – обърна се той към Шомпола.

От горния хангар долитаха звуци като от футболен мач.

– Надявам се да не са – прошепна Хагърти.

Тейт продължи да се взира в шахтата. През главата му препускаха хиляди мисли, повечето свързани със собственото му оцеляване. Измина още една минута.

– Какво предлагаш? – попита той, без да се обръща.

Не получи отговор.

Намръщи се и се обърна.

– Попитах... – И замръзна.

Хагърти го нямаше.

Тейт виждаше само тъмния хангар и черните силиуети на самолетите.

Пребледня.

Хагърти беше изчезнал.

Беше изчезнал – безшумно, моментално – само за секунда.

Като че ли някой беше изтрил съществуването му с гума.

Николас Тейт изпадна в паника. Беше сам, тук долу, в един заключен комплекс, пълен с откачени командоси от ВВС и най-гнусната шайка престъпници, които човечеството беше смогнало да роди.

И тогава го видя.

Видя проблясъка на пода, където допреди малко беше стоял Хагърти. Пристъпи и го вдигна от земята.

Пръстен.

Златен офицерски пръстен.

Пръстенът на Хагърти от дипломирането в Анаполис.

Последните двама радиооператори оцеляха съвсем за кратко.

След като откъм ямата отекнаха последните изстрели, затворниците избутаха Гант и останалите при Скофийлд.

– Здравсти – каза тя.

– Здравсти – отвърна Скофийлд.

След главозамайващия номер с трапеца Гант и останалите бяха

имали същия лош късмет като Скофийлд.

Веднага щом президентът стъпи на миниplatformата, тя потегли нагоре. Някой в главния хангар я беше извикал.

Бяха издигнати в хангара и се озоваха наред някакъв кошмар.

Обект 7 беше във властта на затворниците – бившите опитни субекти за ваксината на Бота. Въпреки че нямаше как да скрият разнообразните си оръжия, Гант все пак успя да спаси магхука си, като го залепи под миниplatformата.

Но това, от което не можа да се отърве, беше черната кутия на АУАКС-а и затова, когато малката platforma стигна до приземния хангар, тя все още беше в нея.

Тя обаче нямаше никакво намерение да разкрива предназначението ѝ пред затворниците и затова я остави на пода на миниplatformата и след като тя се изравни с приземното ниво, я ритна „без да иска“ и устройството отлетя на пода на хангара.

Ловът в ямата беше приключил и сега затворниците прехвърлиха вниманието си към президента и неговите телохранители.

Един затворник се отдели от групата и пристъпи напред, хванал небрежно пушката си.

Открояваше се отчетливо между останалите.

Беше петдесетгодишен и ако се съдеше по увереното му поведение, се ползваше с респекта на групата. Темето му беше плешиво, но останалата част от прошарената му черна коса беше доста дълга. Тънкият орлов нос, бледата кожа и изпитите скули допълваха готическия му вид.

– „Добре дошла – казал паякът на мухата“ – изръмжа дългосият и пристъпи към президента. Гласът му беше тих и зловещо отчетлив. – Добро утро, господин президент. Много мило от ваша страна да ни посетите. Помните ли ме?

Президентът не отговори.

– Разбира се, че ме помните. Аз съм 18–84. По един или друг начин вие сте се срещали с всичките деветима осъдени по време на управлението ви по алинея 18, параграф 84, част I от Наказателния кодекс на САЩ. Това е онази част на Кодекса, която забранява на обикновените американци да правят опити за убийство на президента си.

– Гримшоу. Сет Гримшоу. – Дългосият затворник протегна ръка. – Запознахме се през февруари, точно две седмици преди да станете президент, докато излизяхте от хотел „Бонавенчър“ в Лос Анжелис през кухнята в сутерена. Аз се опитах да ви застрелям в главата.

Президентът не каза нищо.

И не пое протегнатата ръка на Гримшоу.

– Тогава успяхте да запазите инцидента в тайна. Впечатлен съм. Особено щом това, което искам аз и другите като мен, е публичност. Освен това няма защо да тревожим излишно нацията, нали така? По-добре да държим масите в неведение относно тези тревожни малки опити за посегателство върху личността ви. Но, както казват, блажени са нисшите духом.

Президентът не каза нищо.

Гримшоу огледа развеселено черната униформа на Шефа – президентът, Джулиет и Скофийлд още бяха в бойните униформи на Седми взвод. Гант и Майката бяха в парадните си униформи от морската пехота – вярно, вече доста мръсни и измачкани.

По устните на Гримшоу плъзна доволна усмивка.

Той отиде при затворника с Футбола и взе сребристия куфар, отвори го и погледна първо дисплея, а след това и президента.

– Разбирам, че аз и новоосвободените ми колеги сме се намесили в нещо доста интересно. Игра на котка и мишка, ако се съди по облеклото ви и по бързината, с която тази сутрин офейкахте от нашето отделение. – Гримшоу зацъка укорително с език. – Настина, господин президент, държа да ви кажа, че хич не ви отива. Хич.

Гримшоу присви очи.

– Но кой съм аз, че да спирам този невероятен спектакъл? Президентът и връната му охрана срещу коварния военнопромишлен комплекс. – Гримшоу се обърна. – Голиат. Доведи другите пленници.

Един огромен затворник се отдели от групата и закричи към сградата в хангара. Беше истински великан, с бицепси колкото ствол на дърво и малка квадратна глава, навяваща асоциации с чудовището на Франкенщайн. Имаше дори плоска квадратна издатина на челото – белег от имплантиране на стоманена плоча в мозъка. В едната огромна ръка на Голиат имаше автомат Р-90, а в другата беше магхукът на Скофийлд.

След малко Голиат се върна.

Зад него вървяха седемте командоси, които заедно с нещастните радиооператори бяха останали в плен на затворниците.

Полковник Джером Т. Харпър.

Макконъл Боата и четиримата му командоси от част Браво, двама от които тежко ранени.

И индивидът, който цяла сутрин беше наблюдавал събитията в сенките на контролния център на Цезар Ръсел.

Скофийлд го позна моментално.

Президентът също.

– Уебстър... – каза той.

Карл Уебстър, официалният пазител на Футбола, стоеше сред командосите и изглеждаше ужасно притеснен. Очите под огромните му рошави вежди шаваха наляво и надясно, сякаш търсеше изход.

– Духач скапан! – викна Майката. – Дал си Футбола на Ръсел. Продад си президента.

Уебстър не каза нищо.

Скофийлд продължи да го наблюдава. Досега беше мислил, че командосите от Седми взвод са похитили Уебстър, защото, за да разиграе спектакъла си, Цезар се нуждаеше от ядреното куфарче и Скофийлд се беше чудил как го е взел от Уебстър.

Очевидно не насила. Кръвта по белезниците на куфарчето явно беше замислена като драматичен ефект. Уебстър без съмнение беше подкупен много преди президентът да пристигне в Обект 7.

– А сега, деца мои, пазете си силите – каза Гримшоу и размаха Футбола. – След секунди ще ви дам възможност да решите противоречията си. Но първо имам един въпрос. – Той се обърна към полковник Харпър. – Къде е изходът от този комплекс?

– Няма изход – отговори Харпър. – Комплексът е заключен. Не можете да излезете.

Гримшоу вдигна пушката си и я опря в лицето му.

– Май не попитах достатъчно ясно.

След което се обърна и стреля в двамата ранени, които стояха до Харпър. Мъжете паднаха мъртви на пода.

Гримшоу отново насочи пушката към Харпър и вдигна въпросително вежди.

Харпър преbledня и кимна към пътническия асансьор.

– В шахтата на асансьора има врата. Наричаме я горната врата. Води навън. Кодът на ключалката е 5564771.

– Благодаря, полковник, бяхте много любезен. А сега ще ви оставим да довършите играта си. Предполагам разбирате, че преди да напуснем това ужасно място, трябва да изтребим всички ви. Но като жест на добра воля ще ви направя една последна услуга – въпреки че го правя по-скоро за лично забавление, отколкото за ваше. Ще ви дам възможност да се избиеите едни други. Петима на петима. В ямата. Така поне победителят ще умре със знанието, че е спечелил импровизираната ви гражданска война. – Той се обърна към Голиат – Вкарай командосите отсам. Президента и отряда му – от другата страна.

Скофийлд и останалите поеха под дулата на оръжията към отсрещната страна на платформата – източната страна.

Петимата оцелели от Седми взвод – Джером Харпър, Макконъл Бюата, последните двама командоси от Браво и предателят Уебстър – стояха точно срещу тях. Разделяше ги седемдесет метра широката и три метра дълбока яма на елеваторната платформа.

– Обявявам началото на битката. – Сет Гримшоу стисна челюст. – До смърт.

Скофийлд скочи в ямата и се озова сред купчините огромни метални отпадъци от АУАКС-а.

Крилата на гигантския самолет стърчаха под най-различни ъгли – огънати, счупени и пълни с вода. Цилиндричните двигатели стърчаха нагоре. А в самия център на ямата лежеше най-голямото цяло парче от боинга – повреденият му до неузнаваемост фюзелаж. Дългото цилиндрично тяло на самолета лежеше напреки на платформата като мъртва птица.

Мракът в главния хангар усложняваше нещата още повече.

Единствената светлина идваше от факлите на затворниците и хвърляше продълговати сенки в лабиринта от желязо, превръщайки го в тъмна метална гора – видимостта беше само няколко метра.

„Как се набутахме във всичко това, по дяволите?“ – помисли Скофийлд.

Той и групата му стояха с гърбове към солидната бетонна стена в източната част на платформата и се чудеха какво да правят.

В този момент над главата на Скофийлд се заби автоматичен откос.

Сет Гримшоу се провикна:

– Почвайте битката незабавно! Ако скоро не започнете да се избивате, ще ви избием ние!

– Господи... – прошепна Джулиет Джансън.

Скофийлд огледа хората си.

– Нямаме много време, затова слушайте внимателно. Трябва не само да оцелеем, но и да открием начин да се измъкнем оттук.

– Миниелеваторът – каза Гант и кимна към североизточния ъгъл на самолетната платформа. Петима затворници държаха оръжията си насочени към нея.

– Трябва по някакъв начин да им отвлечем вниманието – каза Скофийлд. – Нещо, което...

Едно летящо парче метал едва не му отрязва главата.

Скофийлд го видя в последната секунда, прилекна инстинктивно и разкривената ламарина отхвъркна от бетонната стена зад него.

Той се обърна, за да види откъде идва атаката, и забеляза двама командоси, които прескачаха металните отломки и тичаха към тях; държаха продълговати парчета метал – като мечове!

– Разпръсни се! – изкрещя Скофийлд.

Първият командос връхлетя върху него и замахна с „меч“ си.

Скофийлд го сграбчи за китката и парира удара. Гант се зае с втория командос.

– Изчезвайте! – изкрещя Скофийлд на Джулиет, Майката и президента. – Махайте се отгук!

Джулиет и президентът изчезнаха в мрака, но Майката се поколеба.

– Отивай с президента! – викна Скофийлд.

* * *

Затворниците наблюдаваха борбата между Скофийлд и първия командос и между Гант и втория и свиркаха одобрително.

Президентът и Джулиет – следвани от Майката – тичаха през тъмния лабиринт към североизточния ъгъл на ямата, където се намираше миниплатформата.

Но затворниците отгоре видяха онова, което Джулиет, президентът и Майката не виждаха: трите фигури, които бързо се приближаваха към тях отляво покрай северната стена на ямата – Джером Харпър, Карл Уебстър и капитан Макконъл, който координираше атаката.

Скофийлд и Гант стояха гръб в гръб и се биеха с противниците си.

Гант беше намерила някакво парче от тръба и сега отбиваше като със оуда ударите на командоса.

Той размахваше мощно „меч“ си с две ръце, но Гант успешно парираше атаките му.

– Как си? – попита Скофийлд между два удара на своя противник.

– Ами, добре... благодаря... тук нещо съм се сбила с един...

– Трябва да отидем при президента.

– Знам... само че първо... трябва да ти спася задника.

Тя хвърли поглед през рамо и се усмихна, но в същата секунда забеляза, че противникът му замахва.

– Плашило! Долу!

Скофийлд се хвърли на земята.

Мечът на противника мина над главата му. Мъжът изгуби равновесие и залитна право към Гант.

Тя го очакваше.

Звукът от удара на тръбата по главата на командоса беше отвратителен. Командосът се свлече на земята, а Гант се завъртя като балерина тъкмо навреме, за да посрещне удара на своя нападател, и викна:

– Плашило! Отивай при президента!

Скофийлд затича през отломките.

На двайсет метра на север от Скофийлд и Гант Джулиет Джансън и президентът тичаха с всички сили през лабиринта от боклуци, но не знаеха, че от лявата им страна приближават трима мъже.

Двама от тях изскочиха иззад счупената опашка на самолета, навърлиха се върху Джулиет и я повалиха на земята – Макконъл Боата и Карл Уебстър.

Президентът се обърна и я видя под двамата командоси, погледна на другата страна и забеляза полковник Харпър, който стоеше сред развалините на АУАКС-а и наблюдаваше.

Президентът се втурна към Джулиет, но точно в този миг една фигура изскочи от близката купчина метал и профуча на сантиметри от него.

Майката.

Носеше се като торпедо.

Удари Боата с рамо толкова силно, че едва не му прекърши врата.

Карл Уебстър се стресна и се обърна да види какво става...

... за да получи мощен удар в ченето от Майката.

Уебстър беше доста як, но крошетото го отхвърли право към купчината ламарини зад него. Той сграбчи една и замахна към Майката.

Тя изръмжа. Уебстър нападна.

Битката беше жестока.

Противниците бяха равностойни – опитни в ръкопашния бой, високи над метър и осемдесет и тежки над сто килограма.

Уебстър изрева и замахна с импровизирания меч. Майката се наведе, сграбчи парче от крилото и го вдигна пред себе си като щит. Мечът на Уебстър издрънча в щита. Като продължаваше да отбива ударите му, Майката се наведе и вдигна някакъв метален прът.

Краткото ѝ разсейване позволи на Уебстър да стовари с всички сили

метала върху рамото ѝ. Бликна кръв.

Майката изкрещя, пусна щита и отби следващите три удара с пръта.

Мамка му, трябваше ѝ само едно разкриване, една възможност...

– Защо предаде президента? – викна тя в опит да го разсее.

– В живота на всеки мъж идва време, когато трябва да вземе решение! – изкрещя Уебстър. – Решение на чия страна да застане! Аз съм се сражавал за тази страна! Мои приятели умряха за нея, прецакани от мръсни политици като него! Затова, когато получих възможност, реших, че не мога да оставя поредното тъпо, похотливо и нерешително копеле да загуби тази страна!

Уебстър замахна странично.

Майката отбягна удара и скочи върху крилото на самолета. Сега беше с един метър по-високо от Уебстър.

Но счупеното крило не издържа на тежестта ѝ и поддаде. Тя залитна и за секунда изгуби равновесие – секунда, която беше достатъчна на Уебстър, за да замахне към незащитените ѝ глезени.

Мечът на Уебстър удари целта...

Дрънн!!!

Ръката му потрепери от удара в униформения крак на Майката.

Уебстър зяпна от почуда.

Майката се усмихна. Беше ударил изкуствения ѝ крак – изкуствения ѝ крак от титаниева сплав!

Объркването на противника ѝ даде единствената възможност, която чакаше. Майката замахна с всичка сила.

Шшшссс!

От гърлото на Уебстър бликна фонтан от кръв.

Желязото падна от ръцете му, той се свлече на колене, хвана се за гърлото, после погледна невярващо окървавените си ръце. Отправи последен ужасен поглед към Майката и падна по лице в локвата от собствената си кръв.

Тълпата затворници изрева от удоволствие.

В източния край на ямата Гант продължаваше да се бие с противника си.

Стоманеното парче на командоса се удряше в четвъртцоловата ѝ тръба.

Командосът я изтикваше назад и се усмихваше при всеки удар.

Очевидно усещаше надмощието си.

След малко започна да я напада още по-ожесточено, но според Гант така само щеше да се измори по-бързо.

Тя се престори на изтощена, залитна назад и започна „отчаяно“ да отбива атаките му.

Тогава противникът ѝ замахна рязко – с последните сили на изтощен човек – и Гант се наведе, след което скочи към него и заби края на тръбата право в адамовата му ябълка.

Очите на командоса се разшириха от изненада и той залитна и се задави. Вероятно щеше да се задържи на крака, ако вече не беше мъртъв. Свлече се на земята, като продължи да зяпа глупаво Гант.

Сред тълпата се възцари необичайно мълчание. Явно не вярваха на очите си.

След това се разнесе мощен одобрителен рев. Затворниците започнаха да ръкопляскат и да подсвиркват.

– Страшна си!

– На това му се вика жена!

В северния край на платформата президентът коленичи до Джулиет и ѝ помогна да стане – но когато се изправиха, и двамата застинаха.

Точно пред тях, до единия преобърнат двигател на АУАКС-а, стоеше полковник Джером Т. Харпър. Сам, но съвсем близо.

Вляво от него лежеше Боата – стенеше и още не можеше да се съвземе от мощния удар на Майката.

Затворниците крещяха:

– По-живо, господин президент! Изцапай си ръцете с кръв! Убий го това копеле!

– Яж лайна, Харпър!

Харпър беше найсно с резултата. Всичките му хора бяха или мъртви, или непотребни.

Но въпреки това поведението му излъчваше странна увереност.

А после той бръкна в джоба си.

И извади нещо подобно на свръхмодерна граната – малък цилиндър с дюза и стъклено прозорче.

Президентът видя съвсем ясно през прозорчето съдържанието на гранатата.

Беше пълна с течност с цвят на горчица.

– Господи... – прошепна той.

Това беше биологическа граната.

Китайска биологическа граната.

Херметичен експлозив, пълен с Китайски вирус.

Лицето на Харпър се разкриви в зловна усмивка.

– Надявах се да не се стигне до това – каза той. – Но аз, както и всички войници в този комплекс, сме имунизирани срещу Китайския вирус. Това обаче не може да се каже за вас, смелчаците от морската пехота.

След което изтегли шплента на гранатата.

Но в същия миг Шейн Скофийлд изникна от мрака и замахна.

Тръбата удари китката на Харпър и гранатата изскочи от ръката му и литна нагоре.

Летеше като на забавен кадър високо над северната част на ямата.

Скофийлд я наблюдаваше с широко отворени очи.

Затворниците я наблюдаваха с увиснали ченета.

Президентът я наблюдаваше като истукан.

Харпър я наблюдаваше със зловеща усмивка.

Едно...

Две...

Три...

Гранатата стигна до най-високата точка на полета си и се взриви на десет метра над най-северната част на платформата.

Облакът капки в светлината на факлите беше почти красив.

Приличаше на фойерверк – гигантска звезда от мъгла – с множество пипала от жълти капки, събрани в една точка, разтворени като огромен чадър над потъналата платформа, миниатюрни оранжеви искри, танцуващи в светлината на факлите.

А после жълтият облак започна бавно да пада към ямата.

Капчиците Китайски вирус се сипеха като сняг.

Жълтата мъгла обгърна първо затворниците.

Ефектът беше жесток и светкавичен.

Повечето се превиха и започнаха да кашлят и да повръщат. Други се свлякоха на колене и изгърваха факлите си. Трети се загърчиха в жестоки спазми.

Само след минута всички с изключение на двама се гърчеха на

земята и повръщаха разложените си вътрешности.

Единият от двамата беше Сет Гримшоу.

Той и Голиат останаха невредими, докато останалите умираха в краката им.

Само те и покойният Гюнтер Бота знаеха, че двамата са първите опитни екземпляри за ваксината срещу Китайския вирус.

За разлика от колегите им, в тяхната кръв циркулираше противоотровата, извлечена от Кевин.

Бяха имунизирани.

Жълтата мъгла падаше в мрака. В момента беше стигнала на пет метра от спуснатата самолетна платформа – и на два от пода на хангара – и продължаваше да се носи неумолимо надолу.

В източния край на платформата Гант не видя гранатата, но видя впечатляващата експлозия над ямата. Не беше нужно да си учен, за да се досетиш какво е.

Биологично оръжие.

Китайски вирус.

Бягай!

Гант се обърна. Намираше се близо до източния край на ямата, на три метра под ръба ѝ. Отгоре нямаше никого.

Нямаше и никакво време за губене.

Все още беше в парадна униформа и нямаше газова маска – и изобщо нямаше намерение да стои и да чака Китайския вирус да стигне до ямата.

Капките бяха на пет метра от нея.

И продължаваха да падат...

Тя подпря на стената една от огромните гуми на колесниците на АУАКС-а, качи се върху нея и се измъкна от триметровата яма.

Изтъколи се на пода на хангара като гледаше да стои под нивото на облака от Китайски вирус.

Вътрешната сграда със скосените прозорци на втория етаж се намираще на двацет метра от нея.

„Контролната зала – помисли си тя. – Командният център на Цезар.“

Затича към вратата на сградата.

Жълтата мъгла продължаваше да пада.

След като се бяха посипали върху затворниците в северния край на шахтата, капките слязоха под ръба и всеки миг щяха да покрият ямата.

Скофийлд се огледа тревожно.

Агонизиращите затворници бяха захвърлили факлите си и хангарът беше потънал в почти непрогледен мрак. В пандемониума на избухналата граната и писъците на умиращите Скофийлд беше изгубил Джером Харпър от поглед.

След като гранатата се беше взривила, Джером Харпър беше изчезнал сред останките на АУАКС-а. На Скофийлд никак не му харесваше мисълта, че той може да го дебне отнякъде.

Но точно сега имаше по-важни неща, за които да се притеснява.

Мъглата продължаваше да пада.

Той се огледа за президента и Джулиет.

И те като него бяха в черните униформи на Седми взвод, които имаха газови маски ERG-6.

– Капитане! Сложете си газовата маска! – извика президентът, докато наместваше своята. – Ако вдишате вируса, ще загинете за секунди!

Скофийлд вдигна маската си!

Джулиет обаче свали своята и я хвърли на Майката, която беше в парадна униформа на морската пехота и нямаше маска.

– Ами ти?

– Аз съм азиатка. Нищо няма да ми стане. Но ти си я сложи, защото ще умреш!

– Благодаря!

Майката нахлузи маската върху носа и устата си.

– Бързо! Насам! – каза Скофийлд и се затича към миниплатформата.

Останалите го последваха в мрака.

Върху миниплатформата лежеше една пламтяща факла, изгървана от някой от умиращите затворници.

Скофийлд я сграбчи и се обърна.

Президентът и Майката бяха до него.

Но Джулиет я нямаше.

Джулиет Джансън лежеше, просната на земята, до фюзелажа на самолета. Малко преди да се затича към миниплатформата заедно със Скофийлд и останалите, една ръка я беше хванала за глезена и я беше съборила.

Ръката принадлежеше на Боата Макконъл, който продължаваше да лежи зашеметен от удара на Майката, но не дотолкова, че да не познае един от враговете си.

Сега той стискаше глезена ѝ и не го пускаше.

Джулиет се опита да се измъкне.

Боата извади дългия си боен нож от ботуша си и замахна. Острието се заби в глезена на Джулиет и тя изпъшка...

Баам! Главата на Макконъл се пръсна като балон.

Джулиет се дръпна встрани от тялото и потърси с поглед стрелеца.

Видя го да размахва факла в северния край на платформата и да крещи:

– Джансън! Агент Джансън!

Джулиет примижа срещу светлината на факлата и разпозна мъжа, който я държеше – облечен в черна униформа на командос и никелиран пистолет в дясната ръка.

Книгата.

– Джансън! Къде си? – попита Скофийлд по радиото, чакаше върху миниплатформата.

Отговори му гласът на Книгата.

– Плашило, тук Книгата. Намерих Джансън. Махайте се оттам.

– Благодаря, Книга. Лисица, жива ли си?

Никакъв отговор.

Скофийлд изстина.

И после чу:

– Тук съм, Плашило.

Той си пое дъх.

– Къде си?

– В сградата в източния край на хангара. Изведете президента. Не се безпокой за мен.

– Добре... Чуй сега, трябва да стигна до Обект 8. Отведоха Кевин там. Ще взема и президента. Ела там след като... ох, мамка му!

– Какво?

– Футбола. Остана някъде в хангара. Беше у Гримшоу.

– Остави на мен. Просто махни президента оттам. Ще дойда в Обект 8 веднага щом се оправя тук.

– Благодаря... – каза Скофийлд. – А, Лисица...

– Да?

– Пази се.

Кратка пауза от другата страна.

– И ти, Плашило.

Скофийлд натисна бутона и миниплатформата се плъзна надолу.

Докато се спускаха, Майката потупа Скофийлд по рамото и попита:

– Обект 8 ли каза?

Скофийлд се обърна към нея.

– Да.

През последните минути в съзнанието му непрекъснато изникваше една и съща картина: ниво 6 и командосите от Седми взвод, които отвеждаха Кевин по Х-релсовия тунел към Обект 8.

Кевин...

Момчето беше в центъра на всичко.

– Искам да разбера каква е цялата тази история – изсумтя Скофийлд. – Но за целта ми трябват двама души.

– Кои?

Той посочи президента.

– Първият е той.

– А вторият?

– Кевин – отвърна без никакво колебание Скофийлд. – Което означава, че трябва много бързо да стигнем до Обект 8.

Цезар Ръсел, Кърт Логан и тримата оцелели командоси от Логановата част Алфа тичаха под изпепеляващите лъчи на пустинното слънце по самолетната писта на Обект 7. Целта им беше четириетажната кула за контрол на полетите, която се намираше на сто метра от основния комплекс.

Бяха излезли от горната врата в един по-малък хангар и тичаха към контролната кула, тъй като тя беше вторият им команден център.

Влязоха в командната зала на кулата – тя беше идентична с онази в Обект 7-и започнаха да включват уредите. Телевизионните екрани оживяха. Таблата светнаха.

– Засечи ми личните локатори на част Ехо – заповяда Цезар.

Логан ги откри много бързо. Под кожата на китките на всички командоси от Седми взвод бяха имплантирани електронни локатори.

– В Х-тунела са. В момента пристигат в Обект 8.

– Изкарай пенетрейтърите. Отиваме в Обект 8.

Николас Тейт бродеше като замаян из ниво 1.

След загадъчното изчезване на Хагърти Шомпола той просто не знаеше какво да прави.

Вдигна фенера си и тръгна към далечния край на тъмния хангар, за да потърси Хагърти. На двацет метра от рампата обаче спря, защото отдолу се появиха някакви силуети.

И без това замъгленото му съзнание отказа да възприеме гледката.

Тя беше почти свръхестествена.

От рампата слизаха мечки – да, мечки.

Един огромен мъжкар, една по-дребна женска и три мечета. Присътпиха в хангара на ниво 1 и подушиха напоения с миризма на петрол въздух.

Тейт се обърна и побягна към главния хангар.

Миниплатформата се носеше в непрогледната шахта.

Докато се спускаха, Скофийлд беше извадил от джоба си две от ампулите на Бота – противоотровата за Китайския вирус.

Обърна се към президента и попита:

– С колко време разполагаме?

– При проникване през кожата първите симптоми се проявяват до половин час. Кожното заразяване протича по-бързо от въздушно-капковото. Но тази противоотрова ще неутрализира вируса преди да е действал.

Скофийлд подаде по една ампула на Майката и президента и извади още една за себе си.

– Преди да тръгнем към Обект 8 трябва да намерим спринцовки.

Миниплатформата спря на ниво 1, и ги посрещна Николас Тейт – изникна с безумен поглед от мрака и скочи право върху платформата.

– Не трябва да отивате там – викна той.

– Защо? – попита Скофийлд.

– Има мечки!

Скофийлд се намръщи и погледна президента. Тейт очевидно беше полудял.

– Къде е Шомпола? – попита Майката.

– Няма го. Ей така – пуф – и изчезна. Както си стоеше зад мен – и изчезна, направо за секунда. Само това остана от него.

Тейт им показа пръстена на Хагърти от дипломирането в Анаполис. Скофийлд не разбра нищо.

Президентът обаче разбра и възкликна:

– О, Господи! Той се е измъкнал.

– Кой се е измъкнал? – попита Майката.

– Само един човек в този комплекс отвлича хора и оставя техни бижута на местопрестъплението. Серийният убиец Лусифър Лиъри.

– Хирургът от Финикс... – прошепна Скофийлд, като си спомни името и ужаса, който предизвикваше то навремето.

– Супер – процеди Майката. – Само това ни липсваше. Още един шибан луд в тоя шибан комплекс.

Президентът се обърна към Скофийлд:

– Капитане, нямаме време за това. Ако Цезар Ръсел се добере до момчето пръв...

Скофийлд прехапа устни. Не обичаше да изоставя никого. Дори Хагърти Шомпола.

– Капитане – каза непреклонно президентът, – работата нерядко ми налага да вземам трудни решения и сега ще направя точно това. Ако полковник Хагърти е жив, ще трябва да се погрижи сам за себе си. Не можем да изгубим още един час да го търсим из комплекса. Залогът е прекалено голям. Много голям. Трябва да върнем момчето.

Слязоха с миниплатформата на ниво 2 и се втурнаха през хангара, вече заедно с почти побъркания Тейт.

За щастие в хангара нямаше мечки.

Стигнаха до пожарното стълбище и затичаха надолу. Нямаха никакви оръжия, никакви фенери, нищо.

Стигнаха до края на стълбището и до вратата към ниво 6.

Скофийлд предпазливо я открихна.

Х-релсовата платформа тънеше в пълен мрак.

Никакви звуци. Никакви признаци на живот.

Скофийлд излезе на платформата. Навсякъде беше осеяно с черни сенки – телата на загиналите в трите битки от сутринта досега и овъглените следи от циклонитовата граната на Елвис.

Скофийлд и Майката отидоха право при телата на командосите и взеха по един автомат Р-90 и по един пистолет зигзауер. Скофийлд намери и една аптечка за първа помощ с четири спринцовки.

Идеално.

Подаде един зигзауер на президента, но пропусна психически нестабилния Тейт.

– Насам – каза и закрачи към мотрисата върху северния X-релсов път към Обект 8.

В главния хангар Книгата измъкваше Джулиет Джансън от триметровата яма на самолетната елеваторна платформа. Беше си сложил газова маска.

Във въздуха продължаваха да се носят капки Китайски вирус.

Джулиет се измъкна от ямата и ги видя: Сет Гримшоу и Голиат се бяха скрили в пътническия асансьор. Футбола все още беше у Гримшоу.

– Там! – извика тя и посочи. – Отиват към изхода в асансьорната шахта. Харпър даде на Гримшоу кода за вратата.

– Ти знаеш ли го? – попита Книгата.

– Как да не го знам? Нали бях там, като го каза. Хайде.

Либи Гант остана сама.

Намираще се в дъното на стълбите, в тъмния коридор на командната зала в източната част на хангара – и макар и невъоръжена, беше нащрек и за най-малката опасност.

Китайският вирус вилнееше в хангара отвън, а тя нямаше газова маска.

„Добре – помисли си тя, – в комплекс като този не може да няма някакви...“

Откри ги в един шкаф под стълбището: костюми за биологична защита – жълти, с огромни пластмасови шлемове и кислородни бутилки.

В същия шкаф намери и голям фенер. Много удобен.

Тя побърза да се пхне в един костюм, след което го закопча и включи подаването на въздух. Костюмът се изду и собственото ѝ дишане отекна в ушите ѝ като това на Дарт Вейдър.

Сега, след като беше взела мерки срещу Китайския вирус, трябваше да свърши още нещо.

Запрехвърля наум предишния си план: да намери командния център на Цезар Ръсел – да намери дистанционното управление на преподавателя в сърцето на президента – след което да наподобии сигнала с черната кутия на АУАКС-а.

Черната кутия.

Трябваше да е още на пода на хангара, където я беше ритнала.

Реши първо да претърси командния център за дистанционния ключ на преподавателя. След това щеше да потърси черната кутия.

Включи фенера и се изкачи до втория етаж на сградата.

Вратата на командната зала беше открената.

Гант бавно я отвори и пред очите ѝ се разкри пълна разруха.

Като че ли вътре се беше водила война.

Пластмасовата облицовка на стените беше надупчена от куршуми. Прозорците към главния хангар бяха напукани или направо строшени. В повечето компютърни екрани зееха дупки. Останалите бяха черни, тъй като нямаше електричество.

Гант влезе в помещението, като прескачаше трупове на командоси. Оръжията им липсваха. Очевидно затворниците, които бяха шурмували втория етаж, ги бяха взели.

Гант огледа залата през шлема на херметичния си костюм. Търсеше...

Точно това.

Лежеше върху един монитор и изглеждаше точно така, както го беше описал президентът: малко червено дистанционно с дебела къса черна антена.

Дистанционният ключ на преподавателя.

Гант го взе и го огледа. Приличаше на миниатюрен мобилен телефон.

Върху лицевия панел имаше два бутона. Под всеки от тях имаше по една лепенка с изписани на ръка цифри „1“ и „2“.

Гант се намръщи. „За какво са му на Цезар?...“

Прогони мисълта и пхна дистанционното в джоба на биологическия си костюм.

След това отиде до прозорците и се опита да види дали черната кутия още е на пода на хангара.

Огромният хангар се простираше под нея, обгърнат от неземната мъгла на Китайския вирус.

Навсякъде стърчаха осакатени силуети: сгърчените тела, МП Едно, съсипаните влекачи, един полувзривен хеликоптер, и дори барикадата от палети и контейнери на командосите.

Мощният лъч на фенера ѝ попадна върху оранжевата черна кутия сред телата и боклуците до ръба на шахтата.

Отлично...

Гант понечи да тръгне натам, но внезапно някаква бледосиня светлина привлече вниманието ѝ.

Тя се обърна. Явно не всички монитори бяха простреляни или изключени от мрежата.

Един самотен екран продължаваше да свети, скрит под някаква паднала пластмасова плоскост.

Гант се намръщи.

Захранването на комплекса беше изцяло извън строя – което означаваше, че този екран има собствен независим източник на електричество. Което пък означаваше, че е особено важен...

Тя отмести пластмасовата плоскост и се зачете в екрана:

ПРОТОКОЛ НА ЗАКЛЮЧВАНЕ СО (С) 07-А
ДНЕВНИК НА СИСТЕМАТА
7-3-46820103|

ВРЕМЕ	КЛЮЧОВО ДЕЙСТВИЕ	ОТГОВОР НА СИСТЕМАТА
06:58	ОТОРИЗИРАНО ЗАКЛЮЧВАНЕ КОД ВЪВЕДЕН	ПРОТОКОЛ НА ЗАКЛЮЧВАНЕ АКТИВИРАН
08:01	ОТОРИЗИРАНО ЗАКЛЮЧВАНЕ КОД ЗА ПРОДЪЛЖАВАНЕ ВЪВЕДЕН	ПРОТОКОЛ НА ЗАКЛЮЧВАНЕ ПРОДЪЛЖЕН
09:00	ОТОРИЗИРАНО ЗАКЛЮЧВАНЕ КОД ЗА ПРОДЪЛЖАВАНЕ ВЪВЕДЕН	ПРОТОКОЛ НА ЗАКЛЮЧВАНЕ ПРОДЪЛЖЕН
10:05	НЕ Е ВЪВЕДЕН ОТОРИЗИРАН КОД	МЕХАНИЗЪМ ЗА САМОУНИЩОЖАВАНЕ НА КОМПЛЕКСА АКТИВИРАН

ВНИМАНИЕ
#####

АКТИВИРАН Е АВАРИЙНИЯТ ПРОТОКОЛ.

АКО НЕ ВЪВЕДЕТЕ КОД ЗА ПРОДЪЛЖАВАНЕ ИЛИ ЗА
ОТМЕНЯНЕ ДО 11:05 ЧАСА, ЩЕ БЪДЕ ЗАДЕЙСТВАНА
ПРОЦЕДУРА ЗА САМОУНИЩОЖАВАНЕ НА
СЪОРЪЖЕНИЕТО С ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ 10:00 МИНУТИ.

ВНИМАНИЕ
#####

Очите на Гант се разшириха.

Процедура за самоунищожаване на съоръжението...

Нищо чудно, че тази система имаше собствено хранване.

Поради някаква причина – вероятно нахлуването на затворниците – хората на Цезар Ръсел бяха пропуснали да въведат кода за продължаване в петминутния период след 10:00 часа.

И сега, ако никой не въведе кода за отмяна преди 11:05, десетминутната процедура щеше да завърши с взривяването на сто мегатонната термоядрена глава под комплекса.

– Господи... – прошепна Гант и погледна часовника си.

Беше 10:15.

Тя се обърна...

... и в същия миг някакво желязо се стовари върху гърба ѝ.

Гант се свлече в безсъзнание на пода.

Така и не видя нападателя си.

Не видя как той я метна на рамо.

Не видя как я изнася от контролната зала.

Х-релсовата мотриса се носеше с главозамайваща скорост в тунела към Обект 8.

Пътуването нямаше да е дълго. При скорост триста и двайсет километра в час щяха да вземат трийсет и петте километра за около шест минути.

Скофийлд нямаше представа къде точно е Кевин, но поне знаеше, че е някъде в Обект 8.

По-добре от нищо.

Скофийлд нагласи автопилота, върна се в купето и седна с Майката и президента. Ник Тейт се беше свил в другия край и се взираше съсредоточено в бутоните на мобилния си телефон.

Скофийлд извади спринцовките и ваксината и всички се заеха с ваксинацията.

Докато вкарваше иглата в ръката си, Скофийлд погледна президента.

– А сега, сър, ако нямате нищо против, бихте ли ми обяснили какво, по дяволите, става в тази база?

Президентът прехапа устни.

– На първо време можете да ми обясните защо един генерал-лейтенант от ВВС на САЩ се опитва да ви ликвидира пред лицето на цялата нация. След това ми кажете и защо е решен на всяка цена да задържи генетично конструираното дете, което е ваксина против етническия

куршум, наречен Китайски вирус.

Президентът сведе поглед, после въздъхна и каза:

– Формално погледнато, Цезар Ръсел вече не е генерал-лейтенант от ВВС. Формално той е мъртъв. На двадесети януари тази година, в деня на встъпването ми в длъжност, Чарлз Самсън Ръсел беше екзекутиран със смъртоносна инжекция във федералния затвор Тер Хот заради държавна измяна.

– Онова, което иска – продължи президентът, – е същото, което искаше преди да го екзекутират. Да промени радикално държавата. Завинаги. И за тази цел трябва да направи две неща: първо, да ме убие по много зрелищен и много унизителен начин. Второто е да контролира ваксината срещу Китайския вирус. Но за да разберете мотивите му, трябва да познавате миналото му и най-вече връзките му с една тайна общност във ВВС, наречена Братството.

– И по-точно? – попита предпазливо Скофийлд.

Президентът се наведе към него.

– През последните тридесет години в редица комитети по въоръжените сили в Конгреса постъпва информация, че в някои видове войски има определени неприемливи общности – неформални конспиративни организации с абсолютно недопустими интереси. Общности на омразата.

– Например?

– През осемдесетте в армията имаше една тайна организация от мъже, наречена „Убийци на кучките“. Те не искаха в армията да има жени и правеха всичко възможно да ги прогонват. На участниците в тази група се приписват поне осемнадесет сериозни сексуални посегателства, макар и да не успяхме да ги осъдим, поради липса на доказателства. Така и не се разбра колко и кои са членовете на тази група, но точно това е проблемът при тези общности: никога няма физически доказателства за съществуването им. Те са фантоми и списъците и уставите им не съществуват на хартия – един многозначителен поглед при отдаване на чест, кимване в коридора, дискретно повишаване в чин на членовете преди останалите.

Скофийлд мълчеше.

През цялата му военна кариера никой не беше правил опит да го привлече в подобни общности, но той също беше чувал за тях. Те представляваха нещо като непристъпни колежански братства, малки групи хора с тайните си начини на ръкостискане, тайни кодове и отблъскващи церемонии по приемането на нови членове. Офицерите биваха

въвлечени в тях в Уест Пойнт и Анаполис, а низшият състав се запознаваше с тях в тренировъчните лагери из цялата страна.

Президентът продължи:

– Мотивите им са най-различни: едни са на религиозна основа – например антисемитските групи като „Джубой Лигата“ във флота. Или сексистки, като „Убийците на кучките“. Съществуването на подобни групи във високорисковите професионални прослойки е документирано – дори в прословутата лосанжелиска полиция има тайни общности на омразата. От чисто човешка гледна точка обаче расистките организации винаги са били най-неприемливи. Има ги навсякъде. Във флота се наричат „Редът на Бяла Америка“. В пехотата са „Черна смърт“. Във ВВС ги знаят само като Братството. И трите организации се отличават с особена враждебност спрямо чернокожите военни. Лошото е, че мислехме, че сме ги ликвидирали с организираната от Министерството на отбраната чистка в края на осемдесетте. Скоро не сме получавали информация за възраждането на расистки елементи в пехотата и във флота, но затова пък се оказа, че Братството е живо и здраво и една от главните фигури в него е генерал Чарлз Ръсел – Цезар.

Скофийлд мълчеше.

Президентът се размърда в креслото си.

– Чарлз Ръсел беше разследван и осъден за убийството на двама генерали от ВМС, съветници на Генералния щаб. Историята е следната: малко след като обявих, че смятам да се кандидатирам за президент, Цезар отишъл при тях и ги поканил да се присъединят към неговата организация, която щяла да промени Америка завинаги. Единствените подробности, които споделил с тях, били, че трябва да отстрани президента и че трябва да отърве Америка от „човешките ѝ отпадъци“. Двамата генерали отхвърлили поканата му и Цезар ги ликвидирал. Но не знаел, че единият е записал разговора им и е предал касетата на ФБР и на Секретната служба.

– Ръсел беше арестуван и съден за убийство и държавна измяна – продължи президентът. – Делата във военния съд се провеждат по бързата процедура и при закрити врати. По време на процеса се обсъди надълго и нашироко какво означава фразата „човешки отпадъци“. Бяха приведени косвени доказателства, че Ръсел е член на Братството. Фактът, че военният прокурор беше черен, не облекчи никак ситуацията и случаят в крайна сметка остана неразрешен. Ръсел беше признат за виновен въз основа на записа и беше осъден на смърт. Когато реши да не подава никакви молби за обжалване, екзекуцията му беше насрочена за

възможно най-ранна дата – и той беше екзекутиран през януари тази година. И нещата приключиха. Или поне така си мислехме.

– Имам усещането, че сте били наясно с плана на Цезар, въпреки че той не е бил повдигнат в съдебната зала – каза Скофийлд.

Президентът кимна.

– През последните десет години Цезар Ръсел е служил във всяка голяма база на ВВС от Флорида до Невада. В 20-та в Уорън, Уайоминг, където е управлението на междуконтиненталните ни балистични ракети. В „Звездни войни“ във Фалкон, Колорадо, която контролира военните ни сателити и космическите мисии. И в Обект 7, разбира се. По дяволите, изкарал е дори една година в щаба на ВВС в Хърлбът Фийлд, Флорида и е отговарял за спецкомандите на ВВС, включително за Седми взвод. Във всички тези бази има висши офицери, които са му предани, тъй като дължат назначенията си на него. Това е една малка, но силна клика от командири на бази, за които подозираме, че също са членове на Братството. Освен това Ръсел знае какво има във всички тези свръхсекретни бази. Познаваше Китайския вирус от най-ранните етапи на проекта, знаеше каква е целта му и знаеше нашата реакция – генетично конструиран човек, който да е неуязвим за този вирус.

– Но най-важното е това, че Чарлз Ръсел е умен, много умен. – Президентът въздъхна. – И се е сетил за възможностите, които биха се отворили пред единствения на света притежател както на оръжието, така и на ваксината против него. Ако се съди по преподавателя в сърцето ми, явно отдавна е замислял нещо като революция и създаването на Китайския вирус просто му е помогнало.

– И защо да го прави?

– Защото иска да върне Америка във времето отпреди Гражданската война – отвърна президентът.

Тишина.

– Нали чухте имената на градовете с бомбите? Четиринайсет устройства на четиринайсет летища из цялата страна. Само че не е така. Те не са из цялата страна. Поставени са само в северни градове. Ню Йорк, Вашингтон, Чикаго, Лос Анжелис, Сиатъл. Най-южният град, който ще бъде засегнат, е Сейнт Луис. Не Атланта, не Хюстън, дори не и Маями. Нито един град под границата Тенеси – Кентъки.

– И защо точно тези градове? – попита Скофийлд.

– Защо олицетворяват Севера, либералите и поплывковците на Америка, тези, които говорят много, не произвеждат нищо и консумират всичко. А Цезар иска Америка без Севера. Ако той притежава

Китайския вирус и ваксината за него, онова, което ще остане от нацията, ще падне в краката му. Всички мъже, жени и деца – черни и бели – ще дължат живота си на него и на скъпоценната му ваксина.

Президентът потръпна.

– Предполагам, че черната популация ще бъде елиминирана първа и че ваксината ще се слага само на белите американци. Като знам какъв е расист, предполагам, че е имал предвид точно черните, като говори за „човешки отпадъци“. Но не забравяйте и онова, което ви казах преди малко: за тази цел трябва да притежава Кевин и освен това да убие мен. Защото нито една революция – истинска революция – не може да се състои без предишният режим да бъде унищожен – колкото може по-нагледно и унижително. Така е било с екзекуцията на Луи XVI и Мария Антоанета във Франция; хвърлянето на руския цар в затвора през 1918-а; пълната „нацификация“, която Хитлер провежда в Германия през тридесетте. Всеки, въоръжен с достатъчно решителност, може да убие президента. Но революционерът трябва да го направи пред очите на народа, който желае да управлява – и да му покаже, че предишният режим не заслужава уважението му.

– И не се заблуждавайте, че Цезар не прави всичко това пред Америка – завърши президентът. – Той го прави пред най-екстремално настроените елементи – бедните, гневните, лишените от привилегии, белите супермачисти, белите боклуди, антифедералните милиции – онези прослойки от нацията, които живеят най-вече в южните щати и само ще се зарадват, ако либералите в Ню Йорк, Сан Франсиско и Чикаго бъдат премахнати от лицето на земята.

– Но така от нацията ще остане само една десета – каза Скофийлд – За какво му е една унищожена страна?

– Да, но Цезар не вижда нещата така. Според него страната няма да бъде унищожена, а просто ще бъде подновена, изчистена. Това ще е едно ново начало. Големите южни градове ще останат невредими. Средният запад също ще остане незасегнат и ще може да произвежда храна.

– А какво смята да прави с другите видове въоръжени сили? – пита Скофийлд.

– Капитане, много добре знаете, че ВВС има по-голям бюджет от всички останали въоръжени сили, взети заедно. Вярно, личният състав е само 385 000 души, но те разполагат с повече ракети и ударна мощ от всички останали войски накуп. Ако благодарение на Братството и на предишните си постове той е привлякъл на своя страна дори една петдесета от ВВС, Цезар може да изведе бомбардировачите си и да превземе

всички ключови бази на пехотата и флота в държавата – плюс всички бази на ВВС, които не са му се подчинили – и то преди някой да организира каквато и да било контраакция. Същото важи и за външната отбрана. Бомбардировачите „Стелт“, изстребителите и ядрените ни ракети са повече, отколкото на всички останали държави, взети заедно. Ако овладее ВВС, Цезар ще е в състояние да отблъсне всякакво нападение отвън. И още нещо. В изкривеното съзнание на Цезар това е идеалният сценарий: Америка отново ще стане една напълно самозадоволяваща се изолационистка държава с бяло като сняг управление. Такава, каквато е била преди Гражданската война.

– Мамка му... – прошепна Майката.

Скофийлд се намръщи.

– Добре, а какво ще стане, ако Цезар не постигне целта си? Няма да е склонен да приеме провала и да се оттегли, нали? Нещо не го виждам просто така да изключи бомбите и да каже: „Ами добре, аз не бях прав, ти печелиш“.

– Да – отвърна съвсем сериозно президентът. – Точно от това се притеснявам и аз. Защото ако оцелеем по някакво чудо, следващият въпрос е какво още ни е приготвил.

След като разделиха насила вратите на пътническият асансьор, Книгата и Джулиет Джансън стигнаха до „горната врата“.

Джулиет въведе кода на Харпър: 5564771.

Тежката титаниева врата се отвори със съскане.

Затичаха по бетонния коридор с пистолети в ръце.

След четиридесет метра внезапно излязоха през друга врата и се озоваха в един най-обикновен самолетен хангар. През широко отворените му врати нахлуваше ярка слънчева светлина. Хангарът беше абсолютно празен: никакви самолети, никакви коли, никакви...

Голиат ги беше причаквал зад вратата.

Джулиет, която влезе първа, усети дулото на автомата до слепоочията си.

– Бум-бум, убита си – обади се идиотът Голиат.

И натисна спусъка – но секунда преди това Книгата, когото Голиат не беше забелязал – се хвърли към него и със светкавична скорост измъкна пълнителя.

Чък!

От дулото до главата на Джулиет не излезе нищо.

– К'во? – Голиат се обърна и погледна Книгата.

Всичко нататък се случи много бързо.

С едно-единствено движение Джулиет сграбчи дулото на автомата и заби дулото на пистолета си в Голиат, но едновременно с това той я удари с другия си огромен юмрук – който продължаваше да стиска магхука на Скофийлд – и автоматът полетя към земята. Джулиет падна. Автоматът отхвъркна встрани.

Книгата вдигна беретата си – но не достатъчно бързо. Голиат го сграбчи за ръката... и изръмжа в лицето му.

И двамата държаха пистолета.

Голиат навря франкенщайновската си физиономия в лицето на Книгата и натисна пръста му върху спусъка.

Бум! Бум! Бум! Бум! Бум! Бум! Бум! Бум!

Пистолетът стреляше. Голиат извиваше бавно ръката на Книгата. Само след секунда дулото щеше да се озове срещу собствената му глава.

Беше нещо като канадска борба.

Книгата се опита да спре движението на пистолета, но Голиат беше прекалено силен.

Бум! Бум! Бум!

Пистолетът вече сочеше главата на Книгата.

Бум!

Левият бицепс на Книгата разцъфна. Кръвта оплиска главата му и той изрева от болка.

Дулото се озова точно срещу лицето му и...

Чък.

Патроните свършиха.

– Така е добре – ухили се Голиат. – Тъкмо ще се бием честно.

После захвърли пистолета, сграбчи Книгата за гърлото и го блъсна в стената.

Краката на Книгата подритваха безпомощно на тридесет сантиметра от пода.

Той се опита да се освободи, но ранената ръка го болеше ужасно. Опита се да удари дегенерата в челото, но юмрукът му просто отхвъркна от черепа му.

Голиат се изхили тъпо.

– Стоманена плочка. Може да не съм умен, ама съм много як.

После вдигна магхука и го насочи между очите на Книгата.

– Ами ти, войниче? Твоя череп як ли е? Тази кука дали ще го

разбие? Я да видим...

И притисна студената магнитна глава в носа на Книгата.

Както беше хванат за врата, Книгата сграбчи магхука с две ръце и колкото и да го болеше раната, отклони оръжието към Голиат. След миг обаче магхукът отново се върна към лицето му. Голиат щеше да спечели и тази канадска борба.

И тогава Книгата изведнъж видя изхода.

Сграбчи дръжката на магхука и натисна бутона за намагнитизиране на главата.

Ефектът беше моментален.

Магнитната глава се включи и започна да търси най-близкото парче метал.

Намери го в лицето на стоманената плочка в главата на Голиат.

Магхукът се залепи за главата му.

Голиат изрева яростно, опита се да откачи магхука от главата си и пусна Книгата.

Той се стовари на пода почти без дъх и притисна раната на рамото си.

Голиат се въртеше на едно място и се бореше с магнитната кука на челото си.

Книгата пристъпи към него, сграбчи дръжката на магхука и безмилостно натисна спусъка.

Главата на Голиат отскочи назад и проби дупка с размерите на баскетболна топка в стената, а Книгата отлетя на няколко метра назад поради третия закон на Нютон.

Все пак се отърва, за разлика от Голиат – гигантът се строполи на пода с разцепена като яйце глава, от която изтичаше гадна смес от мозък и кръв.

Докато Книгата се бореше с Голиат, зашеметената Джулиет се опитваше да се добере до пистолета си на пода.

Най-накрая успя и се изправи, но в същия миг застина.

В другия край на хангара стоеше Сет Гримшоу.

– Сега си те спомням – каза той и пристъпи към нея.

Тя не отвърна нищо и само продължи го гледа. Футбола все още бе в ръцете му... както и един автомат Р-90, насочен право към нея.

– Ти беше в „Бонавенчър“, когато се опитах да ликвидирам Негово височество. Ти си от онези нещастници, които смятат, че е много

достойно да прикриеш с тялото си един корумпиран президент.

Джансън продължаваше да мълчи.

Никелираната берета висеше в отпуснатата ѝ ръка.

Гримшоу беше насочил автомата си към нея и се хилеше.

– Опитай се да спреш това. – И вдигна автомата.

Джансън застина. Знаеше, че има само един шанс. Както всички служители на Секретната служба, тя беше отличен стрелец. Гримшоу, от друга страна – както всички криминални елементи – стреляше от кръста. Секретната служба беше тествала резултатите при подобна ситуация: при всички случаи поне първите три изстрела на Гримшоу щяха да пропуснат целта.

Като се имаше предвид времето, което ѝ беше необходимо, за да вдигне пистолета, тя трябваше да го уцели още с първия.

„Шансът е на твоя страна – каза си тя. – Шансът е на твоя страна.“

И когато Гримшоу натисна спусъка, вдигна пистолета си.

Вдигна го бързо – супербързо – и стреля в същата част от секундата, когато Гримшоу изстреля първите си три куршума.

Шансът очевидно не беше на нейна страна.

И двамата стрелци паднаха – като огледални образи – в еднакви локви от кръв.

Джансън лежеше и дишаше учестено, вперила поглед в тавана на хангара. От лявата страна на гърдите ѝ зееше кървава червена рана.

Гримшоу не помръдваше.

Изобщо.

Лежеше по гръб напълно неподвижен.

Джансън не го знаеше, но единственият ѝ куршум беше пронизал основата на носа му и беше направил в главата му огромна дупка. Дупката в задната част на главата му обаче беше два пъти по-голяма.

Сет Гримшоу беше мъртъв.

Футбола лежеше кротко до него.

Х-релсовият влак се носеше през тунела.

След разговора с президента Скофийлд се беше преместил в кабината за управление. След няколко минути щяха да пристигнат в Обект 8 и му трябваше малко спокойствие.

Вратата на кабината се отвори със съскане и влезе Майката.

– Как си? – попита тя и седна до него.

– Честно казано, като се събудих днес сутринта, имах съвсем различна представа за деня.

– Плашило, защо не я целуна? – изведнъж попита Майката.

– Моля? Кого да целуна?

– Лисицата. След като сте вечеряли заедно и си я изпратил до тях. Защо не я целуна?

Скофийлд въздъхна.

– Никога няма да те вземат в дипломатическия корпус.

– Зарежи ме мен. Ако ще умирам днес, сто процента няма да умра в неведение. Защо не я целуна? Тя е искала да я целунеш.

– Така ли? Ох, по дяволите!

– И защо не го направи?

– Защото... Защото се уплаших.

– Плашило, какви ми ги дрънкаш, да ти се не види? От какво си се уплашил? Тази жена е луда по теб.

– И аз съм луд по нея. Откакто я видях, съм луд по нея. Помниш ли онова празненство на Хавайските острови по случай постъпването на новобранците? Още тогава – когато я видях за пръв път – хлътнах по нея. Но никога не съм си мислил, че ще ми обърне внимание с тези... неща. – Той докосна белезите по клепачите си и тъжно се засмя. – По време на онази вечеря мълчах като глупак. По едно време тя дори ме хвана, че зяпам някъде в пространството. Чудя се дали знае, че си мислех за нея.

– Плашило, и двамата знаем, че Лисицата вижда много повече от белезите ти.

– Знам. И точно в това е работата. Само че не знам какво си мислех аз тогава. Вечерята беше прекрасна. Всичко беше страхотно. И тогава, като стигнахме до тях, просто не исках да разваля всичко и да направя не каквото трябва... ами, не знам... май... май просто ме хвана шубето.

Майката, която досега беше кимала мъдро, изведнъж избухна в смях.

– Много смешно – каза Скофийлд.

Майката го тупна по рамото и продължи да се смее. Накрая спря и каза:

– Плашило, знаеш ли, от време на време ми е много приятно да видя, че и ти си човек. Значи скачаш от айсберги и летиш в огромни асансьорни шахти, но те хваща шубето, когато трябва да целунеш жена, а? Страхотен си.

– Благодаря.

Майката стана и тръгна към вратата.

– Обещай ми само едно – помоли го тихо. – Когато следващия път видиш Лисицата, целуни я, да те вземат дяволите!

Докато Скофийлд, Майката и президентът се носеха към Обект 8 по Х-релсовия тунел под пустинята, Цезар Ръсел и четиримата оцелели от Седми взвод се носеха в същата посока във въздуха над пустинята в два пенетрейтъра. Преднината им пред Х-релсовия влак беше само няколко минути.

Няколкото сгради, съставляващи Обект 8, изникнаха на фона на пустинния пейзаж под двата хеликоптера.

Обект 8 представляваше нещо като умален вариант на Обект 7, с два квадратни хангара и триетажна диспечерска кула в края на черната асфалтова писта, с покритите ѝ с пясък удължения, които Скофийлд беше забелязал сутринта.

Когато двата пенетрейтъра се приближиха, Цезар забеляза, че огромните врати на единия хангар се разделят.

Плъзгаха се бавно и когато се отвориха, Цезар зяпна от изненада.

От хангара излезе един от най-странните летателни апарати, сътворени някога от човек.

В интерес на истината, Цезар виждаше два летателни апарата. Първият беше гигантски сребрист Боинг 747.

Но онова, което потресе Цезар, беше вторият, по-малък летателен апарат на гърба на боинга.

Беше невероятен.

Разцветките му бяха стандартните за космическите совалки на НАСА – основно бял, с американското знаме и надпис „Съединени американски щати“ отстрани и черен нос и корем.

Но това не беше обикновена космическа совалка.

Беше Х-38.

Едната от двете минисовалки, построени специално за ВВС на САЩ с цел унищожаване на сателити и – в случай на нужда – абордаж, превземане и унищожаване на чужди космически совалки.

Формата ѝ наподобяваше тази на стандартните космически совалки: триъгълно тяло, плоски триъгълни крила, висока аеродинамична опашка и три конични двигателя в задната част – само че беше по-малка и много по-компактна. Ако „Атлантис“ и посестримите ѝ бяха тежкотоварни возила, предназначени за извеждане в космоса на тронави

сателити, то това беше спортната версия, предназначена да ги изпраща в небитието.

От крилата ѝ висяха четири специални ракети за нулева гравитация AMRAAM, а на корема ѝ имаше два огромни цилиндрични двигателя „Пегас“ II, пълни догоре с течен кислород.

Малцина знаят, че съвременната космическа техника се основава най-вече на технологиите от края на шестдесетте. Първите съветски космически полети бяха осъществени с двигатели „Сатурн“ V и „Титан“ II.

Но совалката X-38, с носителя си 747 и изумителните си двигатели „Пегас“ бе космическа техника от двадесет и първи век.

Специално модифицираният носител Боинг 747 – оборудван с нови свръхмощни турбореактивни двигатели „Прат и Уитни“, подсилена херметична система и допълнителна радиационна защита за пилотите – можеше да изведе совалката X-38 до височина 22 километра, или с осем километра по-високо от конвенционалния 747. Тази височина на изстрелване спестяваше една трета от товароподемността и мощността за първа степен на совалката.

В този миг двигателите „Пегас“ запалиха.

Тези по-мощни от „Титан“ III двигатели от новото поколение бяха достатъчни, за да изведат совалката на ниска околоземна орбита, след като бъде изведена от боинга. След като горивото им привършеше, те се отделяха и совалката можеше да маневрира свободно и напълно самостоятелно на височина триста и петдесет километра, да унищожава вражески сателити и да координира приземяването си.

Цезар Ръсел не сваляше поглед от минисовалката.

Гледката беше омагьосваща.

Той се обърна към Кърт Логан.

– Тази совалка не трябва да излиза от...

Но не успя да довърши изречението си, защото от тъмния хангар зад сребристия боинг излетяха пет стингъра, които описаха плавна дъга и се насочиха право към двата пенетрейтъра.

Част Ехо ги беше забелязала.

Подземната X-релсова станция на Обект 8 беше идентична с тази в Обект 7: два чифта релси от двете страни на продълговата централна платформа и асансьор в дъното, на северната стена.

Седемминутното пътуване на Скофийлд завърши в ярко осветената

подземна станция на Обект 8. Аеродинамичната мотриса бързо забави ход и спря.

Вратите се отвориха и Скофийлд, Майката и президентът на САЩ излязоха и тръгнаха право към асансьора. След тях с налудничаво изражение и без да сваля мобилния телефон от ухото си, подгичваше Николас Тейт-трети.

Скофийлд натисна бутона за повикване.

Докато чакаше асансьора, Скофийлд за пръв път обърна внимание на Тейт. Тежкарят от Белия дом изглеждаше като дъвкан и изплют. Едва сега Скофийлд осъзна, че Тейт говори по телефона си.

– Не – отвърна раздражено Тейт на някого. – Вие кой сте? Вие прекъснахте моя разговор с моя брокер. Вие се идентифицирайте.

– Ти пък какво правиш? – попита Скофийлд.

Тейт се намръщи и отвърна съвсем сериозно:

– Звъня на брокера си. Реших, че както вървят нещата, трябва да продам щатските си долари. Обадах му се веднага щом излязохме от тунела, но някакъв задник се намеси в разговора.

Скофийлд грабна телефона от ръката му.

– Ей!

– аз съм капитан Шейн М. Скофийлд от президентския отряд на морската пехота на САЩ, служебен номер 358–6279С кого разговарям? – каза Скофийлд в телефона.

От другата страна долетя глас:

– аз съм Дейвид Феърфакс от Военното разузнавателно управление. Намирам се в станцията за мониторинг във Вашингтон. Следим съобщенията от две бази на ВВС в Юта. И Имаме основания да смятаме, че в базите има предатели и че животът на президента е в опасност. Затова прекъснах по спешност разговора на вашия приятел.

– Господин Феърфакс, повярвайте ми, това, което знаете, не е дори половината.

– Президентът в безопасност ли е?

– Ето ви го. – Скофийлд подаде телефона на президента.

Той го взе и каза:

– Говори президентът на САЩ. Капитан Скофийлд е с мен.

Скофийлд пак взе телефона и добави:

– В момента преследваме точно тези предатели от ВВС, които споменахте. Разкажете ми всичко, което ви е известно.

В този миг асансьорът звънна.

– Изчакайте така. – Скофийлд насочи автомата си към асансьора.

Вратите се отвориха...

... и се видяха зверски окървавени стени и потресаваща.

На пода на кабината лежах телата на трима служители на ВВС от Обект 8.

– Голяма касапница – обади се Майката.

Групата побърза да се качи в асансьора.

Тейт изостана, твърдо решен да не се излага на повече опасности.

Президентът тръгна със Скофийлд и Майката.

– Сър... – понечи да възрази Скофийлд.

– Капитане. Ако днес трябва да загина като олицетворение на нацията, това няма да се случи, докато се спотайвам в някой ъгъл и чакам да ме открият. Дошло е време за проверка. Освен това мисля, че се справяте доста успешно със ситуацията.

Скофийлд кимна.

– Ваше право, сър. Само не се отделяйте от нас и стреляйте, без да се замисляте.

Вратата на асансьора се затвори и Скофийлд натисна бутона за приземното ниво.

След което вдигна телефона на Тейт към ухото си.

– Добре, господин Феърфакс. Разкажете ми всичко, което знаете за тези предатели от ВВС.

В подземие то на ВРУ Дейв Феърфакс изправи гръб на стола си.

Събитията започваха да придобиват реални измерения.

Първо беше засякъл мобилния разговор от Обект 8. След това се беше намесил във връзката – прекъсвайки някакъв галфон, – а сега говореше с този Скофийлд, морски пехотинец от хеликоптерния отряд на президента. Беше проверил служебния му номер на компютъра си веднага след като она му го каза. Сега на екрана пред него течеше пълното военно досие на Скофийлд – включително назначението му на МП Едно.

– Добре – каза Феърфакс в микрофона на бузата си. – Вече ви казах, аз съм от ВРУ и в последно време се занимавам с неоторизираните излъчвания от тези две бази. Първо, смятаме, че към тях се е насочил един отряд от бивши южноафрикански рекондоси...

– Не берете грижа за рекондосите. Вече ги изтребихме. Кажете ми какво знаете за предателите от ВВС.

– Ами... добре. Според нашите данни става въпрос за една от

частите на Седми взвод, охраняващи Обект 7: частта, обозначена като „Ехо“...

Асансьорът в Обект 8 се плъзгаше нагоре по шахтата.

Гласът на Феърфакс се лееше от мобилния телефон.

– ... Според нас тази част съдейства на китайците да откраднат някаква ваксина, разработена в Обект 7.

– Имате ли някаква представа как смятат да изнесат ваксината от Америка? – попита Скофийлд.

– Ами да... имам представа. Но не знам дали ще ми повярвате...

– Вече вярвам на всичко, господин Феърфакс. Опитайте.

– Добре... Мисля, че смятат да натоварят ваксината на бойната совалка в Обект 8 и да излязат на околоземна орбита, където ще се срещнат със совалката, която китайците изстреляха миналата седмица. След това ще се прехвърлят на китайската совалка и ще се приземят в Китай, където няма да може да се доберем нито до тях, нито до ваксината...

– Мамка му... – прошепна Скофийлд.

– Знам, че звучи налудничаво, но...

– ... но това е единственият начин да се изнесе нещо от САЩ – довърши вместо него Скофийлд. – Всичко останало може да се спре – кола, самолет, кораб. Но ако излязат в космоса, няма да можем да направим нищо. Докато намерим някоя совалка в Кейп Канаверал, която да ги проследи, те вече ще са се приземили.

– Точно така.

– Благодаря ви, господин Феърфакс. Обадете се в морската пехота и в Командването на сухопътните войски и ги накарайте да мобилизират всички налични въздушни звена – хъриъри, хеликоптери, каквото и да е – и да ги пратят право в Обект 7 и Обект 8. *Не използвайте ВВС.* Повтарям: *Не използвайте ВВС.* До потвърждение от наша страна на обратното третирайте целия персонал на ВВС като нелоялен.

Докато говореше, Скофийлд наблюдаваше индикацията на таблото на асансьора: „-3“, „-2“...

– Колкото до нас, в момента имаме работа – каза Скофийлд.

– Какво смятате да правите? И какво ще стане с президента?

Светещото „-1“ се превърна в „0“ и Скофийлд чу стрелба зад вратите на асансьора.

Зън!

Асансьорът беше спрял на приземния етаж.

– Тръгваме след ваксината. Ще ви се обадя по-късно.
И затвори.
Само след секунда вратите на асансьора се отвориха...

ШЕСТА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 10:23

... и Скофийлд с групата си се озова наред някакъв съвсем нов ад.

В главния хангар на Обект 8 бушуваше сражение.

Избухваха експлозии, отекваше стрелба.

През отворените врати на хангара проникваха снопове слънчеви лъчи. На петдесет метра от асансьора, точно пред вратите, стоеше сребристият боинг и закриваше част от слънчевата светлина.

– Мамка му – прошепна Скофийлд, като видя совалката върху боинга.

Откъм вратите на хангара ехтеше стрелба.

Петима командоси в черни униформи – очевидно предателите от Седми взвод – бяха заели позиции зад вратите и стреляха по някого извън хангара.

– Насам – каза Скофийлд и излезе от асансьора. Тримата се запромъкваха сред няколкото паркирани влекача „Хъмви“, докато стигнаха до място, откъдето можеха да видят какво става отвън. Два черни пенетрейтъра кръжаха над черната писта и пречеха на боинга-носител да излети.

Картечниците под носовете на пенетрейтърите обсипваха с куршуми командосите от Ехо и им пречеха да изминат двадесетте метра до подвижната стълба на боинга.

От крилата на пенетрейтърите излетяха няколко ракети и се насочиха към боинга. Самолетът обаче явно разполагаше с последното оборудване в електронното радиозаглушаване, защото те го подминаха като пътен знак и закръжиха като подивели, за да се разбият в земята сред облаци от бетон и пясък.

Дори пороят от трасиращи куршуми заобикаляше боинга, като отлъснат от невидимо електромагнитно поле.

Скофийлд позна двама от мъжете в хеликоптерите – Цезар Ръсел и Кърт Логан – и си помисли:

„Обзалагам се, че Цезар не е доволен от своята част Ехо“.

Цезар и Логан трябва да бяха пристигнали преди малко – тъкмо когато част Ехо се бе подготвяла да напусне Обект 8. Хеликоптерите явно бяха открили огън преди командосите да успеят да се качат в самолета и да избягат с Кевин.

Кевин...

Скофийлд огледа бойното поле. Момчето не се виждаше никъде.

„Сигурно са го качили на самолета...“

И тогава пилотът на боинга форсира огромните двигатели. Всички дребни незакрепени предмети в хангара се разхвърчаха.

Самолетът се засили по пистата – право срещу двата черни пенетрейтъра. Подвижната стълба издрънча на бетона.

Добра тактика.

Пенетрейтърите разбраха, че нямат никакви шансове срещу чудовищната маса на боинга, и литнаха като подплашени гълъби, разчиствайки пътя на джъмбото.

Скофийлд забеляза един командос от Ехо на отворената врата на боинга – махаше на колегите си в хангара, после спусна една тънка въжена стълба.

Петима командоси от Ехо изскочиха от хангара и затичаха към влекачите. Очевидно възнамеряваха да се качат на самолета...

... в движение!

Откъм пенетрейтърите долетя смъртоносен град от трасиращи куршуми, които разорача земята около краката им.

Двама паднаха в експлозии от кръв. Другите трима успяха да се качат на едното хъмви и да го подкарат.

Влекачът направи широк завой и избяга от прицела...

Една ракета изсвистя и се насочи право към него.

Животът на хъмвито беше дотам.

Ракетата го удари право в носа. Масивният джип изхвърча във въздуха и се заби в стената на хангара, където се превърна първо в огнено кълбо, а след това в дъжд от метални отломки.

– Пази се от експлодиращи хъмвита, Батман! – обади се Майката.

– Бързо! – каза Скофийлд. – Насам!

– Къде отиваме? – попита президентът.

Скофийлд посочи рулиращия боинг.

– Качваме се на самолета.

Като много други пустинни бази, самолетната писта на Обект 8 беше под формата на L, като късият край беше пътеката за рулиране от главния хангар.

За да стигне до пистата за излитане, всеки самолет трябваше да мине първо по пътеката за рулиране. Пистата беше дълга около пет

километра, но пътеката беше само четиристотин метра.

Сребристият боинг – със снежнобялата Космическа совалка X-38 на гърба – рулираше, следван от двата пенетрейтъра на ВВС.

Вятърът навяваше около него облаци от пясък, безмилостното пустинно слънце се отразяваше в лъскавата му повърхност.

Огромният джъмбо беше стигнал до средата на пътеката за рулиране, когато от хангара изскочи едно превозно средство и се понесе след него с пълна скорост.

Влекач.

Една от белите тумбести хлебарки – като тухла на колела. Летеше по бетона и настигаше огромния самолет.

Тримата се бяха натъпкали в тясното купе. Шофираше Майката. Скофийлд и президентът си дележа дясната седалка.

– Хайде, Майка, дай газ! – пришпорваше я Скофийлд. – Трябва да го настигнем преди да е излязъл на пистата! Излезе ли там, изгубени сме.

Майката превключи на трета – най-високата предавка на влекача. Осемцилиндровият двигател изрева и понесе влекача през пустинната мараня.

След секунди влекачът застигна боинга.

Пенетрейтърите започнаха да го обстрелват, но Скофийлд отвори десния прозорец и изстреля по един откос със своя автомат и този на Майката, като ликвидира картеницата на единия пенетрейтър. Другият обаче продължи да го обсипва с куршуми.

– Майка! Влез под самолета! Трябва ни прикритие!

Майката натисна газта до дупка, влекачът достигна максималната си скорост и започна да се пъха под огромната опашка на самолета – сантиметър след сантиметър, – докато най-накрая не се озова изцяло отдолу.

Все едно бяха навлезли във въздушен мехур.

Куршумите на втория пенетрейтър вече не се забиваха около колелата. Рикошетите замлъкнаха.

Влекачът продължи да напредва в сянката на самолета, подмина левия заден колесник и се озова под лявото крило. Пистата се изнизваше под колелата със страшна скорост. Хлебарката се доближи до въжената стълба, която продължаваш да виси от все още отворената врата.

Стигна до стълбата...

... точно в мига, когато боингът внезапно сви наляво.

– Мамка му! – изкрещя Майката.

Хлебарката се беше озовала извън прикритието на боинга.

– Завива към пистата! – извика Скофийлд.

Огромният Боинг 747 с космическата совалка Х–38 на гърба направи плавен завой към дългата писта за излитане на Обект 8.

– Дай до стълбата! – извика Скофийлд на Майката.

Майката натисна газта и сви вдясно към висящата стълба. Но единият пенетрейтър моментално се насочи към лишения от прикритието на боинга влекач и откри огън.

Трасиращите куршуми ги обсипаха като градушка.

Стъклата на влекача се напукаха. Няколко куршума рикошираха и три повредиха предавателния му вал.

Резултатът беше светкавичен.

Воланът в ръцете на Майката полудя.

Влекачът се замая по бетонната писта.

Майката трябваше да използва всичката си сила, за да го удържи.

Боингът завърши завоя.

Пистата лежеше пред него и изчезваше в далечината като черна лента на фона на трептящия пустинен хоризонт.

– Майка!... – извика Скофийлд.

– Знаем! – изкрещя Майката. – Тръгвай! Качи се на покрива! Аз ще стигна до стълбата! Вземи и президента!

– А ти?

– Плашило! След двадесет секунди този джъмбо ще излети и ако ти не си на него, ще изгубим момчето! Аз трябва да държа волана, иначе това нещо ще отиде на майната си!

– Но ще те убият веднага щом излетим!

– Точно затова трябва да вземеш и него! – Майката кимна към президента. – Не се притеснявай за мен, Плашило! Знаеш, че ще трябва повече от една шепа духачи от ВВС, за да се отърват от мен.

Скофийлд не беше толкова сигурен.

Но видя погледа ѝ и разбра, че е твърдо решена да удържи влекача – до почти сигурната си смърт, – докато президентът не се качи на самолета.

Така че се обърна към него и каза:

– Хайде. Вие идвате с мен.

Влекачът отново навлезе под боинга и се приближи до висящата от вратата му стълба.

Две миниатюрни фигурки в черно се покатериха на покрива на носещата се с бясна скорост хлебарка. За щастие униформите на Седми взвод бяха комплектовани и със защитни очила, така че пазеха очите им от помитацията вятър.

Под тях Майката продължаваше да се бори с неуправляемия волан, за да удържа джипа на пистата.

Скофийлд посегна към въжената стълба. Тя плющеше във въздуха на няколко сантиметра от ръката му.

В този момент в ушите му отекна оглушителен рев на двигатели.

Дроселите на четирите двигателя на боинга се бяха отворили докрай.

Кръвта на Скофийлд изстина.

Самолетът се подготвяше за излитане. Всеки миг щеше да ускори и да се откъсне от хлебарката.

Въжената стълба продължаваше да плющи яростно на около метър пред влекача. Въздухът беше мътен от пясък.

Скофийлд се обърна към президента и изкрещя:

– Аз хващам стълбата! Вие се хващате за мен!

– Какво!

– Скачайте след мен!

И без да обяснява повече, Скофийлд затича по покрива на влекача и се хвърли напред...

... прелетя във въздуха с протегнати ръце...

... и улови края на развяващата се стълба.

След което махна на президента да го последва.

– Хванете ме!

Президентът поклати глава, после каза:

– Добре...

И се затича и скочи...

... точно когато двигателите изреваха и самолетът се понесе с пълна скорост.

Президентът прелетя краткото разстояние до Скофийлд, удари се в него и се вкопчи в кръста му. Скофийлд се държеше здраво за висящата стълба!

Влекачът на Майката моментално изостана. Двамата пенетрейтъра също се отказа от преследването и увиснаха във въздуха. Скофийлд – летише с над сто и осемдесет километра в час, шибан от безмилостния въздушен поток, с президента на САЩ, увиснал на кръста му – с ужас забеляза как единият пенетрейтър изстрелва ракета по вече незащитения

влекач на Майката.

Ракетата удари влекача и издуха задницата му поне на метър и половина от земята.

Возилото изскочи от пистата, вдигна облак прах – и се завъртя – и подскочи – и се преобърна – един път, два пъти, три пъти – преди да спре с трясък върху покрива си, заобиколено от слягащ се прах и пясък.

Скофийлд висеше от вратата на излитания самолет, гледаше обвинителите в прах останки на влекача и се молеше Майката да е загинала бързо.

Но в момента имаше друга работа.

Боингът продължаваше да набира скорост по пистата.

Двете фигури в черно продължаваха да висят на въжената стълба.

Боингът разви нужната скорост – допълнителният товар на совалката налагаше по-дълго засилване за излитане.

Вятърът брулеше жестоко Скофийлд и президента.

– Вие сте пръв! – извика Скофийлд. – Качете се по тялото ми и оттам по стълбата!

Президентът направи каквото му наредиха.

Високо над изнизващата се с безумна скорост писта той използва скобите и куките по униформата на Скофийлд като опора, след което стъпи на раменете му и оттам на стълбата.

Щом президентът се озова на стълбата, Скофийлд започна да се набира по нея само на ръце.

Двамата се изкачиха по стълбата, шибани от безмилостния вятър. Земята се изнизваше под тях.

В момента, в който стигнаха до отворената врата, земята изведнъж рязко – много рязко – се отдръпна – и изчезна от погледите им.

Скофийлд преглътна.

Вече бяха във въздуха.

Хеликоптерът на Цезар Ръсел кацна на пистата далеч зад излитания боинг, на двадесет метра от катастрофиралата хлебарка на Майката.

Цезар скочи от кабината и се загледа след самолета.

Кърт Логан се приближи до простреляния влекач. От него беше останала само купчина ламарина и разпръснати на няколко метра околоръст парчета.

Шофьорската кабина беше смачкана до неузнаваемост – приличаше на сплескана кутия от бира.

Тогава видя тялото. Лежеше по корем в пясъка пред смачкания влекач – разкривено и изпочупено. Виждаха се торсът и крайниците, но не и главата. Главата на Майката беше скрита от прилепналата почти до земята предна броня. Левият ѝ крак свършваше до коляното – беше откъснат при удара.

Логан се върна при Цезар, който не сваляше очи от излитащия самолет.

– Момчето е при Ехо – каза Логан. – А президентът е с пехотинците.

– Да – отвърна Цезар и продължи да се взира в боинга. – И за съжаление ще се наложи да преминаем към резервния план. Което означава, че се връщаме в Обект 7.

Президентът, останал без дъх, седна тежко на пода до отворената врата на самолета.

След няколко секунди Скофийлд също се изкатери при него, коленичи и затвори вратата на самолета. Тя се херметизира с гръмко свистене.

Лежаха на пода, все още със защитните си очила, когато единият от пилотите на боинга – командос от част Ехо – слезе по стълбата от горната палуба.

Беше облечен в торбест яркооранжев костюм, всъщност скафандър.

Скафандрите бяха задължителни за всички свръхвисочинни и орбитални полети. Въпреки че отвън изглеждаха като балони, отвътре бяха доста удобни, с еластични каиши за ръцете и краката. Каишите притискаха крайниците и регулираха кръвообращението така, че главата да не остане без кръв.

На врата на мъжа имаше метален пръстен, към който можеше да се прикачи шлем, а на гърба му имаше приспособление за прикачване на кислородни бутилки.

– А, успяхте значи – каза пилотът от Ехо: явно не ги беше познал зад широките предпазни очила и черните униформи.

– Съжалявам, но не можехме да ви чакаме. Кобрата вече беше подал сигнала. Хайде, останахме само аз и Колман. Другите вече са горе в совал...

Прас!

Скофийлд го събори с един удар в лицето.

– Извинението не се приема – каза той и се обърна към президента.
– Изчакайте ме тук.

– Добре – побърза да отвърне Шефа.

Боингът цепеше небето. Светът беше странно килнат на една страна – почти на четиридесет и пет градуса.

Скофийлд взе на няколко скока стъпалата към горната палуба и пилотската кабина. Трябваше му вторият пилот.

Откри го да излиза от пилотската кабина. Още един удар – този път с приклада на автомата – и Колман също изгуби съзнание.

Скофийлд се втурна в празната пилотска кабина и бързо я огледа.

Надяваше се някак да поеме управлението и да приземи самолета...

Никакъв шанс.

Дисплеят през пилотското кресло показваше, че самолетът лети на автопилот и се насочва към височина 22 000 метра – височината, на която щеше да изстреля совалката.

В дъното на екрана обаче имаше няколко изречения:

АВТОПИЛОТ ВКЛЮЧЕН.
ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕ НА АВТОПИЛОТА ИЛИ ЗА
ПРОМЯНА НА КУРСА
ВЪВЕДЕТЕ ОТОРИЗИРАН КОД.

„Оторизиран код ли?“ – помисли Скофийлд.

Мамка му!

Не можеше да изключи автопилота. Което означаваше, че не може да приземи самолета...

И какво сега?

Той погледна облаците зад илюминатора, после неподвижното тяло на Колман точно пред вратата на пилотската кабина.

И му хрумна идея.

Върна се при президента, като носеше припадналия Колман на рамо, и кимна към другия пилот.

– Свалете му скафандъра. – После стовари Колман на пода и започна да го съблича.

След няколко минути Скофийлд и президентът бяха облечени в яркочервените скафандри на двамата пилоти – с пистолети зигзауер в джобовете.

– Сега накъде? – попита президентът.
– Там, където не е стъпвал човешки крак – съвсем сериозно каза Скофийлд.

Космическата совалка Х–38 беше свързана с джъмбото носител посредством гъвкава цилиндрична тръба. Всъщност към гърба на самолета я придържаха половин дузина титаниеви пръти, но гъвкавата свързка позволяваше движение на хора между совалката и боинга.

В основни линии връзката приличаше на гумен тунел в средата на горната палуба на самолета.

Скофийлд и президентът бързо тръгнаха към нея.

Пътюм бяха намерили снаряжението на двамата пилоти: две кислородни системи с размери на куфарче и два шлема с покрити със златен слой визьори, които монтираха върху пръстените на вратовете си.

Златният отразяващ слой на визьорите пазеше очите им от мощните ултравиолетови лъчения на големи височини и скриваше напълно лицата им.

Стигнаха до входа на гъвкавата тръба. Другият ѝ край изчезваше някъде отгоре. В центъра ѝ имаше тънка метална стълба.

Облеченият в скафандъра Скофийлд с напълно скрито зад шлема лице надникна в тръбата. Осветената вътрешност на совалката се виждаше на трийсет метра отгоре.

Той се обърна към президента и вдигна палец: „Нагоре“.

Изкачиха се бавно – скафандрите и кислородните системи им пречеха.

След минута шлемът на Скофийлд се показва в кръглия люк на пода на совалката.

Скофийлд застина от изумление.

Задният товарен отсек на совалката приличаше на кабина на свръх-модерен пътнически автобус.

Пространството беше съвсем ограничено и компактно и беше предназначено за превоз както на хора и оръжия, така и на малки сателити. По снежнобелите стени имаше кислородни системи, клавиатури и скоби за закрепване на товарите. В момента кабината беше оборудвана за превоз на персонал: дузина тежки кресла бяха разположени едно срещу друго по двойки.

В креслата, вързани с предпазни колани, седяха командосите от

Ехо и китайските им съучастници.

Бяха петима и всички носеха абсолютно еднакви костюми – шлемове с позлатени визьори и оранжеви скафандри със знамето на Щатите на рамото.

„Каква ирония“ – помисли си Скофийлд.

Всички седяха в креслата си и очакваха високото ускорение за извеждане в околоземна орбита.

През отворената врата на пилотската кабина Скофийлд забеляза още трима души в скафандри – екипажа на совалката. Пред люка пред тях се виждаше чистото небе.

Докато стоеше така, подаден до кръста от люка на совалката, Скофийлд потрепери.

Знаеше, че никой няма да познае нито него, нито президента зад непрогледните визьори. И все пак се почувства гол, натрапник на вражеска територия.

В дъното на отсека имаше няколко свободни кресла – вероятно за двамата пилоти на боинга и петимата командоси, които така и не бяха напуснали хангара на Обект 8.

Скофийлд бавно се надигна и излезе от гъвкавата свръзка.

Никой не му обърна внимание.

Той се огледа за Кевин и в първия момент, за свой най-голям ужас, не го видя.

Но след това забеляза, че едната от петте фигури в креслата не запълва добре скафандъра.

Всъщност тя изглеждаше направо комична. Завършващите с ръкавици ръкави на скафандъра висяха отстрани, а ботушите се бяха прегънали на пода. Явно човекът в скафандъра беше твърде дребен за него...

Трябваше да е Кевин.

Вместо да подгънат ръкавите и крачолите така, че да вкарат ръцете и краката на детето в тях, командосите бяха предпочели сигурността на еластичните каиши.

„Хубаво – помисли си Скофийлд и излезе от люка. – А сега какво ще правя?“

Дали да не грабнеше Кевин и да не го свалеше в боинга преди совалката да излети?

Изведнъж една ръка хвана неговата и в шлема му гръмна глас:

– Здравсти, Колман.

Беше единият от пилотите – безлик зад тъмния си визьор. Тенекиеният му глас прозвуча отново:

– Само двамата ли сте? Какво стана с другите?

Скофийлд само тъжно поклати глава.

– Аха, ясно – каза безликият астронавт и посочи с два пръста две кресла близо до пилотската кабина. – Седнете и се завържете.

После коленичи, помогна на президента да се измъкне – и затвори люка след него!

След това се отдалечи към пилотската кабина, като говореше по интеркома: „До целия персонал, подгответе се за отделяне от совалката след тридесет секунди...“

Вратата на пилотската кабина се затвори плътно зад гърба му. Скофийлд остана загледан в люка на пода на товарния отсек.

По дяволите...

Всеки момент щяха да излетят в околоземна орбита.

Скофийлд се запъти към свободните кресла до пилотската кабина. Президентът го последва.

Докато вървеше, обърна внимание на начина, по който командосите от Ехо бяха закопчали предпазните си колани и бяха свързали скафандрите си към кислородните системи.

Стигна до креслото и включи кислородната система на скафандъра си към едно гнездо под лявата облегалка за ръката, след което седна и закопча предпазните колани.

Президентът, който го наблюдаваше, направи същото и закопча колана си в креслото от другата страна на прохода.

Скофийлд се огледа.

В креслото точно срещу президента седеше смешната фигура на Кевин в скафандъра.

И тогава се случи нещо много странно.

Кевин му махна за поздрав.

Махна на него.

Просто размаха ръката си във въздуха, развявайки глупаво празния ръкав на скафандъра.

Скофийлд се намръщи и се замисли.

Шлемът с тъмния визьор беше на главата му и Кевин нямаше как да е видял лицето му.

Беше ли го познал?

Откъде можеше Кевин да знае кой е той?

Скофийлд прогони тази мисъл, защото реши, че е налудничава.

Кевин може би просто махаше на всички астронавти.

Обърна се, за да провери как е президентът – видя го да притяга коланите на гърдите си. Стори му се, че си поема дълбоко дъх. Можеше да си представи какво му е.

Изведнъж в шлемофоните им се разнесе глас.

– Запалване на двигателите, готови...

– Наближаваме височина за изстрелване...

– Отделяне на свързката на три... две... едно... старт. Изпод совалката се дочу ясен метален звук и летателният апарат сякаш олекна.

– Свързката е откачена... Свободни сме от носителя.

После се чу тихият смях на Кобрата.

– Направи го на пепел!

– Готово, сър. Готови за запалване на пегасите... Запалване след три...

Совалката под Скофийлд се разтресе зловещо.

– ... две...

Той се напрегна и зачака.

– ... едно... старт...

Сякаш някой запали огнехвъргачка.

Когато двигателите на совалката запалиха, тя се намираще малко над боинга-носител, от който се беше отделила – двигателите сочеха право към сребристия джъмбо.

Огнят изригна ослепителен като магнезиев пламък. Два нажежени до бяло огнени езика се протегнаха към боинга и го поразиха като светкавици – разрязаха го точно през средата като струи от оксижен.

Боингът се разцепи, горивото в крилата му пламна и след части от секундата се превърна в кълбо от огън.

Скофийлд не видя унищожението на боинга. Беше попаднал в един съвършено нов свят.

За пръв път в живота си чуваше такъв шум от двигатели.

Беше оглушителен. Ритмичен. Всепоглъщащ.

Като самолетен двигател на максимална мощност – само че хиляда пъти по-мошен.

Совалката рязко навири нос и се понесе нагоре.

Ускорението го залепи за креслото. Кабината се разтресе. Скофийлд усети как плътта прилепва към лицето му. Стисна зъби.

С изключение на плътно затворената врата, единствената връзка между пилотската кабина и товарния отсек беше дебелото десет сантиметра стъкло в задната стена на кабината.

Оттам се виждаше небето през предния прозорец – ставаше все по-виолетово, колкото повече се издигаха.

Мощните двигатели продължаваха да издигат совалката нагоре и нагоре. След това сред рева на пегасите изведнъж се чу глас:

– Готови за отделяне на двигателите и преминаване на собствена мощност...

– Готови.

– Готови за освобождаване на двигателите. На три... две едно... нула.

Скофийлд усети как огромният товар се отделя от совалката и погледна към президента.

Шефа стискаше здраво ръкохватките на креслото. Всъщност според Скофийлд това беше добър признак. Означаваше, че президентът не е припаднал.

Совалката се издигна в небето. Беше престанала да се тресе и полетът ѝ беше плавен и тих, сякаш плаваше във въздуха.

Краткият миг на спокойствие даде възможност на Скофийлд да огледа обстановката по-подробно.

Първото, което забеляза, бе клавиатурата до пилотската кабина – най-вероятно заключващ механизъм в случай на внезапна разгерметизация.

Огледа и скафандъра си. На лявата предмишница имаше малко табло, от което се превключваха каналите на интеркома. В момента дисплеят показваше, че интеркомът е на канал „05“.

Той погледна президента, почука скришом по микрофона на китката си и вдигна три пръста: „Превключи на трети канал“.

Президентът кимна. След няколко секунди Скофийлд каза:

– Чувате ли ме?

– Да. Какъв е планът ви?

– Ще седим кротко. И ще чакаме възможност да превземем тази машинка.

Совалката продължаваше да се издига. Небето в прозореца зад кабината се превърна от виолетово в злокобно черно.

След това сякаш някой махна плътна пелена и в прозореца засияха

великолепни звезди – и наред това изумително звездно поле заблестя като опал върху черно кадифе Земята.

Гледката беше умопомрачителна.

Височината не беше много голяма. Намираха се точно на границата между космоса и горните слоеве на атмосферата, на около триста километра над земята.

Самата земя – обла, масивна и хипнотизираща – заемаше почти три четвърти от зрителното поле на Скофийлд.

Той не можеше да откъсне поглед от величествената тюркоазена планета на фона на вселената. След това погледна звездите над нея. Бяха ярки и безбройни.

И в този момент една от звездите се раздвижи.

Скофийлд премигна и се взря отново.

Една от звездите определено се движеше.

– Господи... – прошепна той.

Това изобщо не беше звезда.

Беше космическа совалка, почти идентична по размер и форма със стандартните американски модели.

И се носеше без никакво усилие право към тях. Червените и зелени светлини на опашката ѝ не можеха да се объркат с друго.

Китайската космическа совалка.

Скофийлд превключи отново на канал 05, тъкмо навреме, за да чуе гласа на Кобрата:

„Жълта звезда, тук Свободен орел. Виждам ви. Намаляваме мощността и се ориентираме към орбита за скачване. Можете да започнете сближаване след тридесет секунди.“

Вратата на пилотската кабина се отвори и двама пилоти влязоха в товарния отсек.

Скофийлд обърна глава към тях.

Тъй като совалката беше на орбита, те можеха спокойно да се придвижват във вътрешността ѝ. Гравитацията беше нулева, така че го пратеха, като внимателно се хващаха за монтираните по стените скоби.

Не бяха свалили шлемовете си и носеха кислородните си системи. Подминаха Скофийлд и се насочиха право към опасната част, където

щяха да подготвят скачването с китайската совалка.

Двама други от товарния отсек също започнаха да разкопчават коланите си, за да им помогнат.

Скофийлд видя шанса и превключи на канал 03.

– Това е моментът – обърна се той към президента. – Следвайте ме.

Откачи небрежно маркуча си от стационарната кислородна система, включи го към портативната и започна да разкопчава коланите си.

Президентът направи същото.

Щом разкопча коланите, Скофийлд усети безтегловността. Хвана се за една скоба на покрива и преди/някой да успее да го спре – и дори да го попита какво прави – пристъпи спокойно към Кевин, превключи дихателната му система и разкопча и неговите колани.

Двама безлики астронавти от Ехо вдигнаха любопитно глави.

Скофийлд направи жест в посока на пилотската кабина: „Искаш ли да погледаш?“

Кевин кимна.

Командосите от Ехо се заеха със задачите си.

Заедно с плътно следващия го президент Скофийлд въведе Кевин в пилотската кабина. Оттук гледката беше още по-смайваща.

Панорамното стъкло показваше Земята като увеличена през леща.

Когато влязоха, единственият останал в кабината пилот се обърна.

Превключване на канал 05.

– Просто искаме да погледаме – каза Скофийлд, като маскира гласа си с изкуствена кашлица.

– Не е лоша, нали? Само не си сваляйте визьорите. Радиацията е убийствена, а слънцето ще ви ослепи.

Скофийлд сложи Кевин в празното пилотско кресло, превключи на канал 03 и се обърна към президента.

– Вие разкопчайте предпазните му колани и го обездвижете. Аз ще се погрижа за кислородната му система.

– Ъъ... как? Кога?

– След като направя това...

И се наведе, сграбчи позлатения визьор на пилота и го вдигна.

– Ааа! – изрева пилотът, когато бялата слънчева светлина го ослепи. Под визьора имаше прозрачно стъкло, което не предлагаше никаква защита от чистата слънчева светлина.

Скофийлд изтръгна маркуча на кислородната му система от гнездото, докато президентът разкопча бързо колана му, и го прехвърли зад седалката, като блокира напълно ръцете му.

Пилотът отвори отчаяно уста за глътка въздух.

Скофийлд се хвърли към вратата и стовари юмрук върху заключващия бутон. Вратата моментално се затвори и ги изолира от товарния отсек.

– Сега какво? – попита президентът.

Скофийлд не беше свършил.

Знаеше, че разполага с не повече от три секунди преди някой да отвори вратата откъм товарния отсек.

Отстрани имаше абсолютно същата клавиатура като отвън.

Скофийлд се втурна към нея.

Освен обичайните бутони с цифри и тези за отваряне и затваряне имаше и един червен правоъгълен бутон, покрит с прозрачен предпазен екран. Под него пишеше:

САМО ПРИ АВАРИЯ:
ЗАКЛЮЧВАНЕ НА КАБИНАТА

Скофийлд вдигна предпазния капак и натисна големия червен бутон.

Петте заключващи лоста един след друг влязоха в гнездата си, запечатвайки кабината като банков трезор.

Само след секунда от другата страна се чу приглушеното думкане на юмруците на командосите от Ехо.

Позлатени визьори надничаха през десетсантиметровото стъкло, виждаха се размахани гневно ръце.

Скофийлд изобщо не го беше грижа.

Совалката вече беше негова.

Той се наведе над Кевин иззад креслото на втория пилот. Земята и звездите се простираха пред тях.

Гледката контрастираше драстично с друга, не по-малко плашеща от нея: табло за управление на совалката Х-38 – сборище от милиони ключове, лампи, бутони и екрани. Приличаше на табло на джъмбоджет... само че по-сложно.

Президентът взе Кевин в скута си и се настани в креслото на навигатора.

– Сега какво? – попита той. – Само не ми казвайте, че можете да управлявате и космическа совалка, капитане.

– За жалост не мога – отговори Скофийлд и се обърна към задущаващия се овързан пилот. – Но той може.

Извади зигзауера от джоба си и го вдигна до визьора на позеленелия пилот. Президентът включи кислородната му система. Пилотът видя няколко пъти. Скофийлд превключи интеркома му на канал 03.

– Ако обичаш, върни тази совалка на земята.

– Да ти го начукам...

– Хм – отвърна Скофийлд и кимна на президента, който отново извади маркуча на кислорода. Пилотът отново се задъха като риба на сухо.

Скофийлд опита пак.

– Да ти го кажа по друг начин: или ще ми покажеш как да приземя тази совалка жива и здрава в Юта, или ще го направя без твоя помощ. Като се имат предвид летателните ми умения, най-вероятно ще изгорим, докато навлизаме в атмосферата, или ще се разбием в някоя шибана планина. И в двата случая загиваме. Затова аз виждам нещата така – или ми кажи как да го направя, или умри, докато ме гледаш как се опитвам.

Президентът върна маркуча в кислородното гнездо. Лицето на пленника беше почти тъмносино.

– Добре – задъха се той. – Добре...

– Браво – похвали го Скофийлд. – А сега, първото, което ми трябва, е... – И млъкна, защото на прозрачния дисплей на предното стъкло пробяха яркозелени букви:

СВОБОДЕН ОРЕЛ, ТУК ЖЪЛТА ЗВЕЗДА.

ПРОМЕНИХТЕ КУРСА.

МОЛЯ ВЪРНЕТЕ СЕ КЪМ ВЕКТОР ТРИ-НУЛА-НУЛА.

Скофийлд се взря в думите върху прозрачния дисплей, които сякаш висяха в пространството пред стъклото.

След това забеляза китайската совалка – беше се приближила значително.

Носеше се плавно в пустошта на три километра от тях и бързо се приближаваше.

СВОБОДЕН ОРЕЛ, МОЛЯ ПОТВЪРДЕТЕ.

– Моля потвърдете... – изсумтя Скофийлд, докато оглеждаше неизброимите ключове и бутони в кабината. Накрая откри оръжейния сектор.

– Потвърждавам с това.

Отвори предпазния екран и отдолу се показаха два червени бутона с надпис „РАК. ИЗСТР“.

– Това е за Майката – каза той и стовари пръстите си върху двата бутона едновременно.

Двете совалки висяха една срещу друга в космоса, осветени отдолу от брилянтните лъчи на земния свят – компактната и елегантна Х-38 и много по-голямата китайска „Жълта звезда“.

И изведнъж от крилата на американската совалка изригнаха два тънки снопа бяла светлина – две ракети, две издължени „AMRAAM“ за нулева гравитация. Стабилизаторите им се завъртяха около собствената си ос и ги понесоха през вакуума между двата космически апарата. Скоростта им беше невероятна. Приличаха на огромни спринцовки с крила.

След тях не оставаше димна следа, защото във вакуума нищо не дими и не гори. Двигателите в опашките им просто сияеха в оранжево на фона на кадифеното звездно небе.

Китайската совалка не можеше да направи нищо. Тук тя не разполагаше с никакви отбранителни възможности.

Двете „AMRAAM“ се забиха едновременно в „Жълта звезда“ – едната в средата, а другата на носа на совалката.

Тя просто се разпадна.

За миг избухна ослепителна бяла светлина, след което совалката се пръсна на парчета, разбягващи се в космоса като на забавен кадър.

„Жълта звезда“ нямаше да се завърне на Земята.

Докато Скофийлд следваше инструкциите на връзания пилот за навлизане в атмосферата, командосите отвън продължаваха да удрят с юмруци по вратата.

Хората от Ехо бяха съвсем безпомощни.

Вратата беше от осем сантиметра дебел титан. Стрелбата с пистолет през десетсантиметрово стъкло също не изглеждаше умна идея.

Затова когато совалката навлезе в атмосферата с включени топлинни щитове срещу температурата от 2200 градуса Целзий, единственото, което им оставаше, беше да седнат и да закопчат предпазните си колани.

Совалката се спускаше на автопилот. Скофийлд наблюдаваше как звездната шир постепенно избледнява и отстъпва място на пурпурна мъгла, преди внезапно да се превърне в изумително небе.

Совалката-беглец беше пътувала на изток – но тъй като полетът ѝ всъщност не беше бил много дълъг, беше изминала едва половината разстояние до Колорадо. Пред погледа на Скофийлд изникнаха стоманеносиви планини и тучни зелени долини. Отвъд тях, почти на хоризонта, жълтееше пясъчната пустиня на Юта.

Скофийлд си погледна часовника.

10:36 сутринта.

Не бяха прекарали много време в орбита. Всъщност около дванайсет минути. Със сегашната свръхзвукова скорост щяха да стигнат до Юта за още две минути.

Прозрачният дисплей на предното стъкло внезапно оживя:

ЗАСЕЧЕН ФАРЪТ НА ЛЕТИЩЕТО НА ИЗЛИТАНЕ
ЛЕТИЩЕТО ИДЕНТИФИЦИРАНО НА ВВС НА САЩ
СПЕЦИАЛЕН ОБЕКТ (СЕКРЕТЕН) 08
НАСОЧВАНЕ КЪМ ЛЕТИЩЕТО

„Обект 8“ – помисли си Скофийлд.

Не.

Не искаше да каца в Обект 8.

Единственият начин да приключи с тази лудост беше да се махне от тези две бази заедно с президента и Футбола.

Но за тази цел трябваше да върне Футбола.

А Футбола – чийто неумолим брояч трябваше отново да бъде задоволен в 11:30 – бе видян за последен път в Обект 7, в ръцете на Сет Гримшоу.

Скофийлд се обърна към пленения пилот:

– Трябва да кацнем в Обект 7.

Совалката бързо се спускаше над пустинята на Юта.

Снижи се над Обект 8 и когато го наближи, Скофийлд изключи автопилота, пое управлението като на обикновен самолет и подмина базата.

Изминаха тридесетте километра до Обект 7 за по-малко от минута. Възвишението, хангарите и дългата писта се показаха отпред. Близо до хоризонта синееше езерото Пауъл.

Скофийлд насочи совалката към пистата, ниско над постройките на Обект 7. Пистата беше ориентирана запад-изток и дори не се наложи да правят заход.

Совалката избумтя над Обект 7, разтърси стените му и елегантно кацна на черната писта.

Но скоростта ѝ беше прекалено висока – прекалено.

Поради което Скофийлд не видя двата пенетрейтъра, кацнали до хангарите.

Не видя и как единият се издига във въздуха в мига, в който колесниците на совалката докоснаха пистата.

Совалката се носеше по пистата и гумите на колесниците ѝ пушеха. Скофийлд се опита да намали скоростта, като освободи парашута на опашката. Скоростта намалва значително.

Накрая совалката спря и Скофийлд започна да превключва бутоните, за да я откара до главния хангар.

Но така и не му се наложи да обръща.

Защото в мига, в който закова на пистата, черният пенетрейтър увисна над тях като хищна птица.

Космическата совалка и крилатият боен хеликоптер се дебнеха като каубои от филм за Дивия запад.

Скофийлд свали шлема си. Президентът направи същото.

– Мамка му? А сега какво? – попита президентът.

Баам!

Вратата на кабината се разтресе.

Командосите от Ехо бяха наскачали от креслата си и отново се опитваха да я разбият.

В радиослушалките изведнъж се разнесе глас от пенетрейтъра. Говореше един от командосите на Цезар Ръсел.

– Хикс–38, тук „Пенетрейтър“ на ВВС. Предупреждаваме ви, че към вас са насочени ракети. Веднага освободете момчето.

Скофийлд се обърна да погледне Кевин и мисълта му заработи трескаво.

Всичко беше срещу тях – пенетрейтърът отвън, командосите от Ехо вътре, ракетите...

И тогава видя издутината в стената точно над главата на Кевин и се обърна към президента:

– Сър, помогнете, ако обичате, на Кевин да свали костюма си.

Президентът го направи. Скофийлд натисна бутон на предавателя.

– Пенетрейтър на ВВС, какви са намеренията ви?

Докато говореше, се качи на седалката и отвори отделението над пилотската седалка.

Надписът на вратичката гласеше: КОМПЛЕКТ ЗА ПЪРВА НЕОБХОДИМОСТ.

Командосите от Ехо продължаваха да думкат по вратата.

– Ако пуснете момчето, ще ви оставим на мира – отговори пилотът на пенетрейтъра.

– Да бе, да – измърмори Скофийлд.

Претърсваше трескаво отделението със средства от първа необходимост.

– Хайде – шепнеше, – трябва да има. Винаги има...

Но отговори в микрофона:

– А ако не го пуснем?

– Тогава ще трябва да намалим загубите си и да ви убием.

В същия момент Скофийлд откри каквото търсеше: половинметрова цилиндрична метална туба, която приличаше на...

Той я грабна и я вдигна пред очите си – и в същата секунда откри, че се намира точно срещу десетсантиметровото стъкло между кабината и товарния отсек. От другата страна на стъклото, право към лицето му, зееше дулото на пистолет.

Проблесна бял пламък – и едно едва чуто баам – командосът стреля.

Скофийлд затвори очи и зачака куршумът да мине през стъклото и да пониже главата му.

Но стъклото беше прекалено дебело. Куршумът само го одраска и рикошира нанякъде.

Скофийлд си пое дъх и седна на седалката. После, докато се наместваше и затягаше коланите, каза:

– Пенетрейтър на ВВС. Чуйте ме. С мен е и президентът – Докато говореше, направи жест на президента да откопчае коланите си.

– Президентът...

– Точно така. Смятам да го пусна заедно с момчето. Сигурен съм, че нямате нищо против. Мога ли да съм сигурен в думата ви, че няма да стреляте, щом ги пусна?

– Да.

– Добре.

Скофийлд се обърна към Кевин и президента.

– Когато махна този люк, излизайте от совалката с възможно най-

голяма скорост. Ясно?

– Ясно – каза Кевин.

– Ясно – кимна президентът. – Ами вие?

Скофийлд дръпна лоста на люка.

Капакът на покрива точно над вързания пилот се отвори и изхвъркна във въздуха.

Над главата на пилота се показва квадратно парче синьо небе.

– Просто се отдалечете максимално от совалката – каза Скофийлд.

– Аз ще дойда след малко. Преди това обаче трябва да пречукам един хеликоптер.

Две фигурки излязоха от покрива на совалката и маранята на пустинята ги обгърна.

Президентът и Кевин.

Президентът не беше успял да свали скафандъра си, но беше махнал шлема. Кевин беше с обикновените си дрехи, които беше носил преди да го напъхат в оранжевия скафандър.

Пенетрейтърът забръмча над главите им.

От покрива на совалката се спусна стълба от найлоново въже – развиваше се автоматично след отварянето на аварийния люк.

Президентът и Кевин бързо се спуснаха по нея под студените погледи на тримата членове на екипажа на пенетрейтъра.

И в момента, когато краката им докоснаха нагорещената писта, се втурнаха да бягат от совалката.

Междувременно в кабината на совалката Скофийлд наместваше металния цилиндър на рамото си и напрегнато чакаше Кевин и президентът да се отдалечат достатъчно.

Погледна все още вързания пилот и го попита:

– Какво гледаш?

Зззззззз!

Зад гърба му избухна облак от оранжеви искри.

Мамка му...

Командосите от Ехо възнамеряваха да отворят вратата с горелка.

Президентът и момчето трябва да се отдалечат достатъчно...

Гласът на пилота на пенетрейтъра изгърмя:

– Благодаря, Хикс 38. Съжалявам, но ви подведох. Налага се да ви унищожа. Сбогом.

От лявото крило на хеликоптера се отдели една ракета „Сайдуиндър“ и полетя право към стъклото на пилотската кабина.

От вратата отзад хвърчаха искри.

„Гледай си работата – помисли си Скофийлд. – Писнахте ми.“

И натисна лоста за катапултиране до креслото си.

Шейн Скофийлд се издигна във въздуха като новогодишен фойерверк заедно с креслото си.

Издигна се по идеално права линия, оформяйки странен триъгълник между себе си, космическата совалка и хеликоптера.

И всичко се случи едновременно.

Първо, сайдуиндърът се вряза в совалката и превърна нея и командосите от Ехо в огнено кълбо.

Самият Скофийлд се издигна високо над експлозията, достигна връхната точка на полета си и се изравни със смаяния екипаж на пенетрейтъра.

Чак тогава тримата командоси в кабината на хеликоптера забелязаха цилиндъра на рамото му – докато той летеше право нагоре в катапултиралата седалка.

Само че цилиндърът на рамото му не беше парче стара тръба.

Беше базука.

Компактна базука М-72 за еднократна употреба, стандартна принадлежност към комплекта за оцеляване, предназначена за попаднали на вражеска територия астронавти, които биха се нуждаели от леко, но мощно оръжие.

Както се носеше високо над огнената топка, която допреди малко беше космическа совалка, Скофийлд натисна спуська на базуката.

От рамото му излетя миниатюрна бойна глава, която с невероятна скорост се насочи право към кабината на хеликоптера.

Снарядът проби предното стъкло и експлодира мощно. Стените на хеликоптера се издуха като балон и той просто се изпари.

Последният епизод от този неколкосекунден филм завърши с отварянето на парашута на Скофийлд.

Той разцъфна над седалката и го отдели от нея, след което го приземи меко върху пистата, недалеч от двете горящи купчини, останали от совалката и хеликоптера.

Президентът и Кевин се затичаха към него.

– Страхотно! – извика възторжено Кевин.

– Да. Напомнете ми никога да не излизам с оръжие срещу вас – добави президентът.

Скофийлд се освободи от парашута и впери поглед в сградите на Обект 7.

Обект 7...

Странно, но първото, което му дойде наум, не беше нито Футбола, нито съдбините на нацията.

Беше Либи Гант.

За последно я беше видял в ямата, когато полковник Харпър беше взривил гранатата с Китайския вирус.

И тогава забеляза втория пенетрейтър – пенетрейтърът на Цезар и Логан – празен и изоставен пред главния хангар на комплекса.

– Цезар се е върнал в Обект 7... – високо каза Скофийлд – Интересно защо?

От приземния етаж на контролната кула излезе някаква фигура и махна немощно с ръка.

Книгата.

Скофийлд, Кевин и президентът отидоха при него.

Книгата беше бледен и изтощен. На лявото му рамо имаше дебела превръзка, а ръката му висеше на импровизирана примка през врата.

– Плашило, бързо! – успя да каже той. – Трябва да видиш нещо. Веднага.

– Кога се върна Цезар? – попита Скофийлд, докато изкачваха стълбите на контролната кула.

– Кацнаха няколко минути преди вас и веднага тръгнаха към горната врата. Аз търсех Джансън горе в кулата и видяхме цялата история с катапултирането. Цезар и Логан те наблюдаваха от входа на хангара, но когато прати приятелчетата им на небето, се пъгнаха вътре и изчезнаха.

– Цезар е влязъл в комплекса... Защо? – Скофийлд се замисли и след малко вдигна глава. – Да си се чувал с Гант?

– Не Мислех, че е с теб.

– Разделихме се, като избухна гранатата с Китайския вирус. Сигурно още е в комплекса.

Стигнаха до последния етаж на кулата. Джулиет Джансън лежеше в едно кресло с превръзка на гърдите. Много бледа, но още жива.

До нея лежеше Футбола.

– Какво искаше да ми покажеш? – обърна се Скофийлд към Книгата.

– Ето това. – Книгата посочи един компютърен екран. На него премигваше надпис:

```
##### ВНИМАНИЕ
#####
АКТИВИРАН Е АВАРИЙНИЯТ ПРОТОКОЛ.
АКО НЕ ВЪВЕДЕТЕ КОД ЗА ПРОДЪЛЖАВАНЕ ИЛИ ЗА
ОТМЕНЯНЕ ДО 1105 ЧАСА, ЩЕ БЪДЕ ЗАДЕЙСТВАНА
ПРОЦЕДУРА ЗА САМОУНИЩОЖАВАНЕ НА
СЪОРЪЖЕНИЕТО С ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ 10:00 МИНУТИ.
##### ВНИМАНИЕ
#####
```

Скофийлд си погледна часовника.

Беше 10:43.

Двадесет и две минути до термоядреното унищожение на комплекса.

И никой не знаеше къде е Гант...

Мамка му!

– Има и още нещо – каза Книгата. – Успяхме да пуснем генераторите, но мощността още е много ниска. Пуснахме осветлението, няколко комуникационни линии и вътрешната телевизионна система.

– И?

– Виж това.

Книгата натисна някакъв бутон и един от мониторите на таблото оживя.

На него се виждаше контролната зала над главния хангар.

А сред разрухата вътре стоеше Цезар Ръсел и гледаше право в камерата, точно както го беше правил на няколко пъти от сутринта.

Ръсел се ухили на камерата.

Гласът му гръмна от високоговорителите в кулата.

– Здравейте, господин президент и народе на Америка. Знам, че е малко рано за поредния бюлетин, но тъй като състезанието, уви, завърши, съм сигурен, че нямате нищо против едно по-ранно осведомяване.

– Хората ми са мъртви, а каузата ми е изгубена. Би трябвало да поздравя президента и храбрите му бодигардове, но нямам намерение да го

направя. На раздяла ви казвам само едно: тази страна никога няма да бъде същата, не и след днешния ден...

И Цезар направи нещо, от което кръвта на Скофийлд замръзна – разгърна униформата си и откри голите си гърди.

Ченето на Скофийлд увисна.

– О, не...

На гърдите на Цезар Ръсел се виждаше продълговат вертикален белег от операция.

Цезар се ухили злобно, маниакално, безумно.

– Спрете сърцето ми и се молете да умрете.

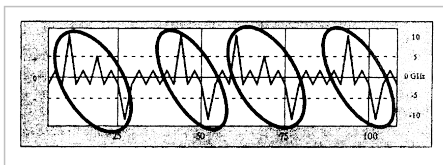
– Какво? – попита президентът. – Нищо не разбирам.

Скофийлд мълчеше.

Беше разбрал.

Извади от джоба си един лист – разпечатката, която Мозъчко беше изкарал от следящата система на АУАКС още в самото начало – когато искаха да разберат дали в сърцето на президента наистина има предавател.

Разглежда я.

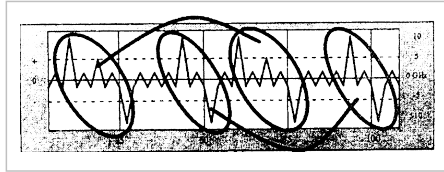
Припомни си обяснението на Мозъчко.

„Това е стандартна схема на отразяване. Сателитът изпраща търсещ сигнал – ето тези положителни пикове с честота около 10 гигагерца, – а след това приемателят на земята, в случая президентът, отразява сигнала обратно към сателита – това са пиковете в отрицателната част на диаграмата.“

„Търсене и отразяване. Ако се абстрахираме от интерференцията, отразеният сигнал се повтаря на всеки двайсет и пет секунди.“

– Ако пренебрегнем интерференцията... – каза Скофийлд, докато гледеше втренчено разпечатката.

– Само дето няма никаква интерференция. Това са два различни сигнала. Сателитът трябва да приема два сигнала... – Той сграбчи някаква химикалка и съедини кръговете два по два.

– Тази графика изобразява два отчетливи модела. Първия и третия, а след това втория и четвъртия.

– Какво казахте? – попита президентът.

– Казах, господин президент, че не сте единственият в комплекса с предавател на сърцето. Това е било асото в ръкава на Цезар, последният коз, така че и да изгуби, пак да спечели. Цезар Ръсел също има предавател в сърцето. И ако умре, бомбите по летищата ще избухнат.

– Но той е в комплекса – каза Книгата и лицето му се сгърчи от болка, – а точно след двадесет минути започва процедурата за унищожение.

– Знам – отвърна Скофийлд. – И той го знае. Което означава, че трябва да направя нещо, което не съм си помислял и в най-лошите си кошмари. Трябва да вляза в Обект 7 и да спася живота на Цезар Ръсел.

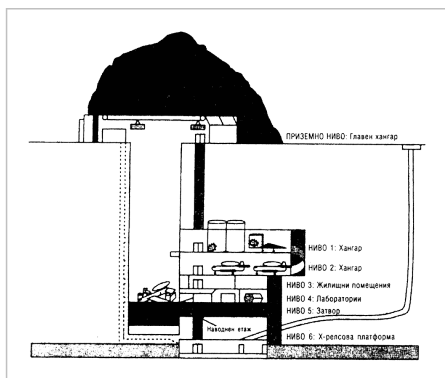
СЕДМА КОНФРОНТАЦИЯ

3 юли, 10:45

ВВС на САЩ

Специален обект (секретен) №7

10:45

Скофийлд се превъоръжи.

Книгата и Джулиет бяха тежко ранени и затова щеше да влезе в комплекса сам.

Взе магхука от Книгата и го пъкна в кобура на гърба си. Взе и автоматата Р-90, който Сет Гримшоу беше изнесъл от комплекса. В пълнителя бяха останали само четиридесет патрона, но беше по-добре от нищо. Напъкна пистолета М9 и своя „Пустинен орел“ в кобурите на бедрата си. Накрая смени повредения си от водата предавател с работещата гривна на Джулиет.

Книгата и Джулиет щяха да останат с автомати Р-90 в кулата и да пазят президента, Футбола и Кевин до пристигането на сухопътните войски и морската пехота.

Скофийлд извади мобилния телефон на Николас Тейт и избра оператор. Гласът на Дейв Феърфакс прекъсна телефонистката почти веднага.

– Господин Феърфакс, направете ми услуга.

– Каква?

– Трябват ми кодовете за прекъсване на заключването на Специален Обект 7, кодовете, които спират механизма за самоунищожение. Едва ли се пазят някъде на хартия. Влезте в локалната мрежа и ги измъкнете оттам.

– С колко време разполагам? – попита Феърфакс.

– Точно с деветнадесет минути.

– Почвам.

Феърфакс затвори.

Скофийлд пхна нов пълнител в пистолета М9. В това време Кевин се приближи до него и каза:

– Мисля, че е жива.

Скофийлд го погледна учудено.

– Откъде разбра мислите ми?

– Разбрах. Винаги знам. Знаех, че доктор Бота лъже командосите. Разбрах, че ти си добър. Не разбирам точно какво мислят хората, но усещам чувствата им. В момента ти се тревожиш за човек, който ти е скъп. Човек, който още е вътре.

– Така ли разбра, че съм се качил на совалката?

– Да.

Скофийлд приключи със зареждането на оръжията си.

– Тогава да ми кажеш нещо полезно на тръгване?

– Виждал съм я само веднъж, когато стояхте при моя куб. Долових само едно нещо: тя наистина те харесва. Затова най-добре да я спасиш.

Скофийлд се усмихна кисело.

– Благодаря.

И тръгна.

Първо опита да влезе през горната врата.

Не стана.

Цезар очевидно беше сменил кода. Нямаше време Феърфакс да се занимава и с него.

Оставаше само още една възможност: аварийният изход през вентилационната шахта.

Скофийлд се затича към изоставения пенетрейтър на Цезар.

Беше 10:48.

След две минути пенетрейтърът на Цезар – управляван в момента от Скофийлд – кацна сред облаци прах и пясък до аварийния изход.

Намери го много лесно. Светлозеленият биплан на господин Хьог

още седеше там и издаваше местоположението му отдалеч.

Секунди след като черният хеликоптер докосна земята, Скофийлд скочи от него и хукна към аварийния изход.

Скочи в ямата и изчезна зад стоманената врата.

В 10:51 Скофийлд влезе в тъмната X-релсова станция с вдигнат автомат.

Единствената светлина в пълния мрак тук беше лъчът от фенера на автоматата му.

Навсякъде лежаха трупове от по-раншни битки.

ВВС срещу Секретната служба.

Южноафриканците срещу ВВС.

Скофийлд и пехотинците му срещу ВВС.

Господи...

Но съзнанието му беше погълнато от друга мисъл. Освен че трябваше да спаси Цезар Ръсел, причината да се върне в Обект 7 беше много по-лична.

Искаше да намери Либи Гант.

Нямаше представа какво ѝ се е случило, след като гранатата с Китайския вирус бе избухнала в главния хангар, но не искаше да повярва, че е мъртва.

Вдигна микрофона към устните си.

– Лисица. Лисица. Къде си? Тук Плашилото. В комплекса съм. Чуваш ли ме?

В едно тъмно място някъде в Обект 7 гласът изтръгна Либи Гант от унеса ѝ.

– ... чуваш ли ме?

Беше в безсъзнание вече близо час и нямаше представа нито къде се намира, нито какво е станало с нея. Последният ѝ спомен беше, че се намираще в контролната зала, където видя нещо важно и изведнъж... нищо.

Все още беше облечена в жълтия предпазен костюм, но някой беше свалил шлема ѝ.

Едва сега усети болката в раменете си, отвори напълно очи...

... и по гръбнака ѝ пролази леден студ.

Ръцете ѝ бяха вързани с широка лепенка към две X-образно съединени стоманени греди – като разпъната на кръст, а около врата ѝ беше

омотана лепенка, която го придържаше неподвижно към центъра на хикса. Краката ѝ лежаха изпънати на пода, овързани с лепенка на глезените.

Дишането ѝ се учести.
Какво ставаше, по дяволите?
Някой я беше пленил.

Докато висеше безпомощна и ужасена, сетивата ѝ започнаха да се съживяват едно по едно. Тя огледа помещението.

Първото, което забеляза, беше липсата на електричество. Светлина-та идваше от три огъня, запалени на пода.

Тогава видя Хагърти.

Шомпола беше разпънат вдясно от нея. Очите му бяха затворени и главата му беше клюмнала. От време на време простенваше.

Гант огледа помещението.

Отгоре имаше нещо като навес, а отпред – подобен на сцена подиум, покрит със счупени стъкла и детски играчки.

Сцената очевидно доскоро се беше намирала в средата на някакъв стъклен куб, от който беше останала само половината.

Гант разбра къде е.

Намираше се в бившата стерилна обител на Кевин. Беше вързана точно под лабораторията за наблюдение на куба.

А после забеляза и третата разпъната фигура и едва се съдържа да не повърне.

Полковникът от ВВС Джером Харпър.

Или поне това, което беше останало от него.

Лежеше вляво от Гант, с високо вързани ръце и толкова клюмнала глава, колкото му позволяваше лепенката на врата.

Но шокът идваше от гледката на тялото му под кръста.

Краката на Харпър липсваха.

Не, не точно липсваха.

Месото им беше обелено.

Цялото тяло на полковника от ВВС от кръста надолу беше лишено от плът – като скелет в парк на ужасите. От кръста му висяха кървави меса, виждаше се оголената опасна кост на гръбначния му стълб.

Беше най-гадното нещо, което Гант беше виждала през целия си живот.

Тя отмести поглед. Най-лошите ѝ опасения се бяха потвърдили.

Беше пленница на чудовище. Индивид, който до днес сутринта беше обитавал Обект 7.

Лусифър Лиъри.

Хирургът от Финикс.

Серийният убиец, ужасът на стопаджиите по вътрешнощатска магистрала Вагас-Финикс, бившият студент по медицина, който отвличаше жертвите си, транжираше ги и изяждаше крайниците им пред очите им.

Гант се огледа ужасено.

Лиъри – огромен мъж, доколкото си спомняше, с татуировка на лицето – не се виждаше.

С изключение на нея и Хагърти зоната за наблюдение беше абсолютно празна.

Което, по някакъв странен начин, беше още по-страшно.

Скофийлд се затича към стълбището в източния край на ниво 6.

Трябваше да се добере до командната зала в главния хангар и да въведе кода за изключване на бомбата преди 11:05, а ако не успееше, трябваше да намери Цезар Ръсел и да го изведе от обекта преди 11:15.

Отвори вратата на стълбището...

... и се озова очи в очи с една огромна мечка, изправена на задните си крака, която реवेशе и замахваше с ноктестите си лапи към него.

Скофийлд скочи в изкопа на Х-релсовия път и изчака мечешкото семейство да се изниже покрай него – татко мечок, мама мечка и три малки мечета.

Николас Тейт не беше съвсем луд.

В комплекса наистина имаше мечки.

Татко мечок подуши колебливо въздуха и се отправи към другия край на подземната станция, следван от домочадието си.

Скофийлд ги изчака да се отдалечат на безопасно разстояние и се втурна към стълбището.

Дейв Феърфакс тракаше трескаво по клавиатурата на компютъра си.

След петминутна работа компютърът беше открил числото, което представляваше заключващия код на Обект 7. Нелощ прогрес всъщност. Имаше обаче един проблем.

Числото имаше 640 милиона цифри.

Той продължи да трака.

10:52

Скофийлд тичаше нагоре по стълбата, обгърнат от почти непрогледен мрак.

Опита се отново да се свърже с Гант.

– Лисица, тук Плашило. Чуваш ли ме? – прошепна. – Повтарям: Лисица, тук Плашило...

Никакъв отговор.

Подмина пожарната врата на ниво 5 – вратата, от чиято рамка бликаха тънки струи вода. След това стигна до ниво 4 и продължи нагоре.

Гант отново чу гласа. Звучеше кухо и отдалечено.

– ... повтарям, Лисица, тук Плашило...

Плашилото...

Гласът идваше откъм слушалката, която в момента висеше на вратата й. Похитителят беше свалил слушалката й.

Гант погледна завързаната си с лепенка високо горе лява китка.

Микрофонът на Секретната служба още беше там. Но нямаше как да го поднесе до устата си, а той работеше само когато се говореше отблизо.

Тя започна да почуква с пръст по микрофона.

Скофийлд стигна до вратата на ниво 2 и изведнъж се закова на място.

В ухото му звучеше някакво странно почукване.

Чук-чук-чуук. Чук-чуук-чук.

Дълги и къси сигнали.

Морзова азбука.

Съобщението беше „F-O-X. F-O-X...“⁸

– Лисица, ти ли си? Един сигнал за не, два за да.

Чук-чук.

Добре ли си?

Чук.

– Къде си? Номера на нивото.

Чук-чук-чук-чук.

8. Лисица (англ.). – Б.пр.

10:53

Скофийлд нахлу през пожарната вратата на ниво 4 и огледа зоната за карантина през мерника на автоматата.

Беше тъмно. Много тъмно.

В тази част на нивото нямаше никого – нито в камерата за обеззаразяване, нито в тестовите будки срещу нея, нито по висящите пътеки отгоре. Но плъзгащата се хоризонтална врата на пода – тази, която водеше към ниво 5 – все още зееше отворена.

През последните няколко часа нивото на водата в ниво 5 се беше повишило значително и вече приближаваше ниво 4. В квадратния отвор се плискаха мастиленосини вълни и шахтата приличаше на квадратен басейн.

Явно ниво 5 беше залято изцяло.

Скофийлд заобиколи басейна, но в същия миг нещо вътре изпляска. Той се обърна и насочи автоматата, но каквото и да беше, беше изчезнало.

Не го интересуваеше.

Потънал в мрак комплекс. Мечки по стълбите. Цезар и Логан също някъде наоколо. Вода навсякъде. Да не споменаваме разни оцелели затворници.

Той стигна до преградната стена, отвори вратата с дулото на автоматата...

... и моментално видя Гант от другата страна на счупения Кевинов куб. Завързана с разперени ръце към някакъв идиотски стоманен кръст.

Взе разстоянието на няколко крачки и коленичи пред Гант.

Пусна автоматата на земята, обгърна нежно главата ѝ и без да се замисля, я целуна по устните.

В първия момент Гант се стресна, но после отвърна на целувката му.

След като се отдръпна, Скофийлд видя мъжете от двете ѝ страни.

Първо видя изпадналия в безсъзнание Хагърти.

След това видя мъртвия полковник Харпър – розовото месо на обеленото му тяло, оголената опасна кост.

– Господи...

– По-бързо – каза Гант. – Нямаме никакво време. Той ще се върне всеки момент.

– Кой? – Скофийлд започна да размотава лепенката около гърлото

й.

– Лусифър Лиъри.

– Ох, мамка му... – Скофийлд ускори движенията си. Лепенката на гърлото ѝ падна. Той се зае с китките и...

Стените отекнаха от гръмовен удар.

Скофийлд и Гант вдигнаха очи към тавана.

– Самолетният елеватор... – каза Скофийлд.

– Сигурно е бил горе и сега се връща. Побързай...

Скофийлд продължи да размотава лепенката още по-бързо, но тя беше залепнала много здраво. Отлепяше се прекалено бавно...

Той се обърна, погледна парчетата от куба на Кевин, клекна и затърси някое по-остро. И тъкмо когато намери едно, Гант изкрещя: „Плашило!“ и той се изправи и се обърна...

... и се озова право срещу една висока яка фигура.

Замръзна.

Фигурата стоеше на метър от него – с невидимо в сенките лице – абсолютно неподвижна. Просто се извисяваше над Скофийлд и го наблюдаваше мълчаливо. Дори не беше чул кога е стигнала до него.

– Знаеш ли защо невестулките никога не плякосват алигаторски гнезда? – попита фигурата. Устата ѝ не се виждаше.

Скофийлд преглътна.

– Защото никога не знаят кога ще се прибере алигаторът – довърши фигурата.

Гигантът пристъпи на светло...

... и Скофийлд видя най-ужасното и зло лице, с което се беше сблъсквал в живота си. Лицето беше огромно – като притежателя си – и цялата му лява страна беше покрита с отвратителна татуировка, изобразяваща рани от нокти и разкъсана кожа.

Лусифър Лиъри.

Беше огромен, над два метра, с мощни бицепси и бедра като стволове на дървета; почти с тридесет сантиметра по-висок от Скофийлд. Беше облечен в синя джинсова затворническа униформа с отпрани ръкави. В черните му очи нямаше нищо човешко – те просто сезираха в Скофийлд като бездънни черни дупки.

Лиъри се ухили зловещо и оголи отвратителните си жълти зъби.

Ефектът беше омагьосващ, почти хипнотичен.

Скофийлд хвърли поглед към Гант и към автомата си, който лежеше на пода до нея. След което бързо извади двата си пистолета – или поне си мислеше, че ги е извадил бързо.

Пистолетите само успяха да излязат от кобурите. Лиъри беше очаквал движението му.

Бърз като гърмяща змия, той се наведе и сграбчи китките на Скофийлд в огромните си длани.

След което започна да стиска.

Скофийлд никога не беше изпитвал подобна болка. Той падна на колене и стисна зъби. Ръцете му изтръпнаха и пръстите сами пузнаха пистолетите. Те изтракаха шумно на пода. Лиъри ги изрита настрани, след което хвана Скофийлд за гърлото и го захвърли на пода на куба.

Скофийлд помете стъклата и играчките, разби оцелялата стена в другия край и падна зад сцената.

Лусифър заобиколи подиума. Счупените стъкла хрущяха под всяка негова стъпка.

Скофийлд изстена и се опита да стане. Не успя. Само след секунда Лиъри се надвеси над него.

Серийният убиец го сграбчи за униформата, вдигна го и му нанесе удар, от който главата му едва не отхвъркна.

Гант наблюдаваше сцената безпомощно, завързана на кръста си. Автоматът на Скофийлд лежеше само на сантиметри от нея.

Борбата представляваше еднопосочен трафик на удари.

Лусифър удари пак, Скофийлд се сгърчи и падна на една страна.

Лусифър пристъпи към него, Скофийлд се опита да стане.

Лусифър го вдигна и го изхвърли през вратата в преградната стена.

След което го последва.

Още един ритник и Скофийлд се търкулна – окървавен и останал без дъх – до ръба на пълната с вода шахта на пода.

От водата изникна гигантската глава на влечуго, която посегна да го ухапе.

Скофийлд се претърколи и избегна зловещите челюсти на сантиметри.

Господи!

Комодски варан. Най-големият гушер на света, известен с любовта си към човешкото месо. Президентът беше споменал, че в клетките на ниво 5 имало няколко – заедно с мечките от Кодиак – и че ги използвали по проекта „Китайски вирус“.

Лусифър видя варана и по лицето му плъзна зловеща усмивка.

Той вдигна Скофийлд от пода и го провесил над пълния с влечуги басейн.

Докато риташе и се съпротивляваше, Скофийлд забеляза отдолу

поне две алигатороподобни тела.

Лусифър го пусна в басейна, без да се замисля.

Скофийлд потъна с плясък, секунда преди Лусифър да натисне бутона на вратата, която се плъзна над концентричните вълни, останали след падането му.

Вратата срещна с трясък отсрещния ръб на касата.

Запечата се. Заклучи се.

Лусифър се ухили зловещо, като чу думкането на юмруци от долната страна и блискането на водата – вараните сигурно вече разкъсваха тъпия морски пехотинец.

Лусифър се засмя.

След което тръгна към другата част на ниво 4, където го очакваше удоволствието от транжирането на хубавата жена.

Либи Гант застина от ужас, когато Лусифър Лиъри се върна сам в лабораторията на ниво 4.

Не.

Не можеше да го е...

Не...

Гигантът крачеше уверено, вперил поглед в нея.

Той коленичи пред Гант и доближи лицето си до нейното. Дъхът му вонеше – вонеше на изядена човешка плът.

Той погали косата ѝ.

– Срам и позор, срам и позор – подразни я. – Твоят рицар не се окажа безстрашният воин, за какъвто го мислех. Което означава, че вече сме... по-наясно с нещата.

– Едва ли – обади се един глас зад него.

Гигантът се извърна.

На вратата към карантинната зона стоеше Шейн Скофийлд и от дрехите му капеше вода.

– Преди да я докоснеш и с пръст ще трябва да се отървеш от мен – каза мрачно Скофийлд.

Лусифър изрева, сграбчи автомата от пода и започна да стреля.

Скофийлд просто отстъпи от вратата и се скри зад стената.

След секунди патроните свършиха и Лиъри захвърли автомата, и се втурна към карантинната зона.

Хоризонталната врата на пода беше отворена и в ямата

продължаваха да се плискат вълнички. Зловещите очертания на комодските варани продължаваха да порят тъмната повърхност на басейна.

Незнайно защо не бяха посегнали на Скофийлд.

Лусифър го видя, точно до камерата, в десния край на басейна.

И се хвърли яростно към него.

Скофийлд се наведе и избегна удара. Сега беше спокоен и съсредоточен. Никакви изненади. Беше взел мярката на Лиъри.

Лусифър се извърна и замахна втори път. Пак пропусна. Скофийлд го наказва за грешката със светкавичен удар във физиономията.

Прас!

Счупен нос.

Лусифър изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото ранен. Докосната стичащата се по лицето му кръв, като че ли беше някаква извънземна субстанция и като че ли го раняваха за пръв път в живота му.

Скофийлд го удари отново, мощно, и гигантът залитна.

Още един път, още по-силно, и Лусифър отстъпи крачка назад.

Още веднъж, още крачка назад.

Още веднъж – най-мощният удар, който Скофийлд беше нанасял някому – и кракът на гиганта докосна ръба на шахтата. Той се извърна за миг и точно тогава Скофийлд го удари в носа и Лусифър изгуби равновесие и падна по гръб...

... в бъкация от комодски варани басейн.

Падането му беше съпроводено със силен плясък и когато пяната се успокои, комодските варани се нахвърлиха върху тялото му, превръщайки ямата в шеметен водовъртеж от змийска кожа, нокти и зъби – и в центъра на всичко това ритацият Лусифър и агонизиращите му писъци.

Басейнът изведнъж се превърна в гадно езеро от кръв и краката на Лусифър застинаха. Вараните продължиха да рѳват тялото му.

Скофийлд потръпна при гледката, но ако някой заслужаваше подобна смърт, това беше точно Лусифър Лиъри.

Той натисна бутона на вратата, скри отблъскващата гледка и побърза да се върне при Гант.

10:59

След минута Гант разтриваше китките си и чакаше Скофийлд да освободи изпадналия в безсъзнание Хагърти.

– Знаеш ли, този рожден ден беше наистина отвратителен. – Гант кимна към карантинната зона. – Какво стана? Мислех, че Лиъри те е...

– Успя – каза Скофийлд. – Копелето ме хвърли в един басейн с комодски варани.

– И как се измъкна?

Скофийлд посочи магхука си.

– Влечугите явно са много чувствителни към електромагнитните излъчвания. Научих този удивителен факт едва тази сутрин от едно момченце, казва се Кевин. Затова включих магхука и те дори не припадна до мен. След това отворих вратата от другата страна и се върнах тук. За негово нещастие, Лусифър нямаше електромагнитна кука, когато падна в басейна.

– Браво – каза Гант. – Много добре. А къде са президентът и Кевин?

– В безопасност. Извън комплекса.

– А ти защо си тук?

Скофийлд си погледна часовника.

Беше точно 11:00.

– По две причини. Първата е, че точно след пет минути ще се активира механизмът за самоунищожаване на комплекса. След още десет минути цялото това място ще се изпари, а ние не можем да го допуснем, докато Цезар Ръсел все още е в него. Затова трябва или да спрем механизма, или, ако не успеем, да изведем Цезар Ръсел.

– Чакай малко – прекъсна го Гант. – Трябва да спасим Цезар ли?

– Нашият домакин си е сложил в сърцето същия предавател като на президента. И ако загине, загива и страната.

– Кучи син! А каква е втората причина?

Скофийлд се изчерви.

– Трябваше да те намеря.

Лицето на Гант грейна, но интонацията ѝ остана небрежна.

– Добре, ще го обсъдим по-късно.

– Няма да е лошо – отвърна Скофийлд, докато развързваше токущо съвзелия се Хагърти. – Какво ще кажеш довечера да излезем някъде?

Гант не успя да сдържи усмивката си.

– С удоволствие.

11:01

Скофийлд и Гант бързо се издигаха към главния хангар върху миниплатформата, въоръжени единствено с пистолетите на Скофийлд – Гант с М9-ката, а Скофийлд с „Пустинния орел“.

Скофийлд беше пратил Хагърти към аварийния изход на ниво 6. Като видя на какво се беше превърнало тялото на Харпър, Хагърти дори не понечи да спори. Най-голямата му мечта беше да се измъкне колкото може по-скоро от Обект 7.

– Не знам как ще спрем механизма – наруши мълчанието Гант, докато Скофийлд я инжектираше с ваксина преди да стигнат до заразения хангар. – Кодът трябва да се въведе до 11:05, а ние не го знаем.

– Работих по този въпрос. – Скофийлд извади мобилния телефон, натисна бутона за повторно набиране и чу от другата страна гласа на Феърфакс.

– Господин Феърфакс, как вървят нещата?

– Кодът е 10502 – каза Феърфакс. – Хакнах системата изотзад. Иначе нямаше начин. Оказа се, че това е номерът на най-главния пич при вас, някой си полковник Харпър от ВВС.

– Той май вече не се нуждае от него. Благодаря, господин Феърфакс. Ако се измъкна жив отгук, някой ден ще ви черпя една бира.

После затвори и се обърна към Гант.

– Хайде да ходим да изключим тая бомба. След това остава само да заловим Цезар жив.

Огромният отвор на шахтата зееше над главите им, озарен от светлината на огньовете.

Оказа се, че Лусифър Лиъри наистина е свалил елеваторната платформа до ниво 4. Когато излязоха от лабораторията, Скофийлд и Гант откриха платформата на етажата пред тях, пълна с трупове – поне петнадесет – на затворници, командоси, морски пехотинци и служители на Белия дом – трупове, които Лиъри очевидно беше смятал да разчлени по най-ужасни и невъобразими начини.

И така, в момента огромната шахта се простираше пред, над и около тях.

Докато пътуваха, Гант бръкна под движещата се платформа и извади магхука, който беше оставила там, когато затворниците я бяха пленили.

– Пригответи се – каза Скофийлд.

Бяха стигнали до главния хангар.

Хангарът приличаше на самия ад.

В най-буквалния смисъл.

Навсякъде горяха огньовете, които хвърляха оранжеви отблясъци в притихналото пространство. Трупове лежаха на всяка крачка.

По пода се въргалияха най-различни боклуци – останки от взривени хеликоптери, потрошени влекачи, части от разбитата барикада на командосите, стъкла от втория етаж на сградата.

На пръв поглед нищо не беше оцеляло.

От тъмните прозорци на контролната зала не беше останал нито един. От едната масивна дървена греда на порталната кранова система висеше опашната перка на Найтхоук Две.

Но в целия ад все пак имаше едно-единствено цяло и непокътнато нещо.

МП Едно.

Той все така стоеше в западния край на елеваторната шахта, оцелял като по чудо.

Миниплатформата се закова наравно с пода на хангара и Гант и Скофийлд се огледаха предпазливо.

11:02

Компютърът е в контролната зала – каза Гант.

– Значи сме натам. – Скофийлд тръгна към вътрешната сграда.

– Чакай малко. – Гант внезапно спря и затърси с поглед нещо.

– Нямаме време.

– Тогава отивай. Обади ми се, ако ти трябва помощ. Аз искам да видя нещо тук.

– Добре. – Скофийлд затича към сградата.

Гант коленичи и започна да претърсва телата край миниплатформата.

Скофийлд влетя в сградата с пистолет в ръка.

Взе стълбите на няколко скока. За пръв път от сутринта чувстваше, че владее положението. Разполагаше с кода – 10502 – и просто трябваше да го въведе в компютъра и да спре бомбата.

След това щеше да разполага с колкото иска време да търси Цезар – чиито хора се бяха преселили в отвъдното – преди онзи да се беше самоубил, след което щеше да го извлече навън и да го остави в ръцете на правосъдието.

11:03

Скофийлд стигна до контролния център, ритна вратата и вдигна пистолета.

Онова, което видя, му дойде като гръм от ясно небе.

Във въртящия се стол в средата на разрушеното помещение седеше и се усмихваше самият Цезар Ръсел. Чакаше Скофийлд.

– Сетих се, че ще се върнеш.

Не беше въоръжен.

– Знаеш ли, капитане, тази страна не заслужава човек като теб. Ти си умен, смел и правиш всичко възможно, за да победиш, включително и такива нелогични и идиотски неща като намерението ти да ме спасиш. Но безпросветните тъпаци, които управляват тази страна, не го оценяват. И точно затова – въздъхна Цезар – наистина е жалко, че трябва да умреш.

В този миг един пистолет се опря в слепоочието на Скофийлд.

Той се обърна...

... и видя майор Кърт Логан, опрял дулото на сребристия си зигзауер в главата му.

11:04

– Заповядай – каза Цезар. – Влез.

Логан взе „Пустинния орел“ на Скофийлд и двамата влязоха в помещението.

– Ела да гледаш изпълнението на смъртната присъда на Америка. – Цезар махна към екрана зад гърба си. Приличаше на онзи, който Скофийлд беше видял отвън. На него пишеше:

ПРОТОКОЛ НА ЗАКЛЮЧВАНЕ СО (С) 07-А
ДНЕВНИК НА СИСТЕМАТА
ОТОРИЗИРАН КОД: 7-3-46820103

ВНИМАНИЕ
#####

АКТИВИРАН Е АВАРИЙНИЯТ ПРОТОКОЛ.
АКО НЕ ВЪВЕДЕТЕ КОД ЗА ПРОДЪЛЖАВАНЕ ИЛИ ЗА
ОТМЕНЯНЕ ДО 11:05 ЧАСА, ЩЕ БЪДЕ ЗАДЕЙСТВАНА
ПРОЦЕДУРА ЗА САМОУНИЩОЖАВАНЕ НА
СЪОРЪЖЕНИЕТО С ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ 10:00 МИНУТИ.

#####

Скофийлд погледна часовника в долния десен ъгъл на екрана.

11:04:29

11:04:30

11:04:31

11:04:32

– Тик-так, тик-так – обади се радостно Цезар. – Представям си как се чувствате, капитане. Няма хитроумни планове, няма совалки, няма тайни изходи. След като процедурата по унищожението се задейства, нищо не може да я спре. Аз ще умра, но ще умрете и вие, и цяла Америка.

Цифрите на часовника не спираха да се сменят.

Скофийлд стоеше и наблюдаваше безпомощно как секундите се изнизват една след друга, приближавайки 11:05.

Не можеше да направи нищо.

11:04:56

11:04:57

Скофийлд стисна юмруци в безсилна ярост.

Знаеше кода! Знаеше го. Но не можеше да го използва. И къде по дяволите беше Гант? Какво правеше?

11:04:58

11:04:59

11:05:00

– Старт – усмихна се Цезар.

– Мамка ти! – отвърна Скофийлд.

Екранът издаде звук.

ПРОТОКОЛ НА ЗАКЛЮЧВАНЕ СО (С) 07-А
ПРОЦЕДУРА ЗА САМОУНИЩОЖАВАНЕ АКТИВИРАНА
10:00 МИНУТИ ДО ДЕТОНАЦИЯТА

На екрана се появи мигащ обратен брояч.

10:00.

9:59

9:58

В този момент навсякъде из комплекса – дори в елеваторната шахта – светнаха мигащи червени лампи.

От високоговорителя на аварийната комуникационна система се

разнесе електронен глас:

– Внимание. Десет минути до самоунищожението на комплекса...

В този момент Кърт Логан отклони поглед към мигащите червени светлини и за част от секундата се разсея.

Скофийлд изобщо не се поколеба.

Хвърли се с цялата си тежест върху Логан и двамата се стовариха тежко върху компютърното табло.

Логан вдигна пистолета си, но Скофийлд сграбчи ръката му и я изви с всичка сила. Командосът изтърва пистолета.

Цезар не помръдна – наслаждаваше се на гледката с налудничава усмивка.

Скофийлд и Логан се бяха вкопчили един друг, обляни от кърваво-червена светлина. Двамата елитни воители си разменяха удари, заучени по една и съща система, точно като огледални образи.

Но Скофийлд беше изтощен от битката с Лусифър и затова направи пропуск, който Логан наказва безмилостно – наведе се, сграбчи Скофийлд за кръста, вдигна го във въздуха и го изхвърли през счупеното стъкло на контролната зала.

Скофийлд излетя заднишком и затвори очи в очакване на твърдия под на десет метра отдолу.

Той не дойде.

Полетът му се оказа изненадващо къс.

Буф!

Тупна върху някаква груба дървена повърхност, която се разклати под тежестта му.

Скофийлд отвори очи.

Намираще се върху една от дървените греди, които висяха от порталната система на главния хангар. Порталният кран беше застопорен точно до контролната зала, без да пречи на обзора на онези вътре.

Гредата беше свързана с релсите отгоре посредством три дебели метални вериги, скрепени с пружинна ключалка.

От механизма висеше малка квадратна кутия с три бутона, която очевидно управляваше крана напред и назад по релсите.

Внезапно гредата се залюля бясно и Скофийлд видя, че Кърт Логан е скочил върху нея.

Долу в хангара Либи Гант чу трясъка на счупено стъкло и вдигна поглед към сградата.

Току-що беше открила онова, което търсеше – и видя как Скофийлд излита от прозореца на залата и тежко пада върху дървената греда над хангара.

След това видя как Кърт Логан се подава от прозореца и скача с лекота върху същата греда.

– Не... – прошепна Гант и вдигна пистолета си, но точно тогава в краката ѝ засвистяха куршуми.

Тя се хвърли на пода и потърси прикритие зад трупове и отломките. Когато накрая вдигна глава, видя, че Цезар Ръсел се е навел през прозореца на контролната зала, размахва автомат и крещи: „Не, не! Честна борба, ако обичаш!“

– Внимание. Девет минути до самоунищожаването на комплекса...

Логан коленичи на дървената греда и удари Скофийлд в лицето.

– Доста ни усложни деня, капитане.

Кървавата светлина обливаше разкривените му от ярост черти.

Още един удар. Още по-жесток.

Главата на Скофийлд се заби в дървото и носът му се напълни с кръв.

Тогава Логан грабна кутията отгоре и натисна единия бутон.

Гредата се разтресе и бавно започна да се плъзга към пространството над елеваторната шахта. Двигателят работеше с нефта и изобщо не зависеше от електричеството на комплекса.

Логан продължи да удря Скофийлд, без да спира да говори.

– Знаеш ли, спомням си...

Удар.

– ... как винаги побеждавахме путките от морската пехота в годишните състезания...

Удар.

– ... прекалено лесно. Вие сте позор...

Удар.

– ... за нацията, за знамето и за курвенските си майки.

Удар.

Скофийлд едва смогваше да държи очите си отворени.

Господи, щяха да го пребият като куче...

Гредата стигна пространството над дълбоката сто и петдесет метра шахта, Логан натисна бутона и тя спря.

– Внимание. Осем минути до самоунищожаването на комплекса...

Скофийлд хвърли поглед надолу и видя обянатата в червено бездънна бездна.

– Сбогом, капитан Скофийлд – каза Логан, вдигна Скофийлд за реверите и пристъпи с него към ръба на гредата.

Пребитият, окървавен и напълно изтощен Скофийлд не можеше да направи нищо и само се олюляваше над зейналата пропаст.

Помисли си за магхука, но видя тавана. Беше изцяло от гладка пластмаса. Не можеше нито да залели магнита, нито да се захване някъде с куката.

И без това не му беше останала капка сила.

Никакви пистолети.

Никакви магхуци.

Никакви катапултиращи седалки.

Нищо. Логан имаше всичко.

В секундата преди Логан да го бутне в шахтата, забеляза Гант – една сянка сред червените отблясъци, – видя я да се крие зад телата в източния край на шахтата.

Освен приятели...

Обърна се към Логан...

... и за негово изумление се усмихна и вдигна микрофона на Секретната служба към устните си.

Погледна Логан право в очите и каза:

– Мостът „Сидни Харбър“, Гант. Ти си отрицателната.

Логан се намръщи.

– Ъ?

И преди Логан да реагира по някакъв начин, Скофийлд събра остатъците от силите си, пресегна се зад рамото на Логан и освободи пружината, която крепеше гредата към крана посредством веригите.

Резултатът беше светкавичен.

Гредата – със Скофийлд и Логан отгоре ѝ – се откачи от релсата като на бавен кадър, очертана съвършено ясно в диво премигващата червена светлина, и изсипа двамата съперници...

... и тримата – Скофийлд, Логан и самата греда – полетяха заедно към дъното на сто и петдесет метровата шахта.

Скофийлд падаше.

Бързо.

Потъналият в червена светлина хангар остана някъде отгоре и се

смени с образа на изнизващите се с безумна скорост гладки бетонни стени. Скофийлд вдигна поглед и видя квадратния отвор, който се отдачаваше много, много бързо.

Видя Логан, който падаше с разкривена от абсолютен ужас физиономия. Май още не можеше да повярва, че Скофийлд е направил точно това.

Просто беше изтърсил в шахтата и двамата, заедно с гредата и всичко!

Скофийлд само се молеше Гант да го е чула.

И докато падаше в сиво-червената шахта, съвсем спокойно извади магхука си, включи магнита, избра положителен заряд и вдигна поглед, търсейки последната надежда.

Гант го беше чула.

В момента лежеше по корем до ръба на шахтата, насочила надолу собствения си магхук – отрицателно зареден.

– Плашило – каза в микрофона си, – стреляй пръв. Аз ще целя.

Падащият Скофийлд изстреля положително заредената глава на магхука.

Тя описа идеална вертикална траектория, развивайки въжето с шумно свистене.

Кърт Логан видя какво става и изкрещя: „Не!...“

– Хайде, Лисица – прошепна Скофийлд. – Не ме оставяй да умра.

Либи Гант присви очи и погледна в мерника на магхука си.

Много неща се опитваха да я разсеят – мигащите червени лампи, сирените, монотонният електронен глас от високоговорителите – но очертанията на магнитната глава изникнаха съвсем ясни в зрителното й поле: блестящата метална луковица се носеше нагоре от дълбините на черната бездна.

– Няма невъзможни неща – прошепна тя на себе си.

И хладнокръвно като айсберг натисна спусъка на собствения си магхук.

Фффуп!

Магнитната луковица излетя от дулото и се стрелна надолу, размотавайки въжето.

Магхукът на Скофийлд летеше нагоре в шахтата.

Магхукът на Гант летеше надолу в шахтата.

Скофийлд падаше заедно с Логан и гредата.

Гант следеше полета на магнитната глава.

– Хайде, скъпа. Хайде... – Главите бяха намагнитизирани с противоположни заряди и само трябваше да се озоват близо една до друга...

Дрънн!

Двата магхука се удариха – във въздуха – като ракети близнаци в небето!

Мостът „Сидни Харбър“.

Мощните магнити ги задържаха една за друга и Гант побърза да закрепил дръжката на магхука си в една решетка на пода.

Общата дължина на двете въжета беше сто метра.

Внезапното спиране на един стометров полет е доста рязко.

След като видя, че магхукът на Гант залепна за неговия, Скофийлд побърза да омотае дръжката под мишниците си. След това стисна въжето с две ръце и зачака тласъка.

Щеше да боли.

Болеше.

Въжетата се изпънаха до краен предел и Скофийлд подскочи като на бънджи. Кърт Логан и гредата паднаха и се размазаха в платформата отдолу.

Гредата се пръсна на парчета.

Съдбата на Логан беше същата.

Той падна с безумна скорост върху останките на АУАКС-а, гърлото му срещна някакъв остър метален ръб и главата му отхвъркна отрязана. Тялото му просто се разпльока като домати върху платформата.

Колкото до Скофийлд, след първоначалния подскок от внезапното спиране, той се залюля със страшна скорост към стената на шахтата, удари се тежко в нея, отскочи и увисна само на петдесет метра от платформата, едва дишащ, с изгарящи от болка рамене и ръце, но жив.

Двата магхука бързо го издигнаха до хангара.

– Внимание. Шест минути до самоунищожаването на комплекса...

Гант го издърпа през ръба на шахтата точно в 11:09 и сухо попита:

– Ти ли твърдеше, че мостът „Харбър“ е невъзможен?

– Вярвай ми, страшно се радвам, че не съм бил прав.

Гант се усмихна.

– Е, доказах, че не си прав, просто защото исках още една. Автоматният откос я прекъсна.

На десния ѝ глезен разкъсна кървава рана – и го раздробиха, – две други се появиха на лявото рамо на Скофийлд.

Двамата морски пехотинци се свлякоха на пода. Цезар Ръсел излезе от сградата и продължи да стреля с налудничавата усмивка.

Скофийлд – ранен, но подвижен – избута Гант зад остатъците от барикадата на Седми взвод.

След това грабна нейната берета и се втурна през черно-червения свят право към останките на Найтхоук Две до пътническия асансьор – надяваше се да привлече вниманието на Цезар към себе си.

Масивният суперсталион на морската пехота все още беше пред вратата на пътническия асансьор – изпочупен и натрошен, с дупка на мястото на пилотската кабина.

Откосите от автомата на Цезар го последваха, но разстоянието беше прекалено голямо, за да го улучат.

Скофийлд скочи в кабината тъкмо когато куршумите надупчиха стените на хеликоптера.

– Хайде бе, герой! – изкрещя Цезар. – Какво става? Защо не стреляш по мен? От какво те е страх? Хайде! Вземи един автомат и отговори на стрелбата!

Но точно това беше нещото, което Скофийлд не можеше да направи. Смъртта на Цезар означаваше смърт за всички големи градове на Америка.

По дяволите!

Ситуацията беше възможно най-лошата.

По него стреляше противник, на чийто огън не можеше да отвърне.

– Лисица! – извика в микрофона си. – Добре ли си?

– Да...

Скофийлд продължи:

– Трябва да го хванем и да го изведем отук. Някакви идеи?

Отговорът ѝ бе заглушен от електронния глас по интеркома.

– Внимание. Пет минути до самоунищожаването на комплекса...

Скофийлд погледна през страничния илюминатор на пилотската кабина. Цезар се приближаваше към хеликоптера, обсипвайки стените му с куршуми.

– Това харесва ли ти бе, герой! – крещеше Цезар. – А, харесва ли ти!

Всичко във взривената кабина се тресеше от мощните изстрели. Скофийлд стисна зъби и хвана пистолета си. Двете рани в рамото го боляха ужасно, но адреналинът го крепеше.

Напълно откачилият Цезар стреляше на „ура“ по хеликоптера и се приближаваше.

Щеше да стигне до кабината след не повече от четири секунди...

Гласът на Гант гръмна в слушалката:

– Плашило! Пригответи се да стреляш. Има и друг начин...

– Не мога да стрелям! – изкрещя Скофийлд.

– Трябва ми само секунда!

Гант държеше в ръце предмета, който беше търсила – черната кутия на АУАКС-а от ниво 2, която беше извадила преди деветдесет минути, черната кутия, която беше изритала небрежно на пода на хангара, когато затворниците я бяха заловили.

Бръкна в джоба на жълтия си биологичен костюм и извади червено-то дистанционно управление.

Това беше ключът на предавателя с два бутона, отбелязани като „1“ и „2“.

Едва сега Гант разбра защо на дистанционното имаше два бутона.

Това дистанционно включваше и изключваше не само предавателя в сърцето на президента, но и този в сърцето на Цезар Ръсел.

Цезар почти беше стигнал до отворената кабина на хеликоптера.

Само след секунди щеше да стреля по абсолютно беззащитния Скофийлд.

– Идвам! – чу се налудничавият му смях.

Скофийлд лежеше на пода и гледаше през дупката отпред.

Нямаше никаква надежда.

– Лисица... – каза той в микрофона си.

– ... каквото и да правиш... моля те, побързай.

Гант се потеше. Глезенът я болеше ужасно. Червените светлини се забиваха в мозъка ѝ като удари на чук. Трябваше да се съсредоточи.

– Внимание. Четири минути до самоунищожаването на комплекса...

Беше активирала предавателя на черната кутия. Сега оставаше дистанционното.

Единственият въпрос беше кой ключ за кой предавател е.

Гант изобщо не се поколеба.

Цезар никога не би си сложил Номер 2.

Тя изчака паузата между два сигнала на черната кутия, натисна бутон „1“ и изключи микровълновия предавател в сърцето на Цезар. Ако се беше справила както трябва, сателитът нямаше да направи разлика между стария и новия сигнал.

Зеленият диод на черната кутия започна да мига.

Гант поднесе ръка към устните си.

– Плашило! Погрижих се за сигнала! Застреляй този мръсник!

В същия момент Цезар изникна пред Скофийлд.

Генералът се разсмя при вида на легналия на пода морски пехотинец с насочен право към него инкрустиран пистолет в ръка и размаха иронично показалец.

– О, не, не, не, капитане, не можеш да го направиш. Помни, никаква стрелба по чичко Цезар.

– Съвсем никаква? – каза Скофийлд.

– Никаква.

– Ох... – въздъхна Скофийлд.

И – баам! – бърз като светкавица стреля в Цезар.

От гърдите му бликна кръв.

Баам! Баам! Баам!

Цезар отстъпваше назад с всеки изстрел – с невярващ поглед и разкривено лице. Изпусна автомата и падна съвсем прозаично по задник.

Скофийлд се изправи, излезе от хеликоптера, отиде при него и изрита автомата надалеч от сгърчените пръсти на генерала.

Цезар още не беше мъртъв, но му оставаха секунди.

От ъгъла на устата му потече кръв. Беше жалък и безпомощен.

Скофийлд се вгледа в очите му.

– Как?... Как?... – прошепна Цезар. – Не можеш... да ме убиеш!

– Всъщност мога – отвърна Скофийлд. – И ще ти го оставя като тема за размисъл.

След което побърза да отиде при Гант. Трябваше да се махнат от Обект 7.

– Внимание. Три минути до самоунищожаването на комплекса...

Скофийлд вдигна Гант на ръце и я понесе към миниплатформата. Левият ѝ глезен беше раздробен и тя изобщо не можеше да върви.

Но това нямаше никакво значение. Докато Скофийлд я носеше, тя държеше в скута си най-скъпоценната черна кутия на света.

Освен че трябваше да спасят живота си, много по-важно беше да изнесат записващото устройство на данните от полета извън от Обект 7 преди термоядреното му унищожение. Ако сигналът изчезнеше сега, всичко направено дотук щеше да е напразно.

– Е, умнико, как ще се измъкнем от тази седеметажна ядрена бомба?

Скофийлд натисна бутона на миниплатформата и тя бързо започна да се спуска. Погледна часовника си.

11:12:30

11:12:31

– Не можем да излезем през горната врата. Цезар е сменил кода, а на момчето от ВРУ ще му трябват поне десет минути, за да разбере новия код. През вентилационната шахта също няма да успеем да излезем навреме. С Книгата ни трябваше цяла минута, за да минем през него надолу. Изобщо не ни виждам двамата да го вземем за по-малко от десет нагоре. Освен това тази шахта много скоро ще се изпари.

– И какво предлагаш?

– Има начин, стига да стигнем навреме – отговори Скофийлд.

11:12:49

11:12:50

Скофийлд спря миниплатформата на ниво 2 и се отправи към отсрещния край на хангара, понесъл Гант на ръце.

– Внимание. Две минути до самоунищожаването на комплекса...

Стигнаха до стълбището.

11:13:20

Скофийлд се втурна надолу с Гант на ръце, вземаше по три стъпала наведнъж.

Отминаха ниво 3 с жилищните помещения.

11:13:32

Ниво 4, кошмарният етаж.

11:13:41

Ниво 5, наводненият етаж.

11:13:50

Скофийлд изрита вратата на ниво 6.

– Внимание. Една минута до самоунищожаването на комплекса...

Возилото, което щеше да ги спаси, ги чакаше.

Малката сервизна мотриса стоеше точно до стълбището, паркирана върху релсовия път към езерото Пауъл. Никой не я беше докосвал цял ден.

Скофийлд си припомни какво му беше казал за нея Хърби Франклин. Беше по-малка от обикновените Х-релсови мотриси и доста по-бърза – заоблена капсула на четири релси с кабина за двама души.

– Четиридесет и пет секунди до самоунищожаването на комплекса...

Скофийлд отвори вратата, напъха Гант в кабината и се качи в кръглата капсула.

– Тридесет секунди...

Натисна черния бутон на арматурното табло.

Х-релсовият двигател оживя.

– Двадесет секунди... деветнадесет... осемнадесет...

Скофийлд погледна релсите пред себе си. Те изчезваха сред черно-червения мрак в тунела.

– Давай! – извика Гант.

Скофийлд натисна лоста на дросела докрай.

– Петнадесет...

Малката мотриса се понесе към тунела.

– Четиринадесет...

Ускорението го залепи върху седалките.

Капсулата достигна 90 километра в час.

– Тринадесет...

Мотрисата ускоряваше бързо. Релсите под и над предното стъкло се изнизваха с огромна скорост.

160 километра в час.

– Дванадесет... единадесет...

Х-релсовата капсула влезе в тунела към езерото Пауъл и Обект 7 остана зад тях.

250 километра в час.

– Десет...

400 километра в час – Девет... осем...

Скофийлд се надяваше, че два километра ще им стигнат.

– Седем... шест...

Опита се да изстиска максималното от капсулата.

– Пет... четири...

Гант изстена от болка.

– Три... две...

Капсулата се отдалечаваше от Обект 7 с феноменална скорост.

– Едно...

Начало на самоунищожаването на комплекса.

Взрив.

Грохотът сякаш възвести края на вселената.

Звукът от термоядрената експлозия в Обект 7 беше чудовищен.

За съоръжение, конструирано така, че да издържи на пряк ядрен удар, комплексът се справи доста добре с удържането на собствения си вътрешен ядрен взрив.

Ядрената глава W-88 беше вградена в стените на ниво 2, приблизително в центъра на подземното съоръжение. Когато се взриви, целият подземен комплекс светна като гигантска крушка и ослепителнобялата енергия проникна навсякъде – неумолима, неудържима.

Всичко в комплекса за наносекунди се разпадна на атоми – самолетите, изпитателните камери, елеваторните шахти. Дори потъналият в кръв умиращ Цезар Ръсел.

Последното нещо, което той видя, докато лежеше на пода на хангара, беше ослепителната светлина, последвана от най-ужасната жега, която беше изпитвал през живота си. След това нищо.

Дебелата половин метър титаниева врата на комплекса задържа донякъде ядрената експлозия.

Но ударната вълна разтърси земята на много километри от Обект 7, разпространявайки се в концентрични кръгове като вълна в езеро.

Първото нещо, което се срина, беше аварийният изход.

Ударната вълна стигна дотам секунда след експлозията и стри бетонните му стени на прах. Ако Скофийлд и Гант бяха вътре, също щяха да се превърнат в частици неузнаваем прах.

А после започна най-внушителният спектакъл от всичко.

Тъй като комплексът на практика се беше превърнал в една куха черупка, гранитният слой отгоре му пропадна.

Ако някой гледаше от въздуха, щеше да реши, че точно в центъра на съоръжението е възникнало земетресение с идеално кръгла форма.

Само за секунда всичко в радиус от четиристотин метра от комплекса се превърна в чакъл и земята просто погълна сградите – главния хангар, контролната кула, другите хангари – а на мястото на Обект 7

остана кратер, дълбок осемстотин метра.

Президентът наблюдаваше зрелището от борда на суперсталиона на морската пехота, който беше пристигнал само преди десет минути.

Книгата, Джулиет Джансън и Кевин, които стояха до него също не можеха да откъснат очи от страховитата гледка.

Но долу в Х-релсовия тунел нещата не бяха приключили.

В момента на експлозията Скофийлд и Гант се носеха с главозамайваща скорост в сервизната капсула.

Чуха взрива.

Усетиха как земята се разтърси.

И тогава Скофийлд погледна през стъклото зад гърба си и прошепна:

– О, не!...

Стените на тунела се свличаха от ударната вълна и ги застигаха!

Капсулата летеше в тунела с четиристотин километра в час.

Свличането се приближаваше към тях поне с четиристотин и двадесет.

От тавана на тунела падаха скални отломки. Тунелът приличаше на звяр, който се опитва да ги захване.

Дум!

Върху покрива на совалката се стовари камък с размерите на баскетболна топка. Скофийлд погледна нагоре. И тогава...

Дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум!

Върху мотрисата се изсипа градушка от камъни.

„Не! – изкрещя съзнанието на Скофийлд. – Не сега! Не толкова близо до края!“

Свличането ги застигна.

Дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум – дум-дум-дум-дум...

Камъните счупиха предното стъкло на капсулата. Парчетата се разхвърчаха навсякъде.

Дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум-дум...

Камъните започнаха да ваят в кабината. Капсулата се разтресе, сякаш щеше да излезе от...

А после дъждът от камъни рязко спря и капсулата излезе в чисто пространство.

Скофийлд се обърна назад и видя как пропадналите стени на тунела се отдалечават. Гладният звяр се отказа от преследването и затвори

раззинатата си паст. Ударната вълна беше затихнала.

Бяха я надбягали.

На косъм.

Скофийлд се облегна и въздъхна с огромно облекчение.

Капсулата продължаваше напред към езерото Пауъл.

В момента, когато хеликоптерът СН-53Е на морската пехота взе Скофийлд и Гант от дока при езерото Пауъл, във въздуха над бившия Обект 7 се беше събрала истинска армада от летателни средства на Сухопътните войски и Морската пехота.

Приличаха на ято черни насекоми, които внимаваха да не слезат прекалено ниско, заради радиацията.

Президентът вече се намираще на сигурно място в суперсталиона на морската пехота, заобиколен от още поне пет хеликоптера на същите войски. Морската пехота щеше да го охранява, докато предавателят не бъдеше отстранен от сърцето му.

Първото нещо, което направи, след като го взеха от пистата на Обект 7, беше да издаде заповед всички летателни апарати на ВВС да останат на земята до второ нареждане.

Скофийлд и Гант – и скъпоценната им черна кутия – се събраха с президента, Книгата, Джулиет и Кевин в Обект 8, който два отряда командоси от морската пехота бяха поели двадесет минути преди идването им.

При претърсването на комплекса морските пехотинци не бяха открили нито едно живо същество, с изключение на Николас Тейт-трети, съветника на президента по вътрешната политика, който блуждаеше из етажите и настояваше, че трябвало да се свърже с брокера си.

Гант веднага бе сложена на носилка. Един лекар се погрижи за крака ѝ. Превързаха и раните на Скофийлд и му дадоха кодеин срещу болката.

– Радвам се да ви видя жив, капитане – каза президентът. – Което, доколкото разбирам, не важи за Цезар.

– Боя се, че не успяхме да го спасим, сър – отвърна Скофийлд и вдигна черната кутия с мигащия зелен диод. – Но той остана с нас духом.

Президентът се засмя и каза:

– Пехотинците, които претърсиха базата, откриха отвън нещо,

което сигурно ще искате да видите.

Скофийлд не разбра нищо.

– Какво ще искам да видя?

– Мен, красавецо – изрева Майката и излезе иззад гърба на президента.

Усмивката на Скофийлд стигна до ушите му.

Беше я видял за последен път в преобръщания се джип на пистата.

– Аз съм шибано неунищожима, това е – заяви Майката накуцваше леко на истинския си крак. – Когато ракетата ме удари, разбрах, че хлебарката е дотук. Предположих, че Цезар и приятелчетата му няма да ми се зарадват особено, и скочиха от джипа. Навсякъде хвърчеше пясък и не ме видяха. Хлебарката се преобрърна и спря, а аз изкопах една дупка в пясъка под предната броня и си зарових главата. За по-убедително магнах и протезата и се направих на мъртва, докато ония отлетят.

– Махнала си си протезата за по-убедително? Хитро.

– И аз така си помислих – усмихна се тя и вирна брадичка. – А ти? Последния път те видях да се отправяш към космоса заедно с президента. Пак ли ти оправи шибания ден?

– Май го оправих.

– Я да си дойдем на думата – прошепна заговорнически Майката. – Направи ли каквото ти казах със знаеш кой? – И кимна театрално в посока на Гант. – Целуна ли девойката Плашило?

Скофийлд се разсмя и погледна Гант.

– Ако щеш вярвай, Майка, направих го.

Малко след това Скофийлд остана насаме с президента и го попита:

– Какво става из страната? Гледали ли са Националната бедствена телевизия на всеки час?

Президентът се усмихна.

– Интересно, че питате. Докато ви нямаше, разгледахме записите от хранящата система на комплекса и вижте какво открихме.

Той извади една разпечатка и я показа на Скофийлд.

07:37:56	ВНИМАНИЕ: Повреда в аварийното храняване	Система	Локализирана повреда в терминал 1-A2. Липса на отговор от системи: TRACKS; AUX SYS-1; RAD COM-SPHERE; MBN; EXT FAN
----------	--	---------	--

– Помните ли, че ми казахте, че малко по-рано сутринта сте взривили една кабелна кутия в подземния хангар? В 7:37 часа.

– Да...

– Е, тази кутия е била доста важна. Освен всичко останало в нея е било управлението на аварийното електрозахранване и на радиочаждра. Освен това вътре е била и системата, наречена MBN. Знаете ли какво означава MBN?

– Не...

Съкращение от Military Broadcasting Network⁹, предишното име на Националната бедствена телевизия. Попадението ви е унищожило предавателния кабел на телевизията. И тъй като тази сутрин Протоколът „Линдън Джонсън“ изобщо не е бил активиран, всички изявленията на Цезар по Ен Би Ти са били забавяни с четиридесет и пет минути.

Но системата е излязла от строя в 7:37...

Президентът се усмихна.

– Точно така. Което означава, че всеки път, когато Цезар е говорил пред дигиталната камера в контролната зала, нищо не е излизало от базата. Говорел е само на хората в Обект 7.

Скофийлд премигна.

– Значи страната не знае нищо...

Президентът кимна тъжно.

– Оказа се, че тази сутрин страната е била погълната от друга драма с главни герои най-скъпо платената холивудска актриса и годеникът ѝ, също актьор. Злочестата двойка останала откъсната от света от една лавина в швейцарските Алпи, след като се вмъкнали без разрешение в някакъв швейцарски военен обект. За жалост инструкторът им бил убит, но през последния час дошла вест, че двете суперзвезди са открити живи и здрави. Разбрах, че Си Ен Ен е следила драмата пряко цял ден, осведомявайки публиката си за последното развитие на всеки кръгъл час и че са викали какви ли не експерти по въпроса в студиото. Най-голямото събитие от катастрофата на Даяна, така ми казаха.

Скофийлд едва се съдържа да не се размее.

– Значи наистина не знаят?

– Не знаят – отвърна президентът. – И никога няма да узнаят, капитане.

* * *

Точно след шест часа втората совалка X-38 бе изнесена от Обект 8 на гърба на свръхвисочинен Боинг 747.

Задачата: унищожение на сателита на BBC на геостационарна

9. Военна радиоразпръсквателна мрежа. – Б.пр.

орбита над Юта.

Пилотите на совалката знаеха само, че този сателит предава и приема някакви странни микровълнови сигнали към и от пустинята Юта.

В крайна сметка това не вълнуваше особено пилотите. Те имаха заповеди, които спазиха до последната буква.

И заличиха сателита от небето.

След като контролиращият сателит бе унищожен, експлозивите тип 240 по летищата на практика бяха обезвредени, ако не се брояха датчиците за движение, но малко след това дойде и техният ред.

След още няколко часа всичките четиринадесет бомби бяха обезвредени, демонтирани и отнесени за анализ.

Унищожаването на сателита позволи и да бъде премахнат предавателят в сърцето на президента.

Операцията бе проведена от най-известния граждански хирург от болницата на университета „Джон Хопкинс“ под зоркия поглед на още трима сърдечни хирурзи и известен брой въоръжени служители на Секретната служба на САЩ и Морската пехота на САЩ.

Никога никой хирург не бе оперирал толкова внимателно – или толкова изнервено.

Беше използвана местна упойка. Широката общественост изобщо не научи факта, че в продължение на двадесет и осем минути Съединените американски щати се управляваха от вицепрезидента.

След няколко дни бе сформирана комисия, която да разследва ролята на ВВС в инцидента в Обект 7.

Вследствие на разследването бяха подведени под отговорност и осъдени за предателство осемнадесет висши офицери от дванадесет бази на ВВС в югозападните щати, както и още деветдесет и девет старши офицери и волнонаемен персонал.

Оказа се, че всички, свързани със събитията на трети юли, служат или по някое време са служили в Щаба на спецоперациите в Хърлбът Фийлд, Флорида, или в 14-а и 20-а бази на ВВС в Уорън, или в базите „Фалкон“ на ВВС в Уайоминг и Колорадо. И всички бяха служили по едно или друго време под прякото командване на Чарлз Ръсел – Цезар.

В крайна сметка от целия четиристотинхиляден персонал на ВВС сто и седемнадесет предатели не бяха кой знае колко – по десетина във

всяка база. Но оръжията и летателните средства в тези бази щяха да бъдат достатъчни за изпълнението на плана на Цезар.

По време на процесите се разбра, че петима от служителите на ВВС, замесени в заговора, са военни хирурзи, правили операции на членове на Конгреса на САЩ, включително на покойния сенатор и обещаващ кандидат-президент Джеремай К. Улф.

Доказателствата, представени на процесите, даваха основание за извода, че всеки от замесените е бил член на неформално расистко сдружение в рамките на ВВС на САЩ, наречено „Братството“.

Всички получиха доживотни присъди във военен затвор със строг режим без никакви шансове за помилване. За жалост самолетът, който трябваше да ги превози до секретния затвор, катастрофира. Нямаше оцелели.

В последния доклад на комисията до Генералния щаб бе повдигнат въпросът за „неформалните антиобществени групи“ във въоръжените сили. В доклада се споменава, че повечето такива групи са ликвидирани в края на осемдесетте, но се препоръчваше ново разследване.

В Генщаба обаче отрече съществуването на такива групи и не приеха препоръките на комисията по тази точка.

През следващата половина година се получиха множество непотвърдени съобщения от туристи по езерото Пауъл, които били видели семейство кодиакски мечки в североизточната част на езерото.

Служителите от Агенцията за рибата и дивите животни разследваха сигналите, но не откриха никакви мечки.

* * *

Две седмици след събитията в едно от подземията на Белия дом се проведе скромна церемония.

На нея присъстваха деветима души.

Президентът на САЩ.

Капитан Шейн Скофийлд – с гипсирана ръка.

Старши пехотен сержант Елизабет Гант – на патерици и с гипсиран крак.

Старши артилерийски сержант Джина Нюман – Майката и нейният нисичък плешив съпруг Ралф.

Сержант Бък Райли-младши – с превързана ръка.

Агентът от Секретната служба на САЩ Джулиет Джансън – с

превързана ръка.

Дейвид Феърфакс от Военното разузнавателно управление – с похубавите си маратонки.

И едно момченце. Кевин.

Президентът награди Скофийлд и отряда му с Медала за храброст на Конгреса (Секретен) за проявена доблест по време на битка.

Те обаче не можеха да се похвалят на никого с наградата.

Но всички се съгласиха, че може би така е по-добре.

Наградените останаха на вечеря в трапезарията на Белия дом – по време на която вечеря президентът проведе особено оживен разговор с Майката и Ралф за профсъюза на тираджиите, – но Скофийлд и Гант не присъстваха на нея, защото излязоха на втората си среща.

Когато влязоха, видяха, че са сами.

Единствената маса със запалени свещи беше разположена в центъра на просторната стая с дървена ламперия.

Те седнаха и вечеряха.

Сами.

В личната трапезария на президента на горния етаж на Белия дом.

„Дайте им всичко, което пожелаят – беше наредил президентът на майордома си. – За моя сметка.“

Те говориха и говориха под светлината на свещите, чак до късно вечерта.

Когато донесоха десерта, Скофийлд бръкна в джоба си.

– Знаеш ли, исках да ти дам това на рождения ти ден, но нещо ми се изплъзна от паметта.

И извади едно омачкано картонче с размер на картичка.

– Какво е това? – попита Гант.

– Това беше подаръкът за рождения ти ден – тъжно отвърна Скофийлд. – Цял ден го носих в джоба на панталона си – и го местих всеки път, когато си преобличах униформите – и май съм го... поомачкал.

Той ѝ го подаде.

Тя го погледна и се усмихна.

Снимка.

Снимка на група хора, застанали на прекрасен хавайски плаж. Всички бяха облечени в шорти и пъстри хавайски ризи.

В самия край на групата Скофийлд и Гант стояха и се усмихваха на фотоапарата. Усмивката на Гант беше малко неловка, а тази на

Скофийлд – тъжна.

Гант си спомняше деня сякаш беше бил вчера.

Денят, когато празнуваха на Хаваите по случай назначаването ѝ в звеното на Скофийлд.

– Тогава се срещнахме за пръв път – каза Скофийлд.

– Да. Тогава се срещнахме за пръв път.

– Не съм го забравил.

Гант се засмя.

– Знаеш ли, това е най-хубавият ми подарък за този рожден ден.

След което стана, наведе се през масата и го целуна.

След като се навечеряха, излязоха отвън, където ги чакаше една президентска лимузина, придружена естествено от четири джипа на морската пехота, шест полицейски коли и четири мотоциклета.

Гант изви въпросително вежди при вида на тази моторизирана кавалкада.

– Ами – обади се сконфузено Скофийлд – забравих да ти кажа още нещо.

– Да?

Скофийлд отвори широко задната врата на лимузината...

... и Гант видя фигурката на заспалия на задната седалка Кевин.

– Нямахме къде да остане и затова им казах, че ще го взема при мен, поне докато му намерят нов дом. Но правителството настоя да подсили охраната.

Гант поклати глава и се засмя.

– Хайде. Да си вървим вкъщи.

Интервю с Матю Райли

„Обект 7“

Как ви хрумна идеята за Обект 7?

Всъщност основната идея за „Обект 7“ – а именно герой, в чието сърце е имплантиран преподавател, който трябва да работи, иначе ще се случи нещо ужасно – се роди веднага след като през 1997-а написах „Експлозивно“. (Още помня как след като я написах, си казах: „Добре, Мат, сега имаш две възможности за следващата книга: едната е тази история с преподавателя в сърцето, а другата е паралелно развиваща се история за инките.“ Ясно е, че избрах втората и написах „Храмът на инките“.

Работата е в това, че тогава не можах да вдъхна живот на идеята с преподавателя. Основният ми проблем беше, че не можех да измисля в чие сърце да напъхам преподавателя! Идеята беше страхотна, но ми липсваше историята, с която да я подплатя. След това, почти три години по-късно, когато реших да пиша нова книга за Шейн Скофийлд, си казах: „Ами да, какво ще стане, ако сложа преподавателя в сърцето на президента на САЩ и направя Скофийлд негов бодигард...“ И така се роди „Обект 7“.

Какво е да пишеш продължение на книга?

„Обект 7“ е първото продължение, което съм писал, и изживяването да сътвориш нова книга със същите герои е съвсем различно. Първото, което искам да отбележа, е, че решението да напиша продължение на „Експлозивно“ не беше леко. Като страстен киноман съм особено чувствителен на тема продължения, които съсипват първоначалната история. Затова реших, че ако ще пиша продължение на „Експлозивно“, книгата трябва: а) да притежава крещящо оригинална идея, която да е най-малко на нивото на „Експлозивно“; и б) по някакъв начин да обогати изживяването от „Експлозивно“. Освен това за мен бе много важно „Обект 7“ да звучи добре сама за себе си и да я четат с удоволствие както хората, които не са чели „Експлозивно“, така и другите, които са я чели. Твърдя, че „Обект 7“ отговаря и на трите изисквания, но в крайна сметка

читателят е този, който решава.

Какво добави за самия теб „Обект 7“ след „Експлозивно“?

Според мен едно продължение трябва да разкрива допълнителни измерения в основните персонажи от оригинала. В „Обект 7“ например научаваме малко повече за отношенията между Скофийлд и Гант, както и за семейния живот на Майката. Лично за мен най-сериозната добавка е в лицето на Книгата II. (Предлагам онези, които не са чели „Експлозивно“, да минат на следващия отговор, тъй като ще разясня някои моменти от първата книга.)

Първият Райли Книгата от „Експлозивно“ беше един от любимите ми герои. Харесвах го заради лоялността му към Плашилото, заради мечката му сила и заради „башинското“ му влияние върху Скофийлд. Затова решението да го убия в „Експлозивно“ беше наистина трудно (казаха ми, че смъртта му шокирала доста хора, а моята приятелка Натали още не ми е простила, че го направих). И така, в „Обект 7“ „възкресих“ Книгата в лицето на неговия син, Книгата II. Мисля, че по този начин постигнах две неща: първо – върнах Книгата-старши поне духом; и второ – обогатих „Експлозивно“, като показах, че в края на книгата историята не е свършила и че описаните в нея събития са имали своите последиствия и отражения.

Знам какво си мислите: книгите на Матю Райли не блестят с богатство на характерите. Само ще цитирам един журналист, който заяви, че героите ми живеели толкова кратко, че „развитието“ им било направо неоправдано. Но моят отговор е много по-прост: искам да пиша за динамика, напрежение и приключения и ако развитието на характерите забавя динамиката, то го отнася развитието на характерите! Въвеждането на Книгата II обаче бе моето усилие да задълбоча един персонаж малко повече от обичайното.

Защо избра за място на действието американската пустиня?

Поради няколко причини. Първо, защото много харесвам поредицата „Зона 51“, свръхсекретния обект, където правителството на САЩ държи извънземни и катастрофиралите им кораби. Втората причина беше много по-прагматична: нажежената пустиня беше пълната противоположност на антарктическата пустош от „Експлозивно“, а аз бях решил

продължението на „Експлозивно“ да е възможно най-далеч от оригинала във визуален аспект. А след като научих за необикновения ландшафт на езерото Пауъл с необикновения му лабиринт от каньони и обособени езера, решението ми се утвърди окончателно. (Освен това бях на студа в „Експлозивно“, бях в джунглата за „Храма на инките“, в града за „Състезанието“ и сега защо пък не в пустинята?)

Ходил ли си на езерото Пауъл?

Да. Като част от проучванията за „Обект 7“ посетих границата между Юта и Аризона само за да видя езерото. Бях го виждал на снимки в книги (и по Интернет), но реших, че трябва да го видя на живо. Гледката е изумителна. По-странно е, че когато срещнеш някой американец и го попиташ дали е ходил на езерото Пауъл, той пита: „Кое езеро?“ Вярно, то е съвсем близо до Големия каньон и сигурно затова покрай именията му съсед не му обръщат почти никакво внимание.

Няколко чисто технически въпроса. Как пишеш? Например определяш ли си „работно време“ и норма, или чакаш да те споходи „музата“?

Аз без никакво съмнение съм от писателите, които чакат „музата“. Пробвал съм да пиша без муза и не харесвам резултата. Просто си губя времето. Сега, когато нямам вдъхновение, отивам в библиотеката и провеждам необходимите изследвания или пък отивам на кино (повечето пъти го правя, за да дам почивка на съзнанието си) и когато се прибера, обикновено вече съм готов и нямам търпение да почна да пиша.

Но зад този метод на работа стои една много по-комплексна причина, а тя е, че не понасям рутината. Обичам разнообразието – в часовете, когато работя, в количеството на работата, в начина, по който минава денят ми. (Освен това трябва да призная, че дълговечността на вниманието, което посвещавам на едно или друго, е драматично кратка!) Затова, вместо да гледам на писането като на задължение – и да си казвам: „Виж какво, Мат, днес ще пишеш шест часа, от девет сутринта до три следобед“ – гледам на него като седмична задача и си казвам: „Няма да е лошо тази седмица да пиша четири дни“. Няма никакво значение дали съм „отработил“ тези дни денем, вечер или посред нощ (което е едно много удобно време за работа, защото телефонът рядко звъни в два през

нощта!). Затова, след като свърша работата, се чувствам щастлив. По този начин работя средно по осем часа на ден.

Този метод явно изисква значителна мотивация. Как се мотивираш да пишеш?

Мотивацията не е проблем за мен. И аз като всички хора имам лоши дни (кой ли ги няма?), но те са редки. Обяснението е просто – обичам да пиша. Аз не съм типичният „измъчен“ писател, който кърши ръце над клавиатурата, скубе си косите и скърца със зъби от ужас при мисълта за следващото изречение. Обичам да пиша. Обичам да творя. И много обичам да претворявам на думи разни грандиозни динамични сцени. И тъй като всеки ден правя точно това, мотивацията идва сама. Виж, да се мотивирам да правя физически упражнения, това вече е друга история...

Но след като казах всичко това, наистина трябва да дам някои общи обяснения по темата (защото въпросът за мотивацията ми се задава доста често). За написването на една книга не е необходима много мотивация. Написването на всеки роман ми отне по една година. За един-единствен проект това е много време и затова трябва да обичаш онова, което правиш – което означава да искаш да разкажеш историята, която разказваш.

Ако искаш да разкажеш една история, никой няма да ти помогне да го направиш. Трябва да го направиш сам. Ако не знаеш края, няма кой да ти го каже. Ти трябва да го измислиш. Поне за мен написването на книга е едно от най-освежаващите умствени предизвикателства въобще. То може да е трудни (когато пишеш „Храмът на инките“, главата ми буквално щеше да се пръсне от всички второстепенни линии между двете паралелни истории); може да е вълнуващо (сцената с преследването на снегоходите в „Експлозивно“ ми отне почти две седмици, но всеки ден от тези две седмици беше незабравим); може да е болезнено (изряхах от „Храмът на инките“ една сцена с убийство, слава Богу, още преди да съм я написал, защото почувствах, че наистина е в повече), но когато в края на всичко това видиш ръкописа на бюрото си, удовлетворението е огромно – огромно.

Малко подробности от „кухнята“. При писането спазваш ли последователността на главите?

Не работя с последователни сцени. Лично аз мисля, че в моите книги краят на главата не е най-доброто място да оставите книгата. А и начинът ми на писане е точно такъв – не спирам да пиша, като стигна края на главата. Продължавам, както се надявам, че прави и читателят. Приключвам с писането за деня, когато свърша дадена сцена. Още веднъж ще дам като пример сцената с преследването на снегоходите в „Експлозивно“. Това действие от четирийсет страници ми отне почти две седмици (звучи почти като снимане на филм, нали?), но вътре са втъкани цял букет минисцени – Скофийлд минава под снегохода; Книгата спасява Холи; Реншоу и Скофийлд тичат по ръба на айсберга. Направих всяка от тези минисцени по различен начин.

Някакви други съвети за кандидат-писатели?

Да. Няма такова нещо като „кандидат-писател“. Или си писател, или не си. Факт. Това го чух отдавна и никога не го забравих.

Какви са следващите ти планове?

Хм. Добър въпрос. В следващата си книга искам да променя коренно стила си и да издигна трилъра на още по-високо ниво. Да го направя по-бърз. Да бъде светкавичен, неуловим и напълно неконтролируем. В почивката, която си дадох след „Обект 7“, работих върху тази идея, играх си с нови структури, мислих за начините да направя така, че интригата да връхлита читателя. Мисля, че ако някой иска да запази съзидателния си дух (помислете за Мадона, U2 или великите разказвачи като Стивън Спилбърг, Майкъл Крайтън или Джос Уедън), то трябва непрекъснато да се развива, да преоткрива себе си и да се издига на нови нива. Да приема всичко постигнато като кота „нула“. Затова отговорът на въпроса е: в близко бъдеще планирам в новия си роман да издигна скоростта до ново ниво. А след това ще направя филм.

Някакви коментари за финал?

Както винаги, надявам се, че книгата ви е харесала. Всичко най-добро и ще се видим отново!

Матю Райли
Сидни, Австралия
Август 2001

КРАЙ

© 2001 Матю Райли
© 2002 Росица Панайотова, превод от английски

Matthew Reilly
Area 7, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Матю Райли. Обект 7
Американска, първо издание
ИК „Бард“, 2002

Редактор Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов
ISBN 954-585-333-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11504>]